

“Iisus cel născut și nu făcut” - ipoteze

Mircea Sârbu
Curtea de Argeș, 01 martie 2020

Cuprins

PREFAȚĂ	3
CE NE SPUN MITURILE?	4
DE UNDE A VENIT IISUS?	4
IISUS - ÎNCARNARE A ARHANGHELULUI MIHAIL.....	5
MARELE SECRETE ALE VATICANULUI	7
IISUS NĂSCUT ÎN ROMANIA.....	7
IISUS CEL DIN PLEIADE	8
IISUS FIUL OMULUI DIN BUCEGI	9
FIUL LUI DUMNEZEU S-AR FI NĂSCUT ÎN DACIA	10
TEORIA CONTROVERSATĂ PE CARE A LANSAT-O GHEORGHE FUNAR, FOSTUL PRIMAR AL CLUJULUI.....	10
SPECIALIȘTII ÎL CONTRAZIC PE FUNAR	12
AR PUTEA FI TEORIA LUI FUNAR ADEVĂRATĂ?.....	12
ALT MARE SECRET AL VATICANULUI: CINE E DEMIURGUL?	13
DEMIURGUL S-A PRETINS DUMNEZEU.....	13
POTOPOL N-AR FI EXISTAT	13
"FIUL ESTE NASCUT, IAR NU FACUT"	15
CE ASCUND MASONII	16
UNDE S-A NĂSCUT DE FAPT IISUS?	17
IISUS A FOST DAC, NU EVREU !.....	19
IISUS REAL SAU MIT?	21
NOI SPUNEM CĂ NICI UNII NICI CEIALȚI NU AU DREPTATE.	21
CARACTERELE TIPOLOGICO- RASEOLOGICE ALE LUI IISUS.....	21
ZAMOLXE ÎN PREDICILE LUI IISUS.....	22
DACII. POPORUL MODEL DIN PREDICILE LUI IISUS.....	24
MISTERUL TĂBLIȚELOR DE PLUMB	25
MISTERUL UNEI CIVILIZAȚII IMPRESIONANTE.....	26
IISUS S-A NĂSCUT ÎN GEȚIA	26
IISUS A FOST GET	26
A FOST IISUS CU ADEVĂRAT URMAȘ A LUI DAVID?	27
IISUS HRISTOS NU S-A NĂSCUT PE 25 DECEMBRIE, CI PE 17 IUNIE.....	31
DOVEZI ASTRONOMICE.....	31
MISTERUL DIN JURUL NAȘTERII LUI IISUS HRISTOS: CHIAR E 25 DECEMBRIE ZIUA LUI?.....	31
DE CE ÎL SĂRBĂTOREȘTE LUMEA PE IISUS DE 25 DECEMBRIE?	32
EVANGHELIA DACILOR DESPRE IISUS	34
CE SPUNE EVANGHELIA DACILOR?	34
POSTFAȚĂ.....	61
ANEXA 1 (LISTA DE PĂCATE STABILITE DE ORTODOXIE)	62

Prefață

Fără doar și poate Iisus a fost, este și va fi un spirit de Lumină trimis de Divinitate pentru a da oamenilor un nou scop în viață, într-un moment de cumpănă spirituală. Iisus a fost Mesia cel anunțat de prorocii Vechiului Testament. Iisus a fost și este autoritatea Divină trimisă de Divinitate pe pământ pentru a reșeza conștiința societății pe un nou fundament.

Acum 2000 de ani, societatea se dezvoltase foarte mult, astfel încât percepțiile Vechiului Testament nu mai erau în concordanță cu nivelul de dezvoltare al societății.

În aceste condiții se simțea nevoia unui nou concept spiritual. Deci Divinitatea a considerat că e nevoie ca un Spirit de Lumină să se încarneze pentru a deschide drumul către un nou concept spiritual.

Pentru a putea fi recunoscut ca un Mesia, trebuia însă să parcurgă pașii pe care prorocii Vechiului Testament îi stabiliseră pentru noul trimis al Divinității. Trebuie spus că acolo sus, acolo unde "unde locuiesc" aceste spirite de Lumină, nu există nici timp și nici spațiu. Având în vedere acest lucru, spiritele înălțate au transmis prorocilor informații care să ducă la identificarea celui care va veni ca trimis Divin.

Așa că trebuiau îndeplinite în amănunt tot ce scriseseră prorocii. Totodată știm că spiritele înainte de a prelua un corp fizic, au un "dialog" cu viitoarea mamă, căreia îi expun planul lor și îi cer consimțământul de a deveni fiul lor.

Pentru că oamenii nu erau pregătiți să înțeleagă acest proces, s-a recurs la metafora cu Arh. Gabriel, cel care a înștințat-o pe Maria de misiunea la care urma să fie protagonistă. Cum toate condițiile erau îndeplinite, s-a trecut la punerea în aplicare a planului Divin.

Cum arăta societatea în vremea aceea? Așa cum arată de fapt și acum. Templele erau goale, pe trepte se făcea negoț, corupția era în floare, iubirea și respectul față de aproape aproape dispăruse. Oare nu suntem acum într-o situație asemănătoare?

Religiile au decăzut, devenind un fel de SRL-uri, preoții în proporție de 94% au devenit funcționari, inclusiv cei care s-au împoziționat ca "unși ai lui Dumnezeu pe pământ". Corupția în sânul clericilor e atât de mare încât încrederea populației în biserică a scăzut alarmant. Doar oamenii în vârstă mai intră în biserici, fiind speriați de posibilitatea de a fi "pedepsiți" de cel care le este Tată.

Suntem exact în aceeași situație ca acum 2000 de ani. Problema este că venirea unui nou Mesia este problematică, deoarece nu mai avem informații de la noii proroci care să "pregătească" populația spre a recunoaște pe acest trimis.

Societatea a început să se "trezească", a început să descopere spiritualitatea, iar comunicarea cu Divinitatea a început să "funcționeze". E drept că și-au făcut apariția șarlatanii de serviciu care încearcă să își aroge false "proprietăți" spirituale. Aceștia sunt relativ ușor de recunoscut. Ei, de cele mai multe ori, îmbină spiritualitatea cu business-ul. Ei uită, voit sau nu, una din calitățile de bază ale unui "trimis divin", și anume altruismul.

Dar să ne reîntoarcem la tema propusă: "Iisus cel născut și nu făcut".

Ce ne spun miturile?

De-a lungul vremurilor au apărut diverse "mituri" legate de nașterea și viața lui Iisus. Nu este important locul de unde a venit Iisus, importantă este misiunea lui și mai ales efectul creat de noul concept, "iubirea", concept propovăduit în toată viața sa printre oameni. E clar că fiecare popor a dorit și chiar mai dorește să își aroge "paternitatea" lui Iisus. Practic, lucrarea de față nu își propune să identifice care este locul de naștere al lui Iisus, ci să prezinte cât de larg a fost interesul legat de Iisus, la vremea respectivă.

Fiecare poate să își facă o părere, asta dacă deține informații legate de acest subiect. Prin această lucrare nu intenționez să dau un verdict asupra uneia sau alteia din ipotezele expuse, fiecare cititor fiind liber să decidă care ipoteză le este mai "confortabilă" psihic, și care nu le zdruncină confortul interior.

De unde a venit Iisus?

Prima sursă de informații ne-o pune la dispoziție Biblia, care chiar dacă a fost cenzurată de către cei 318 episcopi în anul 325, la conciliul ecumenic al bisericii creștine convocat din inițiativa împăratului Constantin la Niceea, reprezintă sursa la care face referire o mare parte a oamenilor intitulați creștini. Acest conciliu a pus bazele dogmatice și canonice ale noii religii, definind mai precis dogmele creștine drept răspuns la provocarea reprezentată de erezia arianistă. Toți episcopii prezenți s-au declarat de acord cu pozițiile teologice majore propuse de proto-ortodoxie, dat fiind că în acel moment alte forme de creștinism fuseseră „deja excluse, suprimate, reformate sau distruse”. Deși proto-ortodoxii câștigaseră disputele anterioare, în urma definirii mai precise a ortodoxiei creștine ei au fost învinși în secolele al IV-lea și al V-lea de succesorii lor cu propriile lor arme, fiind în cele din urmă declarați eretici, nu pentru că ar fi combătut idei privite drept corecte, ci pentru că pozițiile lor îi lipseau precizia și rafinamentul teologic cerut de împăcarea unor teze contradictorii acceptate simultan de teologi. Aceștia, pleacă de la faptul că Biblia este o carte sfântă, deci ceva ce nu poate fi pus la îndoială. Dar să vedem ce ne comunică Biblia celor 318 episcopi ce au acceptat să "construiască" o religie după dorința expresă a împăratului Constantin.

Ce spune Biblia despre existența preumană a lui Iisus?

Biblia ne învață că Iisus a trăit în cer înainte de a veni pe pământ. Mica a profetizat că Mesia avea să se nască în Betleem și că originea Lui era „din vremuri străvechi” (Mica 5:2). Chiar Iisus a spus de mai multe ori că, înainte de a se naște ca om, a trăit în cer (Ioan 17:4, 5). (Ioan 3:13; 6:38, 62.) Ca ființă spirituală, și s-a bucurat de o relație specială cu Iehova.

Cum arată Biblia că Iisus este cel mai iubit Fiul al lui Iehova?

Iisus este, pe bună dreptate, cel mai iubit Fiul al lui Iehova. El este numit „întâiul născut din toată creația” deoarece a fost prima lucrare de creație a lui Dumnezeu (Coloseni 1:15). În plus, el este „Fiul său unic-născut”, un alt motiv pentru care Iisus este un Fiul special (Ioan 3:16). Aceasta înseamnă că Iisus este singurul care a fost creat direct de Dumnezeu. De asemenea, el este singurul care a colaborat cu Dumnezeu la crearea tuturor celorlalte lucruri (Coloseni 1:16). Iisus este numit și „Cuvântul” (Ioan 1:14). Acest titlu arată că el a fost purtătorul de cuvânt al Tatălui său. Fără îndoială, el le-a transmis mesaje și instrucțiuni celorlalți fii ai lui Dumnezeu, atât îngerii, cât și oamenii.

De unde știm că Fiul întâi născut nu este egal cu Dumnezeu?

Este Fiul întâi născut egal cu Dumnezeu, așa cum cred unii? Biblia nu ne învață acest lucru. După cum am observat în paragraful anterior, Fiul a fost creat. Prin urmare, este clar că el a avut un început, în timp ce Iehova Dumnezeu nu are nici început, nici sfârșit (Psalmul 90:2). Fiul unic-născut n-a încercat niciodată să fie egal cu Tatăl său. De fapt, nici măcar nu s-a gândit la lucrul acesta. Biblia arată cu claritate că Tatăl este mai mare decât Fiul (1 Corinteni 11:3, Ioan 14:28.). Numai Iehova este „Dumnezeul Atotputernic” (Geneza 17:1). Așadar, el nu are egal.

La ce se referă Biblia când îl numește pe Iisus „chipul Dumnezeului nevăzut”?

Iehova și Fiul său întâi născut s-au bucurat de relații apropiate miliarde de ani, cu mult înainte de crearea cerului și a pământului. Ce sentimente profunde de iubire trebuie să fi existat între ei! (Ioan 3:35; 14:31) Acest Fiul iubit era exact ca Tatăl său. De aceea, Biblia îl numește „chipul Dumnezeului nevăzut” (Coloseni 1:15). Într-adevăr, așa cum un copil poate semăna foarte bine cu tatăl lui în multe privințe, tot așa acest Fiul cerească a reflectat calitățile și personalitatea Tatălui său.

Cum s-a născut ca om Fiul lui Dumnezeu?

Fiul unic-născut al lui Iehova a părăsit de bunăvoie cerurile pentru a trăi ca om pe pământ. Dar poate că te-ai întrebat: „Cum a fost posibil ca o ființă spirituală să se nască pe pământ ca om?”. Iehova a transferat în mod miraculos viața Fiului său din cer în uterul unei fecioare evreice pe nume Maria. Astfel, fără intervenția unui tată uman, Maria a dat naștere unui fiu perfect, căruia i-a pus numele Iisus (Luca 1:30-35).

Iată deci un punct de vedere asupra naturii lui Iisus și a ”metodei” folosită de Divinitate pentru ca Iisus să se nască om.

Dar să vedem și alte puncte de vedere.

Iisus - încarnare a Arhanghelului Mihail

Conform cărții Urantia (Urantia este de fapt o denumire a Terrei), obținută prin povestiri furnizate de un mediu care a fost cândva însărcinat cu supravegherea supraumană a Apostolului Andrei, aflăm informații legate despre cine ar fi fost de fapt Iisus (<https://metahealing.info/wp-content/uploads/2016/09/Cartea-Urantia.pdf>). Astfel:

”(1344.4) 122:1.1

Iosif, tatăl uman al lui Iisus (Iosua ben Iosif), era un evreu obișnuit, el având totuși multe calități ereditare rasiale neiudaice, care se ”altoiseră”, cu diverse ocazii, pe arborele său genealogic prin linia feminină a predecesorilor lui. Strămoșii tatălui lui Iisus existau din vremea lui Avraam și, prin acest venerabil patriarh, își aveau obârșia în liniile ascendente străvechi care conduc la sumerieni și la nodiți și, prin triburile meridionale ale anticilor oameni albaștri, până la Andon și Fonta. David și Solomon nu erau strămoși în linie directă ai lui Iosif, al cărui neam nici nu se trăgea direct din Adam. Ascendenții apropiați ai lui Iosif erau artizani - antreprenori, tâmplari, zidari și fierari. Iosif era el însuși tâmplar, și a devenit mai târziu antreprenor. Familia sa aparținea unei lungi și ilustre linii de persoane însemnate din popor, înălțate din timp în timp prin apariția de indivizi excepționali care se făcuseră remarcați în domeniul evoluției religiei pe Urantia.

(1345.1) 122:1.2

Maria, mama pământeană a lui Iisus, descindea în linie directă dintr-o lungă linie de străbuni excepționali cuprinzând multe femei, printre cele mai remarcabile din istoria rasială a Urantiei. Deși Maria a fost o femeie obișnuită a vremurilor și a generației ei, cu un temperament destul de normal, ea se socotea, printre strămoșii ei, dintre femeile la fel de ilustre ca și Annon, Tamar, Rut, Bethsabe, Ansie, Cloa, Eva, Enta și Ratta. Nici o femeie iudee a epocii nu posedea un neam care să aibă în comun strămoși mai iluștri sau avându-și obârșii mai promițătoare. Strămoșii Mariei, ca și cei ai lui Iosif, erau caracterizați prin predominanța indivizilor viguroși, dar de nivel mediu, sporadic înălțați de numeroase personalități excepționale, care se afirmau în marșul civilizației și al evoluției progresive a religiei. Din punct de vedere rasial, este dificil a o considera pe Maria ca pe o iudee în sensul propriu al cuvântului. Prin cultura și prin credințele ei, ea era iudee, însă prin darurile ei ereditare, ea era mai mult un compus de vițe siriene, hitite, feniciene, grecești și egiptene; ereditatea ei rasială avea baze mai largi decât cea a lui Iosif.

(1345.2) 122:1.3

Dintre toate cuplurile vii din Palestina în momentul în care Mihail își pregătea manifestarea, Iosif și Maria formau combinația ideală a vastelor înrudiri rasiale și a înzestrărilor de personalitate superioare mediei. Planul lui Mihail era acela de a apărea pe pământ ca un om mediu, pentru ca oamenii de rând să-l poată înțelege și primi favorabil. De aceea, Gabriel a făcut tocmai alegerea unor persoane ca Iosif și Maria pentru a deveni părinții de manifestare.”

Deci avem aici un răspuns ipotetic al naturii lui Iisus ca trimis al Divinității. Mihail era și este, un arhanghel luminat, poziționat pe scara ierarhiei spirituale, în imediata apropiere a lui Dumnezeu, entitatea supremă primordială. De ce a fost nevoie de a fi trimis tocmai arh. Mihail, asta rezidă din starea de decădere pronunțată a populației de pe pământ. Numai un asemenea spirit putea să atragă atenția maselor. Numai un asemenea spirit putea coagula în jurul său o masă populară critică, care să poată transmite generațiilor ulterioare un nou concept, conceptul de "iubire" ce trebuia să înlocuiască conceptul "dinte pentru dinte", proclamat de Vechiul Testament.

Marele secrete ale Vaticanului

Vaticanul nu e străin de aceste idei, dar din dorința sa de a își consolida puterea asupra "credincioșilor", nu a suflat și nu v-a sufla o vorbă despre secretele ferecate adânc în arhivele sale, așa cum nu a recunoscut nicio dată despre singura papă femeie. Papesa Ioana numită de asemenea Papa Ioan al VIII-lea sau Ioan Anglicus (Ioan Englezul) sunt nume pe care le purta în timp ce se deghiza ca bărbat. Aceasta a fost o femeie-Papă legendară care ar fi domnit pe scaunul pontifical vreme de doi ani, în secolul al IX-lea. Deci putem spune fără să riscăm să fim acuzați de răstălmăcire a spuselor Vaticanului, că acesta deține secrete fatale pentru religia constantiniană, dacă ar deveni publice. De fapt toate aceste secrete sunt păzite cu străjnicie de mai marii Vaticanului, asta pentru a nu le știrbi puterea asupra oamenilor ce cred în ei.

Iată unul din secretele bine ascunse ale Vaticanului:

Iisus născut în Romania

O "informare pentru președintele SUA", datând dinaintea de 1972, arată Lindei Howe de către un ofițer de contrainformații de la Air Force Office of Special Investigation (Aviația americană), conținea o serie de informații de-a dreptul senzationale:

- *"extraterestrii numiți „Înalții” au făcut, în diverse rânduri, intervenții în ADN-ul primatelor terestre și al altor specii, acum 25.000, 15.000 și 2.500 de ani*
- *aceeași extraterestrii înalți și blonzi au creat în urmă cu 2.000 de ani, o ființă care a fost trimisă pe Pământ să-i învețe pe oameni dragostea și non-volența. Aici este vorba de Iisus.*

Alisus Christeos, după cum se știe, sau ar trebuie să se știe, înseamna în limba Geto-Dacă: " Fiul Zeilor Blonzi" și avea 1.82 m înălțime, după anumite estimări făcute pe Baza Giurgiului de la Torino, despre care, din ce în ce mai multe persoane, nu cred că ar fi adevărat, însă la această concluzie au ajuns cei din KGB analizând sângele de pe acel Giulgiu și au stabilit că Iisus era Blond cu Ochii Albaștrii, aceasta ar putea fi o realitate, pentru că așa arătau și dacii.

Se autonumea Fiul Omului sau Fiul lui Dumnezeu. În miturile romanilor, Uranus apare ca Omul Mare, iar Zamolxe / Cronos / Saturn ca Omul Mic. La greci și romani, cei care au preluat multe de la daci, Cronos / Saturn mai erau supranumiți și Homolos sau Gigantul.

Pleiadeenii, frații dacilor, după cum au fost prezentați de cei care au avut norocul să îi vadă, sunt descriși ca: înalți, blonzi, cu ochii albaștri, purtau robe albe și sunt numiți „Înțelepții” de către celelalte rase extraterestre; nu degeaba România, este cunoscută ca și RAMANIA de la RAMANI (țara înțelepților).

În timpul vieții pe Pământ a lui Iisus, evreii (khazarii) erau negricioși și nu depășeau 1.60 m înălțime, după cum sunt descriși de însuși antropologii evrei de astăzi.

În noul testament, Iisus este cunoscut ca „cel născut în "Nazaret" sau „Iisus din Nazareth” însă așezarea Nazareth nu exista ca așezare umană în acel moment.

Deci nașterea sa în Palestina este o simplă legendă creată ulterior de către evangheliști, copiată din vechile tradiții (Mithra, etc.) și modificată de clanul istoricilor romani, Pliniu cel Tânăr și Josefus, care afirmă, la un moment dat, că ei au modificat evangheliile, deși exista o carte numită „Adevărații autori ai Noului Testament” acolo unde se pot găsi schimbările care au fost făcute, de către cei 2 istorici, în evangheliile, pentru a modifica adevărul.

Iisus nu mințea cu nimic când spunea că este Fiul Omului, al Tatălui, adică a lui Marduk / Ra(m) / Cronos / Saturn și primul pe planetă care a fost ZAMOLXE, deoarece era fiul acestuia, Apollo – Gemenul Divin, care s-a mai lăsat răstignit încă odată, după 500 de ani, pentru a aduce și iudeilor Noul Testament, după ce, în secolul al V-lea î.e.n., geto-dacii primiseră „Nof Dias” adică tot un Nou Testament.

Este interesant faptul că contrafacerea evangheliilor este recunoscută chiar de către autorii contrafacerii.

Iisus cel din Pleiade

Toate miturile Pământului percepeau Pleiadele ca pe o constelație sacră sau ca sursa întregii vieți. Arabii le considerau sediul nemuririi, alții (cei din Borneo) drept centrul Universului.

Mayașii se considerau „copiii Pleiadelor” iar dacii – frații celor din Pleiade.

Ca de obicei, un mit al grecilor antici inversează realitatea însă ne transmite o informație ascunsă și foarte importantă. Atlas a fost părintele celor 7 Pleiade, împreună cu Pleione, fiica bunicilor săi dinspre mamă: Oceanus (Dunărea) și Thetis (Tisa). Una din cele 7, cea mai mare, se numea Maia, nume pe care îl întâlnim aproape obsedant la mamele lui Hermes, Agni, Budha, Iisus (în varianta ebraică).

Bineînțeles că Pleiadele nu sunt o constelație creată de pe Terra, pentru că dacă s-ar citi invers, mitul grecilor (care a bulversat toată mitologia preluată de la daci) ne arată însă izvorul ceresc și cel pământean al tuturor acestor tradiții: DACIA, spune Preston Nichols, a fost creată în Pleiade de către extraterestrii. Acesta afirmă că: *”Nu am nici-o îndoială că civilizația noastră se trage din a lor”*, adică a celor din Pleiade.

Principalul factor care le-a permis să atingă această stare extrem de evoluată, crede Nichols, a fost acela că *”și-au dezvoltat o conștiință colectivă care îi leaga pe toți unii de alții”*.

Și are dreptate, pentru că cei care s-au întâlnit cu extraterestrii și nu sunt puțini, afirmă că extraterestrii spun așa: *„Suntem toți unul”*. Această conștiință colectivă se manifestă ca o voce mentală pe care o aud cu toții și cu care pot conversa (...) aceasta nu dă niciodată ordine și nu încearcă să controleze în vreun fel individul. Individul este mai degrabă un prieten sau un sfătuitor.

”Dacă Umanitatea ar fi la fel de unită, nu cred că ar mai putea avea loc război sau vreo crimă pe Pământ.

Există și la noi un asemenea câmp de conștiință colectiv dar este situat la nivel de subconstient.”

Deci e clar că în conformitate cu cele prezentate mai sus, Iisus este un trimis din Pleiade ca să ajute omenirea într-un punct de răscruce spirituală. Tot din materialul expus, rezultă că mitologia localizează pe Iisus ca fiind descendend dintre Oceanus (Dunărea) și Thetis (Tisa).

Iisus fiul omului din Bucegi

Papa Ioan Paul al II-lea nu era naiv când a afirmat: „*Romania Grădina Maicii Domnului*”, iar la fel sunt singur este și faptul că asta au văzut și fotografiat cei de la Vatican cu ajutorul cronovizorului, construit de padre Pellegrino, un călugăr iezuit, care a construit o mașină de călătorie în timp, mașină care pe baza tahionilor poate accesa trecutul, însă nu îl poate modifica.

Să revenim însă, Alisus Christeos (Fiul Zeilor Blonzi) a fost originar din Pleiade ca și Atlanții, primii care au fost în România, Dacii fiind descendenții lor, cum și noi ROMÂNII la rândul nostru suntem descendenții Dacilor.

Iisus a fost un esenian, adică "es.en.ion", după cum se știa în urmă cu 2.000 de ani. Numele esenienilor, discipolii pelasgilor daci (v.J. Flavius) la care mergeau anual la „perfecționare”, adepții cultului solar, este unul alterat de copii și de timp. Să-l înțelegem mai bine:

Es = Fiu (ai=e; Alisus = Es.us, în care us este o adăugare târzie, grecizată).

En = Domnul (v. Reptilianul En.ki – Domnul Pamântului, reptilianul En.lil – Domnul Poruncii/Furtunii).

Ion = Divin (vechiul Kog.a.ion – Capul Divinului/Urmașului/Șefului – Munte Sfânt al dacilor, Vârful Omu).

Deci: es.en.ioni = Fiii lui Dumnezeu (Marele Zeu). Aceștia se considerau Fiii Luminii.

Iisus se autonumea Fiul Omului, dar și Fiul Tatălui/Fiul lui Dumnezeu. Dar am văzut că Tatăl era un apelativ vechi de 50.000 de ani...

Sub numele de Homolos (Omul) era cunoscut Cronos/Saturn/Zamolxe în antichitate, de romani și mai ales de greci. Palestina în vremea lui Iisus era un teritoriu în curs de greco-romanizare, cea ce romanii nu au reușit să facă cu dacii, pt că aceștia și-au păstrat atât tradiția, cât și limba.

Chipul lui Zamolxe putea fi văzut pe Muntele Sfânt al Antichității: Ba.cauca (Vocea/Tunetul Tatălui), Bucegii de azi, iar Vârful respectiv de munte se numește și acum Vârful Omu.

Dacă ne gândim la ce artefact se află sub munții Bucegi și Ceahlău, sub Sarmisegetuza, sub masivul Godeanu, și toate descoperirile arheologice de pe teritoriul României, cum ar fi cele din Bozioru, dispariția din 1981, din întorsura Buzăului, evenimentele care au loc în Pădurea Baciului din Cluj Napoca și alte lucruri, iar dacă le punem toate cap la cap, vedem o istorie aici în Carpați, UNICAT PE TERRA, pentru că aici a început totul. Și nu poate fi exclus faptul că cel trimis de Divinitate să se fi născut pe acest tărâm.

Fiul lui Dumnezeu s-ar fi născut în Dacia

O teorie interesantă este cea emisă de Gheorghe Funar în 2015, la Congresul Internațional de Dacologie. Ca să fim echidistanți, o vom prezenta în cele ce urmează.

Teoria controversată pe care a lansat-o Gheorghe Funar, fostul primar al Clujului

Prezent în Buzău, la Congresul Internațional de Dacologie, desfășurat în iulie 2015, Gheorghe Funar le-a propus spre dezbateri zecilor de pasionați de istorie prezenți la eveniment teoria conform căreia Iisus Hristos s-a născut în Dacia. Într-o broșură lansată de fostul primar al Clujului, acesta prezintă în 32 de pagini propriile argumente care îl determină pe autor să afirme că "Iisus nu-i Regele Iudeilor", ci fiu al meleagurilor locuite acum de români.

Materialul oferit spre studiu participanților la Congresul de Dacologie, intitulat "Se află adevărul privind biografia Fiului lui Dumnezeu?!", are la bază pasaje din Biblie, dar și din alte peste 30 de volume ale unor autori români, astfel interpretate de autor încât să îi contureze concluzia că Fiul Domnului a plecat din spațiul carpato-danubiano-pontic.

Funar susține că și-a construit teoria în primul rând pe fondul unei incertitudini privind biografia lui Iisus. "Referitor la Fiul lui Dumnezeu există multe incertitudini privind: data și locul nașterii; numele Său; etnia Sa; Adevăratul Popor Ales, țara din care a venit în Galileea; Limba Sa maternă; a fost sau nu solomonar; înfățișarea Lui; perioada de adolescență și maturitate (de la 12 la 30 de ani); motivele Răstignirii Sale și făptașii; etnia celor care i-au dat lui Iuda 30 de arginți pentru trădare; data Răstignirii și data Învierii Sale", scrie Funar în broșura prin care argumentează teoria sa controversată.

Acesta este de părere că adevărul cu privire la originea Fiului Domnului, care ar fi de fapt un episod al istoriei poporului geto-dac, fiind "ferecat" de capii Bisericii Creștine în subsolurile de la Vatican.

"După 2000 de ani, cei care au falsificat Adevărata Istorie a Poporului Geto-Dac și a Omenirii încearcă să păstreze la secret și Adevărata Biografie a Fiului lui Dumnezeu. Ei au sperat că Adevărul nu va fi cunoscut niciodată. Adevărata Istorie a poporului Geto-Dac, a Poporului Primordial, Adevărata sa Religie monoteistă și Adevărata Biografie a Fiului lui Dumnezeu nu pot fi ascunse și falsificate la nesfârșit", susține Funar în cartea sa.

În demersul lui Gheorghe Funar, colindele românești apar ca adevărate "evangelii", care sugerează originea geto-dacă a Fiului lui Dumnezeu.

"Numai Poporul Geto-Dac și urmașul său, Poporul Român, a păstrat bătrânele colinde despre Facerea lumii, Nașterea Domnului, Maica Domnului și Sfinții protectori ai Adevăratului Popor Ales și ai Grădinii Maicii Domnului. (...)"

În manuscrisul de colinde, aflat în arhiva Muzeului Etnografic al Transilvaniei din Cluj-Napoca se găsesc multe Adevăruri despre Nașterea Fiului lui Dumnezeu și despre Maica Domnului prin colinde străvechi. La Crăciun, colindătorii preamăresc Nașterea Domnului prin colinde străvechi. În multe colinde se întâlnește refrenul: "*Flori dalbe, flori*

de măr". Înflorește mărul în România în 25 decembrie? Dar la 25 martie? (...) Primăvara, probabil în jurul datei de 25 martie, cei trei păstori au strâns de pe câmp floricele, au împletit o cunună și au dus-o lui Hristos să ne fie de folos "Nouă și la neamul nost", este de părere Funar.

Iată câteva pasaje din broșura lansată de Gheorghe Funar la Congresul de Dacologie de la Buzău:

- În Raportul Guvernatorului Ponțiu Pilat către Împăratul Tiberius, datat 28 martie anul 33, a doua zi după Răstignirea de către iudei a Fiului lui Dumnezeu, document aflat în Arhiva Vaticanului, sunt relatate și dialogurile pe care le-a avut cu Fiul lui Dumnezeu. "Prinț al pământului, a răspuns Iisus, nu am venit ca să aduc în lume război, ci pace și iubire și bunăvoință. Eu m-am născut în aceeași zi în care Cezarul a dat pace lumii romane". Istoricii cunosc această dată precizată de Fiul Omului! De ce nu se valorifică această certitudine oferită de Fiul lui Dumnezeu? A fost ziua de 25 martie?
- Cea mai veche tradiție din lume în prelucrarea și folosirea lemnului a existat în Geto-Dacia. (...) Ieslele au fost inventate și folosite de agricultorii și păstorii Geto-Daci. Se știe că, cea mai veche meserie din lume este agricultura și a fost practică de Geto-Daci cu mai mult de 7.000 de ani î.Hr.
- Sunt suficiente documente și argumente care confirmă că Fiul lui Dumnezeu nu a fost nici evreu, nici iudeu. Ca urmare, Fiul Omului nu a fost tăiat împrejur în a 8-a zi după Naștere. La strămoșii noștri Geto-Daci și în Adevărata Țară Sfântă, în Geto-Dacia Edenică, nu a existat niciodată acest obicei pe care îl practică adeptii Talmudului și ai Torei.
- Cu multe secole înainte de Nașterea Domnului, pe plăcile de aur și pe cele de plumb de la Sinaia apar numele Luca, Matei, Ioan și Petra. De ce le-au fost date apostolilor nume identice cu ale Geților? De ce majoritatea numelor care apar în Scrierile Sfinte și în Calendarul Creștin Ortodox sunt nume ale Geto-Dacilor și românilor, multe dintre ele cu o vechime de 5.000 - 7.000 de ani?
- Pe plăcile de aur de la Sinaia, aflate la Vatican (circa 200 bucăți) și la Moscova (300 de plăci mari de aur) scrie că numele Fiului lui Dumnezeu este Ili, care în Limba Primordială a Geto-Dacilor înseamnă Îi Sus. Este posibil ca de la Îi Sus să se fi ajuns la Iisus.
- Pe Muntele Măslinilor, Iisus Hristos le-a spus fariseilor și evreilor: "Eu știu de unde am venit și unde Mă duc; dar voi nu știți de unde vin, nici unde Mă duc."
- În România, pe cruci și pe troițe, apar inițialele INRI care semnifică, după unii, Iisus Nazarineanul Regele Iudeilor. Se știe că Iisus nu a fost nazarinean și niciodată rege al iudeilor. După alții, INRI înseamnă Iisus Nu-i Regele Iudeilor.
- Fiul Omului nu a fost evreu. Fiul lui Dumnezeu le-a spus evreilor: "Voi sunteți din tatăl vostru Diavol și poftele tatălui vostru vreți să le faceți. El de la început a fost ucigător de oameni... Cel ce este de la Dumnezeu ascultă cuvintele lui Dumnezeu; de aceea voi nu ascultați, pentru că nu sunteți de la Dumnezeu". Așa scrie în Sfânta Evanghelie după Ioan.
- În raportul Guvernatorului Ponțiu Pilat către Împăratul Tiberiu, scris a doua zi după Răstignirea Fiului Domnului (datat 28 martie) s-a precizat că El avea părul și barba aurie. La fel l-a pictat pe Fiul Domnului, Părintele Arsenie Boca, Sfântul Ardealului, în Biserica din Drăgănescu.

Teoria bulversantă, lansată în discuție de Funar, i-a "cucerit" rapid pe unii dintre dacologii prezenți la congres, mulți dintre ei fiind membri ai unor asociații și organizații non-profit care promovează protocronismul în formele sale actuale. De menționat este

faptul că principalul organizator al congreselor de dacologie este Napoleon Săvescu, un medic româno-american, autor al cărții "Noi nu suntem urmașii Romei" și co-editor împreună cu Iosif Constantin Drăgan al revistei "Noi, Tracii". Acesta este susținătorul unor teze extrem de controversate, printre care este și cea a cuceririi de către daci a Europei de vest.

Napoleon Săvescu, cel care a condus ședințele congresului de la Buzău, a girat repede teoria lansată de Funar, fiind de acord cu fostul primar al Clujului să înceapă demersuri pe lângă Vatican, pentru a cere desecretizarea unor documente menite să dezvăluie adevărata identitate a lui Iisus Hristos.

Specialiștii îl contrazic pe Funar

Varianta lui Funar a fost primită însă și cu rezerve, mai ales de către teologi (cum era și firesc) și profesori de istorie prezenți la lucrările congresului de dacologie. Aceștia admit existența unor coincidențe între creștinism și principiile zamolxianismului, respectate cu sfințenie de către geto-daci, precum monoteismul și credința în viața de după moarte, însă nu pot fi de acord cu plasarea Fiului Domnului pe aceste meleaguri, fără să aibă dovezi concrete.

Ar putea fi teoria lui Funar adevărată?

Atitudinea acestora din urmă este justificată prin faptul că mulți dintre noi suntem încă sub imperiului impus de religie, respectiv biserica creată de împăratul Constantin cu sprijinul celor 318 episcopi trădători ai adevărului propovăduit de Iisus, adică: "Crede și nu cerceta". Cât privește pe teologi, e normal să nu accepte, căci cine și-ar tăia de bunăvoie craca de sub picioare? Asta e meseria lor pe care au jurat să o respecte.

A accepta un asemenea adevăr ar bulversa omenirea, ar da peste cap milioane de "credincioși" care nu înțeleg ce slujesc. Ei nu pot înțelege și mai ales crede faptul că noi respectăm o religie creată la cererea unui împărat care nu din credință a promovat-o, ci pentru a își spori influența și puterea într-un imperiu ce se găsea în pragul dezmembrării, datorită abisului creat între creștinii și păgânii timpului.

Eu practic susțin teoria lui Funar, mai ales că poate fi coroborată cu Evanghelia Dacilor, de care ne vom ocupa puțin mai târziu.

Alt mare Secret al Vaticanului: Cine e Demiurgul?

După ce a lucrat cațiva ani buni la arhivele Vaticanului, Barbara Elitt s-a hotărât să facă publice câteva ipoteze interesante, care n-au fost deloc pe placul Papalității. Cel mai mult au deranjat referirile la anumite documente necunoscute încă publicului, ce datează din primele secole ale creștinismului. Hotărârea ca aceste texte să fie ascunse oamenilor de rând a fost luată tocmai de Sinodul ecumenic de la Niceea, în anul 325, sub influența împăratului Constantin cel Mare. Documentele se pare că au fost scrise de oameni care l-au cunoscut în mod direct pe Iisus Hristos, întocmai ca și evangheliștii, pe baza scrierilor cărora s-a întocmit Biblia.

Demiurgul s-a pretins Dumnezeu

Elitt susține că una dintre cele mai mari taine ascunse în arhivele Vaticanului este legată de însuși Dumnezeu. Cu toții știm că Atotputernicul a creat lumea și l-a trimis pe Fiul Său pentru a propovădui mila și virtutea pe Pământ. În documentele rămase secrete până în ziua de azi se mai vorbește despre un înger căzut, pe nume Demiurgul, care odată ajuns printre oameni a pretins rolul lui Dumnezeu, aducând pe Pământ păcatul și tot ce este rău. Spre deosebire de răzvrătitul Satana, Demiurgul nu ar fi încălcat niciodată pe ascuns voința Tatălui Ceresc, dar i-a influențat pe oameni, arătându-li-se ca Atotputernicul Creator al Cerului și al Pământului.

Această imixtiune și inducere în eroare a dus la diminuarea legăturii dintre oameni și Dumnezeu, care nu ar mai fi putut din acel moment să-i influențeze pe credincioși doar în mod indirect, ca până atunci. Din acest motiv, Tatăl a început să-i ignore pe oameni, adresând învățăturii divine doar proorocilor și sfinților, restul credincioșilor rămânând sub influența Demiurgului. Documentele din arhivele Vaticanului mai demonstrează cum, orbit de dorința de putere, Demiurgul i-a ispitit și îi mai ispitește încă pe oameni, ca să comită păcate. Barbara Elitt consideră ca aceste informații trebuie făcute publice, astfel încât creștinii să ignore partea întunecată a sufletelor lor, în favoarea celei luminoase și adevărate.

În aceste condiții Divinitatea a decis să trimită pe pământ un Înger de Lumină, pe Iisus, dotat cu autoritate Divină ca să contracareze efectul "Demiurgului". Acum, dacă stăm și analizăm ceea ce se petrece în jurul nostru, observăm că influența acestuia a început să răzbească printre "razele de Lumină Divină" pe care le-a desiminat Iisus acum 2000 de ani.

Masmedia sub orice formă, propovăduie ura, dezbinarea, crima, intoleranța. Ce vedem la televizor: crime, sinucideri, furturi, etc. Cu ce sunt crescuți copiii noștri: cu jocuri sângeroase, care îi îndroctinează în violență și ură. Ce fac politicienii, răspândesc ura și dezbinarea? Asta e societatea în care trăim. În concluzie, avem nevoie de un nou "Iisus". Acesta se va naște într-un loc în care Demiurgul nu a reușit să domine.

Potopol n-ar fi existat

O altă taină bine păstrată de Papalitate este credința în reîncarnare. Pentru a o ascunde, preoții consideră expresia "născut din nou" o simplă metaforă, în mod intenționat. Sintagma, întâlnită adesea în Cartea Sfântă, n-ar fi fost menționată de Ioan Gură de Aur din pură întâmplare. În scrierile foarte vechi, acesta afirma că doar cel născut din nou poate vedea Împărăția Domnului și că, deși corpul moare, sufletul poate pătrunde pe Porțile Raiului.

Potrivit unui alt text secret scris de Ioan Gură de Aur, Noe și familia lui n-ar fi supraviețuit potopului, ci eliberării în atmosfera terestră a unei mari cantități de gaze, care i-a făcut pe oameni să-și uite trecutul. În acel moment, omenirea era copleșită de influența Demiurgului, iar acest fapt l-ar fi determinat pe Dumnezeu să curețe creierele pământenilor. Noe și ai lui n-au fost supuși acestui tratament, tocmai pentru a putea povesti mai târziu despre Dumnezeu. Așadar, personajul biblic n-a plecat nicăieri cu o corabie, ci a stat ascuns într-o biserică închisă ermetic, care l-a ferit de profunda uitare a trecutului.

Vă veți pune întrebarea, evidentă altfel, ce legătură este între Noe și Iisus, și mai ales de locul unde s-ar fi născut Iisus. Ei bine, dacă ne amintim de informația care ne spune că locul în care extraterestrii au efectuat modificări genetice pe populația existentă pentru a crea un popor nou, spiritual, este clar că în acest loc "Demiurgul" nu avea cum să "învingă". Unde este acel loc? Pe teritoriul Daciei, în speță, Transilvania. Pentru "Demiurgul" a cărui existență o știe Vaticanul, Transilvania, ca leagăn al noi civilizații, era zona de influență "0". Aici putea să se nască și să își înceapă misiunea Mesia. În documentul de mai sus se afirmă că nu ar fi fost vorba de un potop efectiv, ci de un "up to date" pe care Divinitatea l-a efectuat asupra celor căzuți sub influența răului demiurgian.

Acel "gaz" despre care se vorbește în documentele bine pitite ale Vaticanului a avut drept consecință intrarea populației într-o stare hipnotică care a permis Universului să șteargă din subconștientul populației tot ce fusese inoculat de respectivul "Demiurg".

Cum nimeni nu și-a pus întrebarea: cum a fost posibil ca după potop, din Noe, soția sa și cei doi fi, s-a născut imediat o întreagă populație nouă, nouă? E foarte clar că Iisus s-a născut într-o enclavă în care "Demiurgul" nu a avut succes. Transilvania și-a păstrat nealterate tradiția și mai ales monoteismul. Dacă Iisus nu s-ar fi născut pe acest tărâm primordial pentru noua civilizație, nu ar fi propovăduit valorile la care vechii daci aderaseră cu mult înainte.

"Fiul este nascut, iar nu facut"

Primul conciliu (sinod) de la Niceea (astăzi Iznik, în Turcia) a fost convocat de împăratul Constantin, la acesta participând, după unele marturii, 200 de persoane, după altele 318 episcopi din întreaga creștinătate. De fapt, Constantin invitase 1800 de participanți, dar mulți au lipsit, printre care și iudeii creștini de la Biserica Mar Thoma. Sinodul, prezidat de Alexandru, papă al Alexandriei, a discutat problemele ridicate de teologul Arius din Alexandria, al cărui bust se află la muzeul Luvru din Paris. Acesta a susținut că Iisus din Nazaret nu ar fi fiul lui Dumnezeu născut din veșnicie, ci doar o creatură a Tatălui, care ar fi fost înfiată de Dumnezeu. Arius a propus pentru Iisus formula "homiousios" (ființa asemănătoare) și nu "homoousios" (de aceeași ființă), în sensul că Fiul nu este totuna cu Tatăl. Mai departe, plecând de la teza că a fost o vreme când Fiul nu exista, doctrina lui Arius admitea că acesta este o ființă superioară, dar totuși o creatură. Sinodul de la Niceea a lămurit cu claritate și definitiv această problemă, care n-a mai fost contestată nicicând până în ziua de astăzi: Iisus Hristos este "de o ființă" (homoousios) cu Tatăl"; "Fiul este născut, iar nu făcut".

Deci participanți la acel sinod, și-au arogat drepturi lumești de a "organiza" o biserică "clădită" pe interesele lor politice și de putere, susținând că sunt urmașii lui Iisus. Dar să vedem ce ascund și masonii. Se observă clar că toată lumea ascunde câte ceva legat de locul unde s-a născut Iisus, dar și legat de ascendența sa.

Ce ascund masonii

Iisus a fost dac și s-a născut la Viflaimul de Jos.

Devine tot mai clar că există o conspirație internațională la înalt nivel împotriva poporului român. Ultimele cercetări făcute în Arhivele Vaticanului de către un grup de cercetători britanici împreună cu specialiști ai Institutului Carpic de la Vaslui și care au fost interzise la nivel guvernamental, demonstrează un adevăr șocant care poate schimba toate datele istoriei creștinismului.

Iisus nu s-ar fi născut la Bethleem, așa cum am fost manipulați de Biblie, ci undeva pe lângă Sarmizegetusa, într-o localitate ce purta numele Viflaimul de Jos. Nici localitatea nu mai există, fiind rasă de pe fața pământului de către milițiile maghiare ale fostului Imperiu Habsburgic, la comanda Papei Septimiu. O dovadă vie este versul din colindul străbun în care ni se spune despre Viflaim. Documentele clare ca lumina zilei au fost secretizate de către iudeo-masoni în colaborare strânsă cu Mossadul și Vaticanul, în anul 1950, imediat după formarea statului Israel. Se pare că despre apartenența lui Iisus știau inclusiv serviciile secrete germane, încă din timpul celui de-al Doilea Război Mondial. De aceea au și acceptat alianța cu Ion Antonescu. După instaurarea comunismului, securitatea a cercetat în amănunt zona în care fusese localitatea Viflaim. Au găsit dovezi solide în acest sens, dar au fost trimise la Moscova. Este motivul pentru care s-au retras trupele sovietice din România, în timpul lui Gheorghe Gheorghiu-Dej, la insistențele Bisericii Ortodoxe Ruse. Același grup de cercetători care au avut acces la Arhivele Vaticanului au descoperit și alte adevăruri ascunse poporului român: limba latină se trage din limba dacă, dacii au fost cei care i-au ajutat pe egipteni să ridice piramidele, Nikola Tesla era, de fapt, român, Neculai Tesla, Louis Pasteur tot român din Ardeal, Liviu Pastor, iar la Sarmizegetusa este o poartă energetică spre o altă dimensiune.

Iată că dovezile legate de originea etnică a lui Iisus nu sunt puține, dar bine păzite.

Gândiți-vă ce s-ar întâmpla dacă s-ar recunoaște că Iisus nu a fost nici iudeu și nici evreu? Ce s-ar întâmpla dacă s-ar recunoaște că Iisus a avut un ascendent dac? Ce s-ar întâmpla cu catolicismul sau ortodoxia? Ar fi o nucleară. Câți "prea înalți", "prea fericiți", "prea înbuibați", "prea veseli" ar rămâne fără obiectul muncii? Cum să renunțe de bună voie la putere și bogăție, doar pentru a recunoaște adevărul?

Unde s-a născut de fapt Iisus?

Pentru a răspunde la această întrebare, în primul rând vom face o introspecție detaliată în trecut.

Conform datelor istorice, preluate de la cei mai renumiți oameni de știință, paleologi, speologi, geologi, arheologi, paleolingviști, etnologi și folcloriști, precum și transmiterea prin viu grai, "Sfânta Tradiție" (cum i se mai spune), luate toate laolaltă cu cercetările celor mai renumiți istorici, filozofi, cronicari români și străini, antici și contemporani: Herodot, Tucicide, Thales din Milet, Dio Cassius, Iordanes, Maria Ghimbutas, N. Iorga, Pârvan (într-o oarecare măsură), marele N. Densușianu cu opera sa de căpătâi Dacia Preistorică (Getia n.m.), precum și tăblițele de la Sinaia și Tărtăria, luând în considerare Civilizațiile (culturile): Gumelnița, Hamagia, Turdaș-Vinca, Cucuteni, existente pe teritoriul țării noastre și întinzându-se pe teritoriile adiacente și circumdante ale României, toate aceste dovezi luate în considerare spun clar, că pe teritoriul României- Dio Getate (Dio-Dumnezeu; Getae-Pământ= Pământul Lui Dumnezeu), cum îi spuneau anticii, s-a născut primul popor de pe pământ, care, cu timpul, o parte din el au plecat migrând spre alte ținuturi.

Ori, Biblia spune că primul om făcut din pământ, a luat ființă din mâinile Creatorului, în Rai, ce se găsea conform datelor istorice undeva pe lângă râul Eufrat, fără însă să arăta nici măcar data aproximativă a creării lui. Dacă cercetăm Biblia pentru a descoperi adevăruri sau falsuri, vom vedea că, în această carte NU EXISTĂ DATE CRONOLOGICE, REALE ȘI COERENTE ci, presupuneri fără bază istorică, așa cum am enumerat mai sus privind teoria reală a primului descălecat al omului pe pământ, ce a avut loc din primordii pe teritoriul țării noastre.

Din ce în ce mai mult, cercetătorii biblici, scot la iveală anumite neconcordanțe care afectează credibilitatea, acestei cărți, actualmente baza religiilor "creștine" de pe întreg mapamondul.

Cum, baza religiilor stă într-o carte care e pusă sub semnul întrebării, datorită acelor neconcordanțe, multe semne de întrebare au început să apară. Nu voi detalia care sunt aceste neconcordanțe ci, vreau să subliniez doar că, Biblia ce are două părți -vechiul și noul testament- cuprinde cărți, epistole, și evanghelii (73 de cărți, dintre care 46 au fost scrise înainte de Cristos, iar 27 după Cristos) ce au fost adoptate de episcopi Egiptului, însă mulți dintre noi nu știm că au fost și alte cărți și evanghelii ce, nu au fost adoptate împreună cu celelalte pentru a compune actuala biblie. De ce? mă întreb și sunt sigur că, mulți se întreabă, la fel ca și mine. Care este adevărul adevărat și de ce ni se ascunde? De ce Evanghelia după Toma nu a fost inclusă? De ce Evanghelia după Iuda nu a fost aleasă să facă parte din compendiu numit Biblie? De ce Evanghelia după Maria Magdalena a fost "uitată"? Explicațiile sunt clare. În Evanghelia după Toma se vorbește de reîncarnare, în Evanghelia lui Iuda, singurul discipol care a înțeles misiunea lui Iisus, se vorbește de faptul că Iuda nu l-a "vândut" pe Iisus, ci l-a ajutat să poată îndeplini scrierile prorocilor, astfel încât să fie recunoscut de popor ca Mesia. Evanghelia lui Maria Magdalena trebuia exclusă total, deoarece din ea rezultă că nu Petru a fost ales să conducă Biserica, ci Maria Magdalena, aceasta fiind soția lui Iisus. Poate în altă lucrare voi aprofunda legătura dintre Iisus și Maria Magdalena. Cum poate cineva să își închipuie că un ins care l-a renegat de trei ori pe Iisus, să fie investit cu a conduce pe apostoli. Mai e un lucru, Iisus nu a vorbit niciodată despre posibilitatea de a înființa o biserică, această "operă" aparține oamenilor dornici de putere și înbogățire. Atunci când Iisus a vorbit de biserică ca templul lui Dumnezeu, s-a referit la "Templul

din noi”, căci Dumnezeu e în noi și noi în Dumnezeu. Iisus nu a vorbit de zeciuală, de daruri către biserică, ci a vorbit de a ne împăca cu Dumnezeu din noi, de comuniunea cu el, de menținerea în curățenie spirituală a locului în care păstrăm scânteia Divină. Cât de mult au deviat dogmele lumești față de conceptul cu care a venit Iisus printre noi?

Acum, ne vom reîntoarce din trecutul îndepărtat, după ce am arătat câte puțin din adevărurile de necontestat, în ceea ce privește apariția omului pe pământ, și un rezumat despre scrierea bibliei și unele date eronate ce, pe care această culegere de cărți antice le conține.

Ne vom axa acum pe nașterea Lui Iisus, Domnul Luminii sau Iisus Getul. În cartea sa de căpătâi Ariminia, autorul și cercetătorul istoric Constantin Olariu Arimin, dezvoltă teoria conform adevărului istoric, făcând referință la cercetarea și studierea tăblițelor de la Sinaia, unde s-a descoperit că tăblițele conțin date concludente despre nașterea Lui Iisus, ce ar fi avut loc pe teritoriul României, nicidecum în Israel-Palestina, așa cum se arată în biblie.

O altă teorie interesantă, o vom analiza, după un context biblic din Noul Testament. Conform poziției geografice, România se afla în emisfera nordică, raportat la paralela 0, iar Israel se găsește în emisfera sudică. Cum, steaua și-a schimbat cursul, dacă ne luăm după cum se spune în Noul Testament? Iată cum, adevărul iese încet, încet la lumină. Este destul să urmărim contextele geografice și aflăm adevărul. Se arată că cei trei magi: Melchior, Gaspar și Baltazar, au plecat într-o călătorie după ce, pe cer a apărut o stea la răsărit, adică la est, care, după calculele lor, acel astru ar fi vestit nașterea lui Mesia, identificat cu Iisus, ceea ce indică fără nici o îndoială, teritoriul României. Magii, s-au oprit pe vârful unui munte, acolo unde steaua s-a arătat chiar deasupra unui brad. Căutând în jur, magii ar fi zărit o casă (stână) de ciobani. Intrând acolo, i-ar fi găsit pe ciobani, de jur-împrejurul pruncului nou născut.

Cum, se știe că, ciobanii își duc oile și celelalte animale la păscut, doar primăvara, avem răspunsul conform evidenței că Iisus s-ar fi născut deci primăvara, nicidecum iarna pe 25 decembrie, dată ce corespunde cu Crăciun- etnonim ancestral getic- sau cu Sărbătoarea Reînoirii la vechii geți.

În Noul Testament, însă se mai arată cum că Fecioara Maria, l-ar fi născut pe Iisus în ieslea unui grajd (adăpost), plin cu animale.

În tradiția populară străveche, precursora datinilor și tradițiilor actuale asupra nașterii Mântuitorului, împodobim bradul, iar deasupra punem o stea. Peste tot în lume, se împodobeste bradul de Crăciun și nu cedrul, existent în Israel, Palestina, Liban, Siria. Așadar, tot ceea ce am enunțat mai sus, nu face parte din Teoria Conspirației ci, sunt adevăruri care, mai devreme sau mai târziu își vor găsi corespondentul și convingerea că, baza acestei lumi, cu mistica sa, misterele, continuitatea și conceptele teocratice și lumești, își au temelia (baza) în Dio Getia- România azi, însă, au fost transformate cu toate în folosul unor ființe ce slujesc pe Îngerul Căzut-Lucifer, Fiul Întunericului, sau ”Demiurgul” de care știe doar Vaticanul.

Ni se impune nouă, Fiilor Luminii, să readucem acest adevăr la suprafață, căci numai așa civilizația actuală, lumea, va putea transcende, pe cele mai înalte culmi ale evoluției și înălțării spirituale, bazate pe creație, căci fără acest adevăr vom sucomba ca și civilizațiile de dinaintea noastră; să învățăm din greșelile lor pentru a nu fi condamnați la

pieire, tocmai din cauza ignoranței, a lașității și a nepăsării noastre.

Conform celor relatate de mine în această teorie, am convingerea că Iisus Getul- Fiul Luminii, s-a născut în teritoriul intracarpatic- actuala Românie.

Suntem datori să arătăm lumii întregi faptul că românii sunt ”poporul ales”, iar România este leagănul civilizației actuale.

Iisus a fost dac, nu evreu !

După ce am ajuns la concluzia că ”cei trei magi” care au adus daruri la nasterea Mantuitorului, au fost daci (Trei magi de la rasarit), am început să îmi pun întrebări referitoare la așa zisa origine de evreu a lui Iisus. Dintotdeauna se știe că au existat rivalități între diferitele școli spirituale sau ezoterice, în toate timpurile și locurile! Deci, cum se face că cei trei magi daci, s-au dus din țărâmurile noastre tocmai până în Bethleem să aducă daruri noului născut – Mantuitorul, dacă acesta ar fi fost din neam străin și altă școală spirituală?

În primul rând, trebuie să clarificăm niște lucruri: cei trei „magi” nu au fost doar niște indivizi pustnici singulari, care uitându-se pe cer și meditănd, au hotărât fiecare în parte să ia darurile și să plece la drum! Unul din ei s-a uitat prin colibă și a luat „niște aur dintr-un colț”, altul „smirnă”, care era adusă de departe și probabil foarte scumpă, iar celălalt s-a dus la munte să facă rost de tămâie! Chiar darurile în sine precum și faptul că au mers împreună, arată că ei erau o ”delegație oficială”, împuterniciți fiind din partea ”școlii spirituale daco-gete”! Deci e limpede că destinatarul trebuia să fie „unul dintre ai lor” cel căruia îi erau destinate aceste onoruri!

Aceasta a fost deducția logică, care ar conduce pe oricine să caute mai atent descendența lui Iisus...

Iată acum datele cunoscute, așa cum se găsesc în Biblie și ... Wikipedia! Folosesc această ultimă sursă, fiind ușor accesibilă oricui și având o doză de credibilitate rezonabilă pentru oricine.

În articolul de pe link-ul ”<http://www.squidoo.com/JesuswasJudean>”, se subliniază că Iisus nu a spus niciodată despre Sine că este ”evreu” ci ”iudeu” ! Iudeea (ca de ex. Dobrogea la noi!), era și este o zonă geografică, un teritoriu care era locuit și în acea vreme de multe alte seminții în afară de evrei. Nu întâmplător, pe cruce a fost pusă din ordinul guvernatorului roman, Pontius Pilat tăblița pe care scria: „Jesus Nazarenus Rex Iudeorum”. Deci nu ”rege al evreilor”, ci al Iudeilor!

Argumentul suprem și unic asupra genealogiei lui Iisus, vine din Biblie: ”El, Iisus se trăgea din neamul lui David”! Dar cum David a fost ”evreu”, rezulta imediat că și Iisus ar fi trebuit să fie la fel! Oare...?

Da-vid : vid= rădăcina indoeuropeană a verbului ”a vedea”, sanskrită – vid (vedele), romana – vad (localități Videle, Vedea, etc și ... ”da” care azi înseamnă afirmație, iar în dacia ”dava”= cetate. Deci o traducere etimologică ar însemna: ”văzătorul”, ”cel ce vede”, etc. deci o ”poreclă” de natură spirituală, definind pe cineva cu clarviziune și un nivel ridicat de înțelepciune. Este foarte important să știm și să interpretăm aceste lucruri, mai ales când este vorba de asocierea cuiva la practici / școală spirituală / ezoterică și nu numai o persoană comună, fără însușiri spirituale. E semnificativ că în

versiunea evreiască, David se traduce “cel iubit”, deci nu se pune problema evoluției spirituale a acestuia, ci a ...”popularității” sale!

David a fost cel de-al doilea rege al Regatului Unit al Israelului după Saul, cel puțin așa relatează Biblia Evreiască. Dar David era fiul lui Issaia, care la rândul lui era fiul lui Obed și nepotul lui Ruth. Issaia era un simplu țăran crescător de oi în Bethlelem. Este interesantă și nu “întâmplătoare” această activitate a sa, ce a rămas peste timp spre a fi transmisă și înregistrată în Biblie. Faptul că fiul său nevârstnic David, a ajuns să fie desemnat drept “alesul” și mai apoi rege al israeliților, se datorește faptului că profetul Samuel l-a desemnat astfel, îndeplinind voința Divină! De altfel, tot profetul Samuel îl desemnase și pe Saul ca fiind primul Rege al Israelului. Este evident de ce considerație se bucura profetul Samuel printre israeliți, și cum i se respectau fără crâcnire toate vorbele?

Să fi ales oare Samuel, pe fiul unui oier, drept rege, ascultând voința Divină, fără alte argumente? Nu este chiar așa, dar subiectul în sine e destul de vast și reprezintă o temă în sine. De reținut, Issaia nu era doar un simplu cioban, ci era un lider în comunitatea sa, cu învățătură spirituală și autoritatea ce o dă un caracter ales. Nu era nici chiar sărac, de altfel.

Revenind la David, după faimosul episod în care îl răpune pe Goliat folosind înțelepciunea opusă forței brute, el devine noul rege al israeliților! Se mai știe despre David că era un om drept, priceput luptător, dar și instruit în arte ca muzician și poet!

Deci “fiul oierului Samuel” era de fapt unul dintre “vârfurile” acelor vremuri ! El a trăit se pare între anii 1040–970 î.e.n. și a domnit în perioada 1010–1003 î.e.n.

Interesantă perioada de timp, căci după ce cu vre-o 200 de ani înainte, fusese perioada de înflorire a Marelui Regat Hittit, după dezintegrarea acestuia în 1180 î.e.n., s-au creat mai multe stătuțe hitite care au supraviețuit în teritoriul Iudeii, până prin sec 8 î.e.n. Dar cine erau hittitii”?

Migrația hittită a inclus și Grecia antică ! (v harta) în perioada de glorie a Daciei, Marea Neagră fiind o “mare interioară”! Capadochia (capăt Dochia, Dacia, regiune din Turcia de azi) era doar o enclavă atunci, ce a fost mai târziu cucerită de hittiti!

Dar din câte știm, Iisus nu se trăgea din ramura nealogenică ce îl avea în frunte pe David, deci era un străin, și nu evreu.

Isus real sau mit?

Numeroase voci, uneori avizate, alteori neavizate, se pronunță asupra faptului că Isus Christos nu a existat ca personaj istoric, fiind doar o născocire evreiască. Ateii mai moderați și cu puțină știință de carte, susțin faptul că inexistența unui Isus istoric este susținută de cvasi-totala lipsă a informațiilor despre persoana sa în documentele istorice ale vremii (în afara Evangheliilor a căror existență nu o pot contesta).

Noi spunem că nici unii nici ceilalți nu au dreptate.

Avem anumite rezerve în a crede că evreii se tem atât de mult de o „născocire” și mai ales o născocire de-a lor, cu care ar trebui să fie mândri. Avem rezerve în a crede și faptul că Isus lipsește cu desăvârșire în literatura vremii, deoarece există o sumedenie de autori care-l menționează foarte clar ca personaj istoric. Acest lucru îl menționează până și evreii, acuzându-l însă de vrăjitorie. O tradiție din secolul I sau II menționează pe „Yeshu” care „ practica vrăjitoria și uimea Israelul” (B Sanhedrin, 43,a; cf Mircea Eliade, Istoria ideilor și credințelor religioase, vol II,p.305, ed1992). Apoi, avem mărturia lui Flavius Iosephus, istoric roman de naționalitate evreiască, care afirma că în acea epocă trăia un om pe nume Isus, care avea o purtare foarte bună și virtuți puternice (cf. J. Duquesne, Isus, Ed. Humanitas,1995, p245). Mai mult, el este pomenit și de către cei mai înverșunați dușmani ai creștinismului, romanii. Tacitus de exemplu, ne confirmă faptul că Isus a fost condamnat la moarte în vremea când guvernator al Palestinei era Pontius Pilat (Anale 15, 44). Alte mărturii în legătură cu Isus le avem de la Pliniu cel Tânăr, (Scrisori, 10,96) și Suetonius (Viața lui Claudius, 25,4). Să nu mai punem la socoteală faptul că o „născocire evreiască” nu putea beneficia de „acte în regulă” a condamnării sale la moarte. Acest document există, precum și altele cum sunt Mărturia păgânului Lentullus, proconsul al Tyrului și Sydonului în vremea împăratului roman Tiberius; Epistola femeii lui Pilat, pe numele său Procula, adresată prietenei sale Pulvia, în care se relatează despre ultimele evenimente din viața lui Isus și alte patru epistole ale lui Pilat către împăratul Romei. Atâta zarvă pentru o „născocire evreiască” ?... ne îndoim în mod serios.

Urmărind atât relatările istorice despre Isus, cât și cele evanghelice, avem anumite rezerve în a crede că Isus ar fi fost evreu așa cum afirma M. Eliade și că divinitatea căreia i se închina el și o numea Tată, era Yahwe al evreilor.

Caracterele tipologico- raseologice ale lui Isus

Beneficiem de două descrieri amănunțite ale lui Isus: una a lui Lentullus, funcționar roman în regiunea Tyr și Sydon și alta a guvernatorului Iudeii, Pontius Pillat, ambele adresate împăratului de la Roma. Să dăm cuvântul lui Lentullus care ne spune: *”(Isus) este de o statură mijlocie și de o frumusețe fără seamăn, uimitoare, și seamănă cu mama lui, care este cea mai frumoasă femeie din lume. Părul lui este ca aluna coaptă și îi cade până la umeri, se împarte în două prin mijlocul capului, după obiceiul locuitorilor din Nazareth. Fruntea lui este lată, exprimând inocență și liniște. Nici o pată sau zbârcitură nu se vede pe fața lui rumenă. Nasul drept, buzele subțiri, expresia nobilă, nu arată nici un argument pentru vreo critică logică, iar barba lui bogată și de aceeași culoare cu părul său, este lungă și se desparte în două pe la mijloc. Ochii sunt albaștrii vineți, blânzi și senini.”* (diacon Gheorghe Băbuț, Vămile Văzduhului, Istoria despre Christos, Documente istorice, ed. Pelerinul Român, Oradea, 1993, p. 116).

”De altfel, în majoritatea icoanelor creștine mai vechi sau mai noi, Fecioara Maria este înfățișată cu același păr șaten, ochi albaștri, piele deschisă la culoare... prin urmare, nimic din caracterele tipologico-rasiale ale evreilor.”

Faptul este dovedit și de afirmația lui Pontiu Pilat: *”Trecând într-o zi pe lângă lacul ce se cheamă Siloam am văzut acolo o mare mulțime de popor, iar în mijlocul ei pe un tânăr...Mi s-a spus că este Iisus. Era tocmai ceea ce puțin mă așteptam să văd, atât de mare era deosebirea dintre el și ascultătorii lui... El părea a fi cam de vreo 30 de ani. N-am văzut în viața mea o privire atât de senină și de dulce, un contrast mai izbitor decât între el și ascultătorii lui, cu bărbile lor negre și fețele încruntate”* (ibidem, p. 121)

Urmărind cele relatate de cele două oficialități romane, tragem concluzia că Iisus nu era evreu! Dar cărui neam putea aparține el?

Ne lămurește în această privință Eugen Delcea și Paul Lazăr Tonciulescu care vorbind despre tărtărienii plecați spre Sumer din „Țara Soarelui Răsare” (Dacia) spun că, sumerienii, „în acord cu prezumțiile sumerologilor”, aveau ochii mari, buzele subțiri, nasul drept sau puțin acvilin și pielea albă, fiind de tip brahicefal (cu fruntea lată) – descriere ce se potrivește perfect tipului uman geto dacic. La acesta se adaugă portul bărbii lungi și a pletelor (Eugen Delcea/ Paul Lazăr Tonciulescu, Enigmele Terrei. Istoria începe în Carpați, ed. Obiectiv, Craiova, vol I, p. 63). Iar I. I. Russu completează: *”...dacii erau așa cum este aproape în totalitate poporul român, iar brahicefalii europoizi (a se înțelege tărtărienii – n.n) cuceritori ai Sumerului la mijlocul secolului al IV-lea, nu puteau fi decât cu părul castaniu”* (ibidem, p. 64)

Prin urmare ca și caracteristici tipologice, Iisus se încadrează tipului uman carpato-dunărean și nicidecum tipului semitic!

Zamolxe în predicile lui Iisus

Urmărind cu atenție textele creștine, putem observa că epitetele pe care le da Iisus lui Dumnezeu nu sunt caracteristice credinței yahviste. Trei dintre epitetele pe care le atribuie Iisus părintelui său divin, atrag atenția în mod deosebit: Dumnezeu, Tatăl și Omul.

Ioan ne spune în Evanghelia sa: *„Și eu am văzut și am mărturisit că el este Fiul lui Dumnezeu”* (Ioan, 1:33). Cine este această divinitate căreia i se închina Iisus știută fiind diferența flagrantă dintre Dumnezeul Vechiului Testament și cel al Noului Testament ?

Ne lămurește arheologia și scrierea genială a lui N. Densușianu „Dacia Preistorică”. Iată ce spune Densușianu: *”Cuvântul arhaic de „deu” sau „deul” îl aflăm întrebuițat, ca un termen național, în ținuturile pelasge ale Traciei și Mesiei, și în timpurile Imperiului Roman. ...În Munții Rhodopului un veteran ridică la anul 76 d. Chr., un altar lui DEO MHDYZEI (MHDVZEI Desj., MHDIZEI Ren.), unde ultimul cuvânt ne prezintă numai o forma alterată a lui Domnudzei sau Domnidzei, rom. Dumnedeu (Dumnezău – n.n). (N. Densușianu, Dacia Preistorică, Ed. Arhetip, 2002, p. 214). Mai mult, același autor ne atrage atenția că forma combinată „Deu – Dumnedeu” care ne duce cu gândul la formularea evanghelică Domnul Dumnezeu o aflăm și azi în tradițiile populare românești .*

Observăm că Dumnezeu într-o formă sau alta este o denumire națională a divinității supreme pelasge traco-dace Zamolxe, singurul zeu al Daciei, din cele mai vechi timpuri

până azi. Spunem aceasta cu atât mai mult cu cât Iisus în Evangheliile apare și cu denumirea de Mesia, iar zona din sudul Dunării locuită de asemenea de daci se numea Moesia (a se citi Mesia), o dovadă în plus că Iisus era de origine dacică iar formarea sa spirituală s-a desavârșit aici. Mai trebuie amintit și faptul că numele lui Zamolxe ca părinte eponim al moesilor ar putea fi Messios.

Cel mai des întâlnit epitet al lui Dumnezeu în predicile lui Iisus, este "Tatăl" care, aflăm tot de la Densușianu, era un alt nume al lui Zamolxe. (op.cit, p.208-210). De notat în acest sens este și faptul că lui Zamolxe îi erau dedicate ca locuri de cult și închinăciune vârfulurile munților, pe teritoriul actualei României existând numeroase înălțimi ce poartă denumirea de tartar, tatăl sau tătar (op. cit. p. 209-210, nota 6). Atragem din nou atenția asupra unui fapt și anume acela că Iisus în toate momentele principale ale vieții sale pământești a fost legat de munte: Schimbarea la față se petrece pe munte, moartea sa se petrece pe munte, nașterea lasă de bănuț ca s-ar fi petrecut tot pe munte, într-o peșteră.

Una dintre cele mai frecvente denumiri pe care și le dădea sieși Iisus, era aceea de Fiul Omului. Poate că această denumire e cea mai misterioasă din tot cuprinsul Noului Testament, cu referire la Iisus. Cine era acest om? În nici un caz denumirea nu se referă la Iosif – logodnicul Mariei, ci mai degrabă la aceea ființă cerească la care face referire Daniel: „*M-am uitat în timpul viziunilor nopții și iată, cu norii cerului a venit Unul ca un Fiul al Omului*” (7:13).

Pentru a ne lămurii mai bine, este cazul să amintim încă un nume sub care Iisus apare în Evangheliile: "Fiul lui David" ca și precizarea lui Marcu referitoare la acesta titulatură: „*Și învățând în Templu, Iisus zicea: Cum zic cărturarii că Hristos este Fiul lui David? Căci însuși David a zis întru Duhul Sfânt: Zis-a Domnul Domnului meu: Șezi de-a dreapta Mea până voi pune pe vrăjmașii tăi așternut picioarelor tale*”. Deci, însuși David îl numește pe el Domn; de unde dar este Fiul lui” (Marcu 12:35-37). Ciudat nu?

Permiteți-mi să fac o mică divagație pentru a afla cine este acest David despre care vorbește Iisus. Urmărind puțin mersul istoriei vedem că aceasta nu a confirmat niciodată existența regelui David! Ba mai mult, cartea Psalmilor atribuită lui David în Vechiul Testament, face notă discordantă cu întreg conținutul Vechiului Testament având mai degrabă un caracter esenian. Numai că... Esenienii erau discipolii dacilor fiind singurii dintre evrei care s-au „încăpățânat” să rămână la tradiția primordială din Carpați, ai dacilor care în calitate de locuitori ai davelor se numeau "davi". Și iată cum o singură literă poate schimba o întreagă istorie!

Acum să revenim și să vedem de ce însuși Iisus își spunea "Fiul Omului". Densușianu vine și ne lămurește și în această privință: „*cuvântul Om reprezenta în antichitate o înaltă putere divină*” (op. cit. p. 255, nota 2). Și mai departe tot el ne lămurește spunând: „*Vârfulurile cele mai înalte ale acestui munte (Bucegi) poartă azi numele, unul de Caraiman și altul de Omul, și amândouă au fost odată consacrate divinităților supreme ale rasei pelasge, unul lui Cerus Manus și altul lui Saturn numit Omul*” (op. Cit. p. 226). Numai că Densușianu face greșeala de a nu-și da seama că cele două zeități sunt una și aceeași mare divinitate a preistoriei Zamolxe, căreia i se închina și Iisus.

Concluzia care se impune alăturând cele două atribute ale lui Iisus, Fiul Omului și Fiul lui David ar fi o dublă legitimare a acestuia: Iisus Fiul Daviei (Daciei) (care) se închină lui Zamolxe, și Tatăl, zeul dacilor. Mai mult, această denumire de Fiul Omului ne-ar putea indica și ce anume a făcut Iisus în perioada așa numită "albă" a vieții sale,

perioada dintre 12 și 30 de ani în care nu se știe nimic despre el, sau nu se vrea să se știe. Urmărind cele spuse până acum precum și alte informații ale istoriei sacre vom vedea că cel mai probabil, în această perioadă, Iisus și-a desăvârșit formarea spirituală de Fiul a lui Dumnezeu /Zamolxe în Dacia, mai exact pe Vârful Omu și în peștera Ialomicioara, peștera marelui preot al lui Zamolxe. De ce? Pentru că ... geografia sacră a antichității se reduce la...Dacia, iar momentele nașterii lui Christos și a morții lui Iisus sunt legate de o peșteră... peșteră care peste tot este legată de inițierile misterice. Mai mult moartea lui se petrece pe cruce și are o dimensiune mistică pronunțată, cruce care, ne spune Eliade devine Axis Mundi – axa lumii. Numai că pentru antici, Axa Lumii se afla în regiunea polului getic, în Hiperboreea dacică, țara lui Zamolxe.

Dacii. Poporul model din predicile lui Iisus

Iisus Christos, inițiatul dac desăvârșit se delimita foarte clar de evrei, cărora li se adresa numindu-i „Voi evreii”. Să ne oprim acum puțin asupra Predicii de pe Munte și a Fericirilor pe care Iisus le-a enunțat atunci și să vedem dacă există vre-un model viu pentru acestea.

Mai întâi să încercăm să punem unul lângă altul, doua texte sacre: Evanghelia după Matei și Herto Valus a antichității pelasge. Iată ce spune Iisus în Predica de pe Munte:

*„Ferice de cei săraci în duh, căci a lor este Împărăția cerurilor!
Ferice de cei care plâng, căci ei vor fi mângâiați!
Ferice de cei blânzi, căci ei vor moșteni pământul!
Ferice de cei care flămânzesc și însetează după dreptate, căci ei vor fi săturați!
Ferice de cei milostivi, căci ei vor găsi mila!
Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu!
Ferice de cei împăciuitori, căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu!
Ferice de cei prigoniți din cauza dreptății, căci a lor este Împărăția Cerurilor!
(Evanghelia după Matei, 5:3-10)*

Să privim acum comparativ, un text antic numit Herto Valus, care cuprinde învățăturile preoților zamolxieni către norod. Textul este versificat:

*„Feriți cei ce-s cutezători
Că a lor este victoria
În plaiurile cele sfinte
Feriți cei ce plâng, că aceia
În dalbe ceruri s-or mângâia.
Feriți cei blânzi, că aceia
Vor moșteni întreg pământul.
Feriți cei care flămânzesc
Și însetează după știință,
Că aceia se vor sătura
Și niciodată n-or mai răbda.
Feriți aceia care muncesc,
Pământul făcându-l grădină,
Că ei vor culege roadele
În Grădinile Cerurilor
Feriți vor fi și cei milostivi
Că aceia se vor mântui
Feriți cei curați în suflet*

*Că s-or hrăni doar cu lumină
Fericii făcătorii de pace,
Că Fii cerului s-or chema
Fericii cei prizonieri pentru
Dreptate, că a lor este Raiul.*

(Herto Valus, Cartea Secretă; cf. Adrian Bucurescu, Dacia Magică, Ed. Arhetip, 1999, p. 95 – 96)

...și textul continuă mai departe în același ton cu fericirile Noului Testament. Acestea erau Legile Belagine, scrise versificat, aceleași pe care Iisus, le-a învățat pe muntele sacru al geților, Omul, în peștera marelui preot Zamolxe și pe care apoi le-a transmis iudeilor pentru ai readuce la tradiția primordială, hiperboreană.

Se mai impune o precizare: prima dintre fericirile lui Iisus chiar dacă nu-și găsește paralela în textul Belaginelor, are o paralelă în lucrarea lui Herodot, care vorbind despre daci ne lămurește și asupra provenienței acestor legi înălțătoare : "Zamolxe (marele preot)...a clădit o casă pentru adunările bărbaților, în care îi primea și îi pune să benchetuiască pe fruntașii țării, învățându-i că nici el, nici oaspeții lui și nici unul dintre urmașii acestora nu vor muri, ci vor merge într-un anume loc (Împărația cerurilor, Preidis, Pleroma), unde vor trăi pururi și vor avea parte de toate bogățiile..." (Herodot, Istorie, IV, 95; cf. Trad. Cornel Bârsan, Revanșa Daciei, ed. Obiectiv, Craiova, 1997, p. 50)

Misterul tăblițelor de plumb

Iisus s-a născut pe teritoriul Geției, România de astăzi.

Arheologul american Marija Gimbutas în lucrarea *Civilizație și cultură*, București, 1989 arăta: „*În mileniul al VII-lea, î. Hr. în Carpați, era o civilizație puternică, prima și singură în Europa...o societate matriarhală, teocratică, pașnică, iubitoare și creatoare de artă*”.

Această realitate a fost denaturată considerabil în ultimul secol pentru că din motive subiective, istoria românilor trebuia ascunsă sau modelată după bunul plac și interesele unora. Acesta a fost motivul principal, pentru care cele 74 de tăblițe de plumb au fost făcute pierdute și nimeni nu a scris mai nimic despre ele.

În cultura română, despre aceste tăblițe cu scriere getică nu s-a scris un cuvânt, fiind învăluite într-un mister absolut. Unele informații care nu pot fi dovedite cu probe, spun că după terminarea mănăstirii Sinaia în anul 1695 o parte dintre sihaștrii din munți s-au retras aici aducând cu ei și tăblițele cu pricina. O altă variantă a apariției acestor obiecte este că în anul 1875 când se săpau temelile palatului Peleş, s-a descoperit o mare comoară formată din aproximativ 240 sau 540 de tăblițe de aur și plumb cu o scriere asemănătoare cu a grecilor antici dar folosind și litere latine precum și alte semne specifice acestor tăblițe și figuri de geți, oștiri, cetăți, simboluri divine și alte elemente care duceau la ideea clară că s-a descoperit o mare civilizație.

Numai că șeful guvernului României de atunci, Lascăr Catargiu a dăruit-o regelui Carol I care a ordonat ca tăblițele de aur să fie topite după ce s-au făcut copii. Bănuind că valoarea lor este inestimabilă și a distrus dovezi ale istoriei noastre, a donat copiile însoțite de o scrisoare unde-și recunoaște greșeala, mănăstirii Sinaia! În anul 1956 puterea comunistă a confiscat de la mănăstire atât tăblițe de plumb cât și toate documentele care făceau referire la ele și totul a dispărut.

În anul 2003, istoricul Alexandru Deac a comunicat la Congresul de dacologie ținut la București, că a descoperit în arhivele Comitetului Central al PCR scrisoarea lui Carol I către mănăstirea Sinaia. În prezent la această instituție ar mai exista 35 tăblițe după unii sau 70 după alții, dar fără documente de intrare și fără a fi înregistrate în patrimoniul ei!

Misterul unei civilizații impresionante

Plăcuțele de plumb descriu o civilizație impozantă care a trăit pe teritoriul țării noastre cu multe secole înainte de nașterea lui Iisus. Ei își spuneau geți sau rumuni pentru că așa este scris pe tăblițe nu daci cum i-au numit romanii. Își scriau identitatea de neam cu cuvintele rumun, riomion, ruomuon, rumuno, romuno sau falnici geți și nu daci, iar țara lor o numeau sfânta Getia sau Gitia.

Strămoșul lor ancestral era Moș Arimin os din care s-au tras ariminii/armânii și rumânii. Conducerea neamului era asigurată de dage bălo (adunarea neamului străbun) care alegea un mato (ocrotitor, conducător, părinte) care deținea funcția cât timp era sănătos la trup și la cap.

Iisus s-a născut în Geția

Religia lor era monoteistă având în frunte pe Sentu/Sîntu cu sensul de Creatorul, Dumnezeu iar ca simbol al sacralului era crucea cu brațele egale liberă sau înscrisă în cerc cum apare deasupra ușii la primele biserici creștine din Siria și Palestina.

Pământenii se nășteau din lumina vie a vieții (lumina soarelui) dar toată existența lor trebuiau să se străduiască să facă numai fapte bune în folosul celor din jur ca o probă de curățenie pentru comuniunea cu adevărata viață veșnică (nemurirea) ce impunea condiția de om.

Sub un șopron cu o vită șezând, un copil mic ridică brațele către cer simbolizând bucuria vieții ce s-a născut. La dreapta jos, mama primește un toiag și un miel de la divinitate/marelui preot get care are pe cap costumația religioasă făcută din blană unui lup al cărui cap este pus pe capul lui. Deasupra șopronului este figura cunoscută a lui Iisus cu plete și cu barbă scurtă ca semn al tinereții, imagine preluată de hagiografia creștină. La stânga imaginii este un porumbel zburând reprezentând Sfântul Duh, doi măgăruși (cum a intrat Iisus în Ierusalim) și un profil de om. În partea stângă jos a șopronului se vede o persoană șezând pe un scaun iar în mână ține un toiag. Scaunele sunt trei sugerând legenda celor trei magi. Geții se considerau poporul ales de Creator iar țara lor o numeau țara sfântă (dio Geta). Creștinismul ortodox este în mare parte religia strămoșească geto-dacă.

Iisus a fost get

La începutul secolului VI î.e.n. s-au așezat printre neamurile geților populații ale galiilor/galaților care au îmbrățișat religia crucii cu taina botezului cu pâine strămoșească și vin. În anul 279 î.e.n. aceste relații s-au stricat rău iar conducătorul geților, Biseto I a pus sabia pe gali și i-a alungat. Fiind opriți și la granița Macedoniei, au trecut Dardanelele și au întemeiat în podișul Anatoliei un stat – Galația – care a existat până

În anul 25 î.e.n. când a fost cucerit de romani. O parte din acești gali au coborât mai spre sud și s-au stabilit în anul 275 î.e.n. într-o regiune pe care au numit-o Galileea. În secolul II î.e.n. iudeii amintesc de secta esenienilor/esenilor având centrul de cult în Galileea și care practicau o religie diferită de a iudeilor dar identică cu a geților. Începutul secolului I e.n. i-a găsit pe gali – esenieni într-o aprigă dispută religioasă cu clerul iudeu. Galiile cheamă în ajutor mentorii din Carpați. Este trimis Ili împreună cu o ceată de

geți – tăblița 53 – pentru a înfrunța fanatismul religios iudeu. Răstignirea lui Ili, înfășurarea trupului cu giulgiu și transportarea lui până la "galiile cei roșcați" din Galileea apoi drumul prin Siria, Efes, Grecia și Tracia până au ajuns în Sarmisetuza sunt povestite pe 7 tăblițe. Durerea a fost fără margini peste neamul geților.

A fost Iisus cu adevărat urmaș a lui David?

Noul Testament spune că profeția a fost împlinită, dar unii nu sunt convinși. Cele două cărți, anume Matei și Luca, au inclus și genealogiile pentru ca să demonstreze că profeția evreiască pentru Iisus este îndeplinită. Dar dacă toată genealogia este contrafăcută ca să coincidă cu "împlinirea" profeției? Este mai simplu să credem că explicația este de natură umană și nu "Divină".

De aceia mulți oameni pur și simplu înțeleg și cred, în timp ce alții nu cred, pentru că au deja concepții pre-existente. Haideți însă să nu judecăm încă! Căzul în sine nu este chiar așa de clar, deoarece sunt alte lucruri care trebuie mai întâi să fie explicate.

Este bine să vedem ce s-a întâmplat cu "adevărat" și mai ales să ascultăm și martorii care erau ostili. Au fost mulții care au constatat inadvertențele genealogice, care au văzut discrepanțele și care nu au acceptat cele spuse de biserică, concluzionând că mărturia nu este adevărată.

Să zicem de exemplu că s-a produs un accident între două mașini – A și B. Fiecare susține că celălalt a fost vinovat. Acum să presupunem că persoana A a văzut că persoana B trimitea "SMS" în timp ce conducea. Bineînțeles că persoana B susține că nu este adevărat, că persoana A nu a văzut nimic. Altfel, dacă persoana B admite că "scris" SMS-uri în timp ce conducea, judecătorul va fi înclinat să creadă că persoana B a fost vinovată și trebuie să plătească daunele.

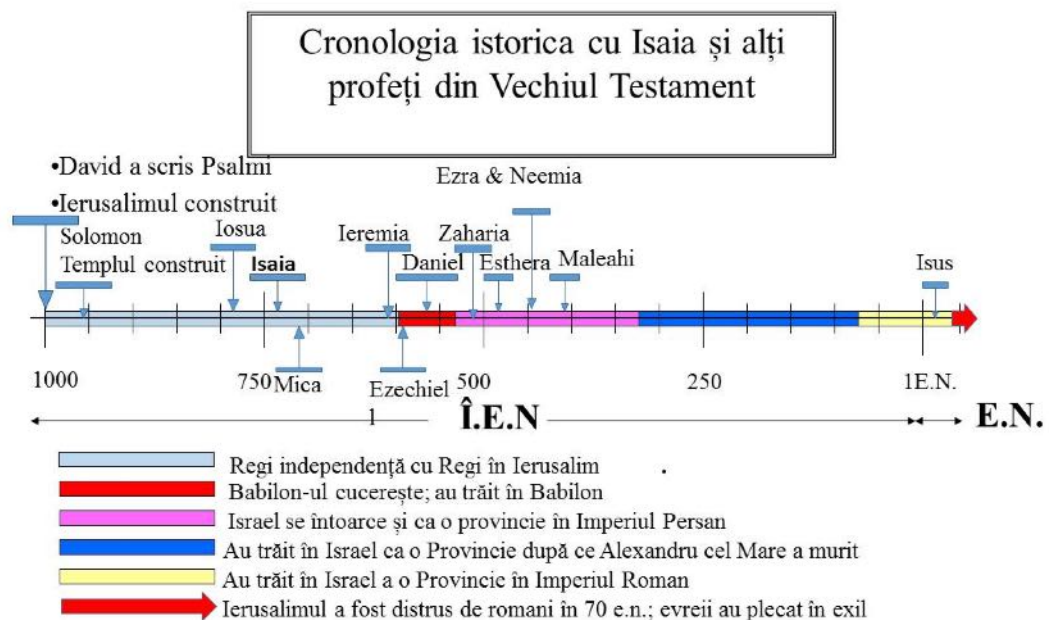
Într-un mod similar, datele și evaluarea istoricilor ostili ne ajută să înțelegem mai bine ce s-a întâmplat cu adevărat cu genealogia lui Iisus. Știu de exemplu, un om foarte cunoscut și apreciat ca om de știință, care a scris o carte despre Iisus: F.F. Bruce (1974, 215 p.) – *Jesus and Christian Origins outside the New Testament* (în română: *Originile lui Iisus și Creștinism în afara de Noul Testament*). În studiul acesta, el a identificat și analizat Rabini evrei și referințele despre Iisus în Talmud și Mișna. El a notat următoarele în comentariile ale rabinilor despre Iisus: "*Ulla a spus: Oare nu ar fi fost ceva ca să se apere (Iisus)? El a fost înșelător și Dumnezeu a zis: 'Ca să-l omori; întâi mâna ta să se ridice asupra lui ca să-l omoare, și apoi mâna întregului popor.'*" (Deuteronomul 13: 9). "*Este însă diferit pentru Iisus pentru că a fost aproape de rege*", (pagina 56). F.F. Bruce remarcă următoarele despre afirmațiile rabinilor:

"Au vrut să-l apere în condițiile în care ar fi fost șterse orice aluzii despre creștinism. Oare de ce au apărut crima aceasta? Pentru că era "aproape de rege" adică de David". p.57

Cu alte cuvinte, rabinii evrei ostili nu au contestat Evangheliile scrise și nici faptul că Iisus a fost cu adevărat din linia lui David. Deși au fost împotriva faptului că Iisus a fost "Hristos" și că Evangheliile spun asta, rabini recunosc că Iisus era din seminția regelui David. De aceea Evangheliile scrise nu sunt doar fabulații ca să împlinescă ceva. Martorii ostili recunosc aceasta.

Este posibil să nu vă împotriviți prea tare că Iisus a fost din linia lui David. Până la urmă este posibil ca pur și simplu să fi fost totul întâmplător. Cum adică să se nască un prunc din fecioară? Așa ceva nu se naște dintr-o "întâmplare".

În acest caz ne pot rămâne doar trei posibilități: ori nu este adevărat, ori este o fraudă sau este mâna lui Dumnezeu.

O naștere din fecioară a fost aluzie la începuturile cu Adam ca prim creat, adică din nimic, dintr-un primordial "virgin". În Noul Testament, Luca și Matei au declarat clar că Maria a fost virgină atunci când l-a zămislit pe Iisus. Mai mult, Matei declara fără echivoc că prin aceasta s-a împlinit profeția scrisă de Isaia (750 î.e.n.): *"De aceea, Domnul însuși vă va da un semn: „Iată, fecioara va rămâne însărcinată, va naște un Fiu și îi va pune numele Emanuel (adică 'Dumnezeu este cu noi')".* Isaia 7 : 14 (iar Matei 1 : 23 subliniază faptul că profeția s-a împlinit).

Hai să simplificăm lucrurile și să ne gândim la o explicație mai apropiată de înțelegerea noastră. Dacă suntem mai atenți (și unii sunt) realizăm că în limba ebraică (הַעַלְמָה transcrisă este haalmah) nu este noțiunea de "virgină", ci este de fapt doar "domnișoară tânără", adică nemăritată. Poate că Isaia, pe la 750 î.e.n., a spus doar că ea a fost pioasă și mai târziu Matei și Luca venerândul pe Iisus, nu au știut de fapt ceea ce a spus de fapt Isaia, anume că nu a fost "virgină" ci doar "femeie tânără, nemăritată".

Fiindcă Maria a fost însărcinată (conform profeției) deși nu era măritată, rezultă "clar" că totul a fost de fapt un adevărat "miracol", o "intervenție divină", fiind piesa centrală a împlinirii prorocirii legată de nașterea lui Iisus, conform unora.

Sunt tot felul de explicații posibile după multă vreme și eu nu pot să zic că nu sunt valabile. Până la urmă este imposibil să știm exact dacă a fost virgină sau nu. Dar pe de altă parte, nu este așa de simplu. În Septuaginta s-a tradus de fapt din limba ebraică în limba greacă în anul 250 î.e.n. – cu două sute cinzeci de ani înainte de nașterea lui Iisus. Ce au făcut rabinii ca să traducă din limba ebraică în greacă textul lui Isaia 7 : 14? Au tradus în loc de "virgină", o "femeie tânără"? Ceia ce uimește este cât de mulți oameni știu ce semnifică cuvântul în original, în ebraică, anume că este vorba fie de o "femeie tânără" sau fie de o femeie "virgină", dar nici unul din ei nu erau de fapt interesați de scrierile din Septuaginta. Când ne uităm la aceasta este clar, neechivoc și categoric, cuvântul "παρθένοσ" fiind transliterat parthenos adică "virgină". Cu alte cuvinte, cei mai autoritari rabini din 250 î.e.n. știau că în ebraică Isaia a profețit despre femeia "femeia tânără" și nu despre "femeia virgină" și asta cu două sute cincizeci de ani înainte să se nască Iisus. Nu este în nici un caz creația Evangheliilor și nici a primilor creștini. Este o istorie evreiască scrisă cu mult înainte de Iisus.

De ce atunci un grup de lideri și învățați evrei, în 250 î.e.n. (cei 70 de oameni după tradiție) să facă ceva așa de ridicol și total neinspirată predicția despre femeia virgină care a născut un fiu? Dacă credeți că erau superstițioși și neștiințifici pe vremea aceea, atunci să vă mai gândiți o dată. Pe vremea aceea, oamenii erau fermieri. Știau foarte bine cum se înmulțesc animalele și oamenii. Cu peste 1500 de ani înainte de Septuaginta, Avraam și Sara știau că după o anumită vârstă femeia intră în menopauză și este imposibil să mai aibă copii. Nu, în 250 î.e.n. învățații nu știau despre tabelul periodic al elementelor sau spectrul complet al radiațiilor electro-magnetice, dar știau bine cum animalele și oamenii se înmulțeau. Ei știau clar că nu este posibil ca o fecioară virgină să nască. Și totuși ei nu s-au corectat, nu au făcut o ajustare zicând că de fapt ea era doar vorba de o "femeie tânără" în Septuaginta. Ei au scris clar în alb și negru, femeia virgină a născut un fiu.

Am ajuns acum la împlinirea profeției. Deși nu se poate să se dovedească că Maria a fost sau nu virgină atunci când l-a născut pe Iisus, ea a fost pentru puțin timp în centrul atenției, în rest nu se mai vorbește despre ea. Pe vremea aceea familiile erau numeroase. Nu era neobișnuit să aibă 10 copii. Dacă a fost așa, ce probabilitate există ca Iisus să fie primul copil? Asta pentru că dacă ar fi fost un fiu sau o fiică înainte de Iisus, Maria nu ar fi putut să fie virgină. În vremea noastră de obicei cuplurile au 2 copii, adică 50-50 probabilitatea, dar pe vremea aceea era probabilitatea era 1 la 10. Cu alte cuvinte, probabilitatea ca să fie Iisus primul copil este de 9 la 10.

Mai este altceva remarcabil pentru promisiunea de căsătorie a Mariei. Dacă căsătoria ar fi fost consumată numai cu câteva zile mai înainte, atunci n-ar mai fi vorba de virgină și împlinirea profeției ar fi eșuat. Pe de altă parte, dacă n-ar fi fost logodită și ar fi fost deja însărcinată, n-ar mai fi posibil să se logodească. În cultura aceea, o femeie însărcinată dar care nu era logodită trebuia să plece și de cele multe ori erau omorâtă.

Deci în concluzie, Maria era logodită, când a rămas însărcinată, dar pentru că vorbim de un proces normal de procreare, acest copil a avut un tată fizic, iar în fătul rezultat, spiritul înalt a lui Iisus a coborât și astfel s-a născut ca om, asta pentru a pleca în misiunea lui de propovăduire a noului concept, iubirea, de pe un nivel cel puțin aparent egal cu al celor care îl ascultau.

Dacă Iisus se trage genealogic din David, sau nu, eu cred cu tărie că importantă nu e apartenența la un anumit strămoș, ci la ceea ce a făcut pentru "redirecționarea" spiritualității oamenilor acelei perioade. Prin analizarea genealogiei se dorește acapararea partizană a lui Iisus la un anumit popor în vederea obținerii de foloase materiale. IISUS A FOST ȘI ESTE UN PERSONAJ UNIVERSAL DE LUMINĂ. Deci a deveni "proprietatea cuiva este practic o blasfemie pe care noi, cei de azi, trebuie să o combatem. Cum și din cine s-a născut Iisus e total ne semnificativ, importantă e opera sa pentru care a fost trimis de Divinitate pe pământ, restul sunt fabulații sau mituri ce au adus beneficii unora care de fapt, nu au înțeles nimic din ceea ce Iisus a propovăduit. Nu era nevoie să demonstreze cineva că aparține liniei genealogice a lui David, pentru a "autoriza" misiunea lui Iisus cel născut și nu făcut.

Iisus Hristos nu s-a născut pe 25 decembrie, ci pe 17 iunie

Există controverse destul de aprinse legate și de data nașterii lui Iisus. Hai să trecem în revistă câteva.

Dovezi astronomice

Potrivit unor astronomi australieni, Crăciunul ar trebui să fie sărbătorit vara, pe 17 iunie. De mii de ani, creștinii din întreaga lume au știut că Iisus s-a născut pe 25 decembrie, însă, conform unui studiu al oamenilor de știință din Australia, se pare că această dată este greșită.

Specialiștii de la Port Macquarie Observatory ar fi recreat traseul stelei magice care a vestit Nașterea lui Iisus Hristos, scrie descopera.ro. Conform Bibliei, această stea i-a călăuzit pe cei trei magi, către locul unde s-a născut Mântuitorul.

Astronomul care s-a ocupat de acest studiu, Dave Reneke, a utilizat tehnologie de calculator, de ultimă generație pentru a afla care au fost pozițiile exacte ale tuturor corpurilor cerești. De asemenea, acesta a refăcut aspectul cerului nopții exact cum se crede că a fost acum peste două milenii, deasupra Țării Sfinte.

În urma acestui studiu, Reneke a observat că o astfel de stea care lucea puternic de la mare depărtare deasupra Bethleemului, chiar a existat, însă ea ar fi apărut pe 17 iunie, și nu iarna pe 25 decembrie.

Cu alte cuvinte, conform acestor descoperiri, Iisus nu s-ar fi născut pe 25 decembrie, cum știu toți creștinii de rând, ci la jumătatea lunii iunie, pe 17. Steaua respectivă este cunoscută sub numele de "steaua Crăciunului".

Se crede că această stea strălucitoare a fost de fapt o aliniere a unor planete. Se pare că aceste astre, Venus și Jupiter, s-ar fi apropiat atât de tare că au dat naștere unei lumini foarte puternice. Lumina respectivă părea a fi de la o singură sursă de lumină, adică de la o singură stea.

Același om de știință a tras concluzia că este posibil ca cei trei magi să fi crezut că acest fenomen astronomic ar fi fost minunea pe care o așteptau. Ei au interpretat că acea lumină intens strălucitoare era un semn care îi va conduce la locul de naștere a Mântuitorului.

Specialiștii au concluzionat că acest moment astronomic ar avut loc la data de 17 iunie, în anul 2 î.Hr, în constelația Leului.

Misterul din jurul nașterii lui Iisus Hristos: chiar e 25 Decembrie ziua lui?

Niciun pasaj din Biblie nu precizează clar data nașterii lui Iisus, nici măcar luna respectivă, dar, oricum, e puțin probabil ca aceasta să fie decembrie. Sunt câteva indicii în acest sens, unele dintre ele – strecurate prin Evanghelia după Luca:

„[...] s-a împlinit vremea când trebuia să nască Maria. / Și a născut pe Fiul ei cel întâi născut, L-a înfășat în scutece și L-a culcat într-o iesle, pentru că în casa de poposire nu era loc pentru ei. / În ținutul acela, erau niște păstori care stăteau afară, în câmp, și făceau de strajă noaptea împrejurul turmei lor” (Luca 2:6-8).

Iisus s-a născut în Betleem, Cisiorania, o regiune în care nopțile de decembrie nu sunt tocmai blânde. Spre exemplu, AccuWeather spune că în noaptea asta vor fi 4 grade în Betleem, după o zi ploioasă. Bible.org scrie că păstorii și-ar fi ținut oile la adăpost în nopțile de iarnă, nicidecum în mijlocul câmpului.

Apoi, același Luca ne vorbește despre un recensământ ordonat de împăratul Cezar August: „În vremea aceea, a ieșit o poruncă de la Cezar August să se înscrie toată lumea. / Înscrierea aceasta s-a făcut întâia dată pe când era dregător în Siria Quirinius. / Toți se duceau să se înscrie, fiecare în cetatea lui. / Iosif s-a suit și el din Galileea, din cetatea Nazaret, ca să se ducă în Iudeea, în cetatea lui David, numită Betleem, pentru că era din casa și din seminția lui David, / să se înscrie împreună cu Maria, logodnica lui, care era însărcinată”.

Aici sunt două probleme:

1. ce om în toate mințile ar chema populația la recensământ în decembrie, când drumurile probabil că erau înghețate, iar lumea trebuia să meargă pe jos?
2. distanța de la Nazaret la Betleem e de aprox. 160 km; e improbabil ca Maria, gravidă fiind, să fi parcurs toată distanța asta prin ger, pe jos.

Astronomul australian Dave Reneke e convins că lucrurile nu stau așa. Călătorind digital în trecut cu ajutorul unui software de simulare a mișcării astrelor, Reneke a descoperit un eveniment interesant pe cer în perioada nașterii lui Hristos. E vorba despre suprapunerea (din perspectiva noastră) planetelor Venus și Jupiter, fenomen care s-a concretizat într-o strălucire puternică. Reneke e 100% sigur că lumina asta puternică e steaua pe care au zărit-o magii, cea care le-ar fi indicat nașterea lui Iisus.

Apropo, astronomul spune că fenomenul a avut loc pe 17 iunie, ceea ce înseamnă că asta ar putea fi data adevăratului Crăciun, așa cum am arătat și mai sus.

Putem să aruncăm o privire și prin Coran, în Sura 19 - „Maria”. Versetele 23-25 spun așa: „*Durerile facerii o cuprinseră la rădăcina unui curmal. Ea spuse: „Vai mie! Ce bine ar fi fost de-aș fi murit înainte și acum aș fi fost de mult uitată! / De la picioare însă, fu strigată: <<Nu te mâhni! Domnul tău a făcut să țâșnească un izvor la picioarele tale. / Scătură către tine curmalul! El va face să cadă asupra ta curmale coapte>>*”. Dacă e să credem că Maria a mâncat într-adevăr niște curmale coapte fix înainte să nască, trebuie să ținem cont de faptul că – în Emisfera Nordică – finicul/curmalul înflorește în februarie, iar maturarea fructelor are loc prin septembrie.

De ce îl sărbătorește lumea pe Iisus de 25 Decembrie?

Biserica a declarat oficial 25 Decembrie ca zi a nașterii lui Iisus abia în anul 440. Data asta a fost stabilită pentru a coincide cu Saturnalia, o sărbătoare de pe vremea Romei Antice, era organizată cu ocazia solstițiului de iarnă, care celebra lungirea zilei și îmbogățirea treptată a recoltelor. Din motivul ăsta, Saturnalia era tratată ca ziua

(re)nașterii Soarelui. Romanii îi închinau sacrificii zeului Saturn, după care își făceau cadouri între ei, petreceau și se îmbătau. Fuzionarea celor două sărbători a favorizat adoptarea creștinismului de către păgâni.

Deci, din cele arătate succint mai sus, rezultă clar că din nou biserica a falsificat adevărul. De ce? Simplu, deoarece după recunoașterea oficială a "creștinismului" creat în concordanță cu dorința împăratului Constantin, a fost nevoie ca în acest nou "creștinism" să se preia obiceiuri și tradiții păgâne, asta ca toți să fie "mulțumiți".

Ce ne spune acest lucru? Răspunsul e clar ca lumina zilei, mai marii clericilor au "răstălmăcit" învățătura lui Iisus, pentru a le sluji numai lor. Setea de putere și înavuțire a dus la apariția de falsuri în propovăduirea învățămintelor lui Iisus.

Putem oare noi să mai credem în popi? Putem oare să mai credem în ortodoxie sau catolicism? Putem noi să mai credem în existența iadului, locul pedepselor aspre, loc pe care biserica îl folosește ca să sperie pe cei neascultători? Mai putem crede în "taina spovedaniei", când biserica ortodoxă a stabilit un listing total absurd cu păcatele pe care trebuie să le mărturisești (anexa 1)? Și atunci îmi pun întrebarea: acestea sunt învățăturile lui Iisus? Răspunsul e atât de simplu, și totodată atât de ușor de înțeles: creștinismul actual nu este altceva decât o făcătură omenească ce nu are absolut nici-o legătură cu Învățăturile lui Iisus.

Evanghelia Dacilor despre Iisus

Dar dacă tot ne-am propus să studiem genealogia lui Iisus, nu putem să trecem neobservată Evanghelia Dacilor. Aceasta nu e o evanghelie ce aparține evreilor sau iudeilor. Evanghelia Dacilor este o carte care reunește tradiții și obiceiuri ce aparțin poporului dac, tradiții păstrate, unele pe cale orală, altele prin scrieri geto-dacice, cum ar fi tăblițele de la Sinaia.

Ce spune Evanghelia Dacilor?

De fapt această Carte Sfântă a traciilor pornește de la punctul în care Dumnezeu a constatat că rătăcirea spirituală a populației a atins un nivel îngrijorător. Dar să vedem cum Dumnezeu a luat această decizie (Capitolul 1):

- ”¹ Dumnezeu, Tată și Mamă, se afla în limpezimea luminii în cerul de purpură.
² Și Domnul i-a chemat la El pe îngerii cei mari, pe Osiris și pe Iisus, soția Lui, și pe Horus, fiul Lor, și pe Melchisedec, și pe Zaratuștra, și pe Zamolxe cu soția Lui Bendisa, și pe alții.
³ Și se gândise Domnul să mai limpezească apele printre oameni.
⁴ Și Le-a vorbit îngerilor: „Este vremea să le mai amintim oamenilor ce este iubirea.
⁵ Doar ei așa se vor apropia mai mult de lumina Noastră.
⁶ Voi știți ce aveți de făcut.
⁷ Atunci când duhurile voastre îngerești coboară pe pământ, sunt și Eu cu Voi în duh”.*

Deci Dumnezeu monitoriza omenirea și observase devieri considerabile de la normalitate, așa că apelează la sfeșnicii lui de bază, responsabili cu evoluția spirituală a vieții pe Pământ și hotărăște aplicarea unor corecții. Din categoria celor ce primesc ca sarcină implementarea unei corecții care să readucă omenirea la conceptul de bază ”iubirea” se numără atât Ioan Botezătorul cât și Iisus.

Dar să vedem cum au decurs lucrurile în continuare:

- ”¹⁵ Tracia, pământul aflat la nord de Grecia, intrase de mai mult timp în sfera de influență a Romei, dar nu era provincie romană.
¹⁶ Locuitorii Traciei erau de cultură elenă, mulți dintre ei vorbeau și limba greacă.
¹⁷ Clanul Cogaion, aflat în aria Munților Haemus, era binecunoscut în toată Tracia.
¹⁸ Din clanul Cogaion făcea parte și Tâcu Pandera, păstor de munte și om cucernic în credința Lui Zamolxe.
¹⁹ Tâcu îl crescuse pe fiul său Tiberiu Iuliu în spiritul iubirii Lui Dumnezeu.
²⁰ Familia lor urma cu străjnicie Decalogul Lui Zamolxe, Legile Lui Zamolxe și toate învățăturile moștenite din moși-strămoși.
²¹ La maturitate Tiberiu Iuliu Pandera, căruia cei cunoscuți îi spuneau de obicei Iuliu, era un bărbat voinic care mânuia cu mare îndemânare arcul și lancea, fiind neîntrecut în luptele cu sabia și scutul.
²² Într-o zi Iuliu i-a spus tatălui său Tâcu: „Vreau să mă angajez în armata romană”.
²³ Tatăl i-a răspuns: „Ai aproape optsprezece ani, ești bărbat în toată firea. Să mergi sănătos băiete. Sunt încredințat că te vei întoarce teafăr.
²⁴ Un singur lucru îți cer cu străjnicie – nu uita niciodată Decalogul Lui Zamolxe și păstrează legile străbunilor noștri!
²⁵ Și așa Dumniezău și Zamolxe vor fi mereu cu tine ca să te apere și să te binecuvânteze”.*

.....

³⁶ Când a sosit la Atena, unde vroia să se înroleze în armată, Tiberiu Iuliu Pandera a luat legătura cu garnizoana romană de acolo.

³⁷ Comandantul ei a aflat astfel că tânărul trac dorea să slujească în armata romană. L-a privit pe Pandera din cap până-n picioare și a constatat aptitudinile lui fizice deosebite.

³⁸ Și comandantul i-a spus: „Te trimit la instructaj, apoi te angajăm soldat roman.

³⁹ Și îți vom zice Pandera, că avem destui soldați cu numele Tiberius și Iulius”.

.....
” ⁴⁸ Când Pandera a sosit la Ierusalim, toți l-au crezut că era fenician.

⁴⁹ Și a primit sarcini de lucru în localitatea Nazaret din Galileea împreună cu doi soldați cu care venise din Fenicia.

⁵⁰ Pandera trebuia să păzească casa unui aristocrat, de origine greacă, pe nume Filias. Aristocratul și familia lui se temeau de iudei că ei îi sprijineau pe romani.

⁵¹ Și Domnul se afla în limpezimea luminii în cerul de purpură și privea la oameni.

⁵² La acel timp, în Nazaret, trăia Maria, o fecioară de șaisprezece ani care locuia peste drum de casa aristocratului Filias.

⁵³ Aproape în fiecare dimineață Maria îl vedea pe Pandera în grădină când el se ruga la zeii lui.

⁵⁴ Și Maria se gândea: „Trebuie să fie un om bun dacă face asta. Așa un soț aș vrea și eu să-mi trimită Domnul.

⁵⁵ Dar părinții mei m-au logodit cu Iosif. Și eu nu vreau să-i fiu soție.

⁵⁶ Doamne, nu știu cum să scap de asta! Nu văd nici o posibilitate”.

⁵⁷ Și Mariei i-a încolțit în minte un gând al speranței: „Ce-ar fi ca într-o zi să-l cunosc pe acest om? Poate că mă poate ajuta cu ceva? Este din armata romană și ei au mare putere aici la noi. Poate că-l va îndupleca pe logodnicul meu Iosif să renunțe la mine?”

.....
Și uite așa speranța de a scăpa de logodnă s-a infiripat. Dar să vedem ce ne mai spune Evanghelia Dacilor.

.....
⁶⁶ Când Pandera s-a apropiat de fată, el era hotărât să-și continue drumul, dar mare i-a fost surpriza când ea și-a descoperit fața și i-a zâmbit.

⁶⁷ Tânărul a crezut că fata a făcut aceasta către cineva care venea în urma lui, dar privind înapoi a constatat că nu era nimeni.

⁶⁸ Și și-a zis Pandera în gând: „Mie mi-a zâmbit. Este o fată frumoasă, și chiar îmi place foarte mult de ea. Este iudee, iar eu sunt soldat roman, și mai am mult timp până să fiu lăsat la vatră”.

.....
⁷⁰ Mai târziu, când Pandera a revenit la casa aristocratului Filias, el și-a reluat preocupările obișnuite.

⁷¹ Aproape că-și scosese din minte cele întâmplate dimineața, crezând în neputința unei legături între el și fecioara văzută.

⁷² În schimb Maria a fost toată ziua gânditoare la întâlnirea ei cu soldatul roman.

⁷³ Și-și spunea: „Este un bărbat frumos. Și mai presus de toate este un om cucernic. L-am văzut mereu cum se închină la zeii lui. Oare cine or fi ei? Măine dimineață voi ieși din nou la poartă să mă vadă”.

.....
⁷⁷ Când Pandera a revăzut-o pe Maria era tare încântat. Și când s-a apropiat mai mult de ea, Maria și-a dat la o parte vălul de pe față, ca el să-i poată vedea iarăși chipul.

⁷⁸ Tânărul s-a oprit și a salutat-o pe Maria în limba greacă, și ea i-a răspuns cu un zâmbet și l-a privit adânc în ochi, după care a fugit repede în casă.

⁷⁹ După rezolvarea treburilor prin localitate, Pandera s-a întors acasă.

⁸⁰ Ar fi vrut să știe mai multe despre fată. Și a aflat că o chema Maria, că locuia la rude și că părinții ei au decedat.

⁸¹ I s-a mai spus că Maria era logodită cu un om din localitate, un iudeu din casa lui David pe nume Iosif, un bărbat mult mai în vârstă decât Maria.

⁸² Pandera își spunea: „Nu știu ce să mai cred? Fata asta trebuie să se căsătorească cu un iudeu, dar îi place de mine, un trac din armata romană. Trebuie să aflu chiar de la ea ce dorește”.

⁸³ Și în zilele următoare Pandera i-a cunoscut pe Ieșua și pe Rut, rudele la care locuia Maria. Bărbatul, Ieșua, era fratele Anei, mama Mariei.

⁸⁴ Într-o seară Pandera a fost invitat la ei la cină și Ieșua a aflat despre originea tracă a lui Pandera.

⁸⁵ Ieșua i-a spus: „Noi credeam că toți soldații care păzesc casa aristocratului Filias sunteți fenicieni. Dar văd că domnia ta ești din alt neam”.

⁸⁶ Și în timp ce mâncau, Ieșua i-a spus lui Pandera întreaga poveste despre logodna Mariei cu Iosif:

⁸⁷ „Ioachim, tatăl Mariei, și soția lui Ana, sora mea, au murit. Ioachim și Ana au logodit-o de mică pe Maria cu Iosif.

⁸⁸ Cum este obiceiul la noi iudeii, Iosif i-a plătit tatălui fetei o mare sumă de bani.

⁸⁹ Dar când Maria s-a făcut mai mare ne-a spus că nu-i place deloc de Iosif.

⁹⁰ Ce putem oare să mai facem noi acum? Banii nu-i avem ca să-i dăm înapoi lui Iosif, care desigur că va cere și dobândă.

⁹¹ Și el ne-a spus că este timpul să i-o trimitem pe Maria să-i fie soție, că ea are deja șaisprezece ani, iar el patruzeci și doi de ani”.

⁹² Pandera a ascultat tăcut cele spuse de Ieșua și nu știa ce soluție să-i dea.

⁹³ Și Ieșua i-a mai zis: „Noi ne-am gândit domnule Pandera că dumneata ne poți ajuta cumva. Ești un om cu putere, faci parte din armata romană. Poate că-l îndupleci pe Iosif să renunțe la logodna lui cu Maria?”

⁹⁴ Dar Pandera le-a zis: „Lucrul acesta este greu de făcut. Deși noi romanii suntem stăpâni aici, nu prea ne băgăm în treburile atunci când este vorba despre obiceiurile voastre religioase. O să văd ce pot face”.

⁹⁵ În zilele următoare Pandera l-a cunoscut pe Iosif, care i-a spus și el despre legământul logodnei dintre el și Maria:

⁹⁶ „Tatăl Mariei, Ioachim, care a murit de mult, mi-a promis-o pe fată de când ea era o copilă. Atunci i-am plătit o avere și m-am logodit cu ea. Cu siguranță că într-o zi Maria va veni să stea cu mine”.

⁹⁷ Și Pandera a aflat de la Iosif că era tare bucuros că într-o zi Maria va trebui să vină să stea cu el.

⁹⁸ Lui Pandera, Iosif i-a părut un om de treabă. Și Pandera a înțeles că nu poate interveni cu nimic ca să schimbe lucrurile.

⁹⁹ După întâlnirea lui cu Iosif, Pandera a mers acasă și mai târziu a vizitat familia Mariei și le-a povestit despre toate cele vorbite de el cu Iosif.

¹⁰⁰ Apoi Ieșua a zis: „Doamne ferește-ne! Ne găsim într-o situație disperată, domnule Pandera.

¹⁰¹ Sub nici o formă nu o putem trimite pe Maria să stea cu Iosif, împotriva voinței ei”.

¹⁰² În diminețile care au urmat, Maria a ieșit de multe ori la poarta casei să schimbe câteva vorbe cu Pandera, care simțea că ține la ea.

¹⁰³ Și din când în când familia Mariei l-a mai invitat pe Pandera la ei acasă și au devenit prieteni buni.

.....
Dacă e să acceptăm cele scrise în Evanghelia Dacilor, "Pandera" s-a îndrăgostit de Maria, dar era hotărât să respecte decalogul lui Zamolxe, neputând nesocoti un

legământ ce o lega pe Maria de Iosif. Dar să vedem ce spune Evanghelia în Capitolul 2 legat de nașterea lui Iisus, și mai ales de pogorârea Duhului lui Zamolxe peste Iisus în Iudea.

După câțva timp în care Maria îl aștepta pe Pandera la poartă atunci când el mergea în oraș, Evanghelia Dacilor, în Capitolul 2 ne povestește modul în care Maria a rămas însărcinată.

.....
⁵² Dar Maria, care nu spusese nimic până atunci, le-a zis: „L-am văzut de multe ori cum se roagă la zeii lui și cred cu toată inima că el este un om bun. Ce deosebire să fie oare între zeii lui Pandera și cei ai noștri?”

⁵³ Însă Zaharia era neînduplecat: „Nici vorbă să amestecăm zeii lor cu cei ai noștri! Că așa ne-au spus și Moise și patriarhii.

⁵⁴ Oricum orice căsătorie dintre o femeie iudee și un neiudeu nu este valabilă după Legea noastră, chiar dacă este bună după Legea acelui om cu care femeia se mărită”.

⁵⁵ Și Elisabeta le-a mai spus și ea: „Hai să vorbim atunci cu Pandera și să aflăm despre zeii lui și ce crede și el despre toate cele ce am vorbit noi”.

⁵⁶ A doua zi toți au mers la Nazaret.

⁵⁷ Și Pandera a fost invitat seara la casa lui Ieșua și Rut.

⁵⁸ Așa Elisabeta și Zaharia l-au văzut pe Pandera pentru prima oară.

⁵⁹ Și tot vorbind ei între ei, Zaharia a aflat multe despre zeii și zânele la care se închina Pandera.

⁶⁰ Și preotul Zaharia i-a povestit lui Pandera de-a fir a păr toate câte se știa despre venirea Lui Mesia și faptul că El va fi născut ca prunc al Mariei.

⁶¹ Apoi preotul Zaharia l-a întrebat pe Pandera: „Am vrea să știm și noi domnule Pandera cum are loc căsătoria la voi traci?”

⁶² Și Pandera le-a povestit cum decurge ritualul căsătoriei la traci.

⁶³ La sfârșit, doar în câteva cuvinte, le-a spus și concluzia: „Prin urmare, căsătoria la traci se face între un bărbat și o femeie care se iubesc.

⁶⁴ Și ei folosesc Jurământul Iubirii Sacre pe care noi îl urmărim din vremurile vechi, de pe timpul Zeului Zamolxe”.

⁶⁵ Atunci Ieșua, știind cât de mult Maria îl iubește pe Pandera s-a hotărât să lămurească lucrurile: „Iată ce credem noi, domnule Pandera. Maria nu poate să zămislească pe Mesia decât cu domnia ta, pentru că ești singurul bărbat pe care ea îl iubește. Eu am spus ce aveam de spus!”

⁶⁶ Pandera a căzut pe gânduri și a chibzuit cu temei cele auzite.

⁶⁷ Apoi le-a zis: „Eu urmez Legea străbunilor mei, Legea Zeului Zamolxe.

⁶⁸ Și mai trebuie să țineti seama și de faptul că sunt soldat roman și nu pot să-mi calc jurământul ca să dezertez din armată și să-mi fac o familie”.

⁶⁹ Dar preotul Zaharia i-a zis: „Noi, nici pe departe, nu dorim ca să-ți încalci credința și onoarea.

⁷⁰ Dar avem o datorie față de Domnul ca Mesia Lui Israel să se nască.

⁷¹ Și credem că dacă ne-ai ajuta la asta ar fi atât voința zeilor noștri cât și a zeilor domniei tale.

⁷² Că atunci când este vorba de cele sfinte ale Domnului, cine se mai uită la cele lumești?”

⁷³ Atunci Pandera le-a zis răspicat: „Oameni buni! Și eu slujesc pe Domnul ca și voi, deși la noi El are un alt nume decât la voi.

⁷⁴ Ca eu și Maria să putem avea un prunc va trebui să mă căsătoresc cu ea după legea străbunilor mei. Așa cred eu că este bine”.

⁷⁵ Și preotul Zaharia i-a răspuns: „Asta putem face fără nici un fel de problemă, că noi iudeii nu recunoaștem legăturile de căsătorie în afara Legii noastre.

⁷⁶ Și ochii Domnului văd iubirea în locul regulilor scrise de oameni.

⁷⁷ Te rugăm, domnule Pandera, să pregătești o astfel de căsătorie după legea străbună pe care o urmează tracii”.

⁷⁸ Era către sfârșitul toamnei și Pandera le-a spus că se va căsători cu Maria pe vârful muntelui celui mai apropiat de casa Elisabetei și a lui Zaharia, că tracii credeau că munții sunt sacri.

⁷⁹ Și toți s-au pregătit ca a doua zi să meargă pe vârful de munte, așa cum le spusese Pandera că trebuie să facă.

⁸⁰ La acel timp vremea era mai răcoroasă. Și dimineața, după răsăritul soarelui, toți șase au pornit spre vârful de munte. Și au mers încet căci Elisabeta era însărcinată. Când au ajuns acolo se apropia prânzul.

⁸¹ Pandera și Maria s-au spălat în apă de izvor.

⁸² Și Pandera s-a îmbrăcat în cămașă albă de in, și totul pe el era alb.

⁸³ Maria s-a îmbrăcat și ea în alb, în rochie de mireasă.

⁸⁴ Și amândoi și-au făcut coroane din flori unul altuia și le-au pus pe cap.

⁸⁵ Atunci Pandera a aprins un foc sacru.

⁸⁶ I-a spus Mariei să urmeze ce-i spune el și să repete după el, cuvânt cu cuvânt, în limba tracilor, Jurământul Lubirii Sacre.

⁸⁷ Și au început așa: De astăzi eu fac legământ, pe tot ce-mi e mai drag și sfânt, să onorez mereu iubirea ce-aduce-n viață împlinirea.

⁸⁸ Și Maria așa a făcut.

⁸⁹ Apoi Pandera și Maria și-au întins brațele cu palmele deschise către focul sacru și au spus în continuare unul după celălalt: M-oi închina Zânei Lubirii să primesc cheia nemuririi și astfel voi simți iubirea și-oi ști ce e nemărginirea.

⁹⁰ Apoi Pandera și Maria și-au împreunat mâinile deasupra focului sacru și au zis: Din foc cu mâinile-mpreună pornim să facem casă bună și-n viață o inimă vom fi tot timpul cât ne vom iubi.

⁹¹ Apoi Pandera a sărutat-o tandru pe buze pe Maria.

⁹² Și ea cu emoție în glas i-a mărturisit: „Vreau să-ți fac o surpriză, domnul meu, așa cum făceau străbunii mei pe când ei se aflau în Egipt. Primește această cheie a nemuririi, cheia ankh”.

⁹³ Și Maria i-a petrecut lui Pandera, pe după gât, șnurul pe care se afla prinsă cheia ankh, făcută din aur.

⁹⁴ Atunci Pandera a ridicat-o în brațe pe Maria și a sărutat-o din nou și i-a spus în șoaptă: „Ești zâna mea, ești Zâna Lubirii Sacre, Zâna Zânelor a străbunilor mei”.

⁹⁵ Și toți cei prezenți s-au înveselit și au mâncat strânși fiind la focul sacru, acolo pe vârful de munte.

⁹⁶ Apoi au coborât la casa lui Zaharia și a Elisabetei unde Pandera a mai stat zece zile.

⁹⁷ Și în noaptea când a cunoscut-o pe Maria, Pandera i-a spus: „Eu voi face rugăciuni la zeii mei, iar tu fă la zeii tăi”.

⁹⁸ Și Pandera și Maria s-au dus lângă lumina opaițului și au făcut rugăciuni în gând.

⁹⁹ Pandera a spus rugăciunea Tatăl Nostru Dumnezeu, Mama Noastră Domnazâna, iar Maria s-a rugat Domnului ei.

¹⁰⁰ Și așa s-a rugat Maria: „Doamne, aștept pogorârea Duhul Tău Cel Sfânt peste mine ca să-L pot naște pe Mesia”.

¹⁰¹ Pandera s-a rugat Lui Dumnezeu astfel: „Doamne pogoară peste mine Duhul Lui Zamolxe și dă-mi un fiu care să aibe Duhul Lui”

¹⁰² Apoi Pandera s-a întors la Ierusalim, dar Maria a rămas să stea la vara ei Elisabeta.

.....

Deci Maria va naște un prunc în care va coborî spiritul de Lumină a lui Iisus. În felul acesta toți erau mulțumiți: iudeii deoarece Maria nefiind măritată în legea ei, era "femeie tânără" (în traducere tendențioasă = virgină), iar pentru cei ce nu acceptă ideea "nașterii din fecioară", Iisus a avut un tată fizic, un tată trac.

Controversa legată de conceptul "nașterii din fecioară" rezolva și problema unui "tată" de altă seminție, așa că puteau iudeii susține afiliația lui Iisus la descendența din David.

Toate problemele legate de paternitatea lui Iisus fiind rezolvate, mulțumindu-i pe toți, să vedem care e în continuare legătura lui Iisus cu neamul tatălui său.

Dar să vedem cum a acceptat Iosif situația nouă în care se găsea Maria.

.....
¹²⁵ Sunt bucuros că în sfârșit m-ați chemat și v-ați hotărât că este timpul să mi-o dați pe Maria de nevastă".

¹²⁶ Preotul Zaharia a tăcut. Din camera alăturată au venit Elisabeta și Maria.

¹²⁷ Când Iosif a văzut-o pe Elisabeta însărcinată a spus: „Binețe Elisabetei. Să ai un copil cu duh și har. Și binețe și Mariei, logodnica mea".

¹²⁸ Atunci Elisabeta l-a întâmpinat astfel: „Bun sosit la noi, om bun. Ne întrebam ce mai este cu tine Iosif că nu te-am văzut de mult.

¹²⁹ Cât despre mine, ce să zic? Mai am puțin și voi naște".

¹³⁰ Și Iosif i-a răspuns: „Să fie într-un ceas bun".

¹³¹ Și Elisabeta i-a povestit lui Iosif profeția preotului Zaharia: „Soțul meu Zaharia, pe când slujea în templu la Ierusalim, a aflat de la îngerul Gavriil că pruncul nostru va fi profet al Celui-Preaînalt.

¹³² Iar eu am avut un vis: Se făcea că Maria va naște pe Mesia, izbăvitorul neamului nostru. Și află că deja Duhul Domnului s-a coborât în Maria și ea este însărcinată".

¹³³ Iosif a fost copleșit despre cele auzite și a zis: „Închinare, închinare, închinare! Și eu am avut un vis asemănător. Un înger al Domnului mi-a grăit la fel despre Maria".

¹³⁴ Când Elisabeta, Zaharia și Maria au aflat despre visul lui Iosif, ei au amuțit.

¹³⁵ Dar Elisabeta tot vroia să se încredințeze că Iosif a renunțat la Maria și i-a spus: „Știi bine că toți suntem în mâinile Domnului. Copilul pe care Îl va naște Maria va fi Fiul Domnului. Maria a făcut copilul cu un alt bărbat. Acum tu Iosif ai motive să renunți la logodna ta cu Maria".

¹³⁶ Și spunând acestea Elisabeta credea că l-a pus pe Iosif într-o mare încurcătură.

¹³⁷ Dar Iosif i-a răspuns: „Ba ferească Domnul! Cum pot eu s-o las pe Maria? Mai ales acum când știu că-L va naște pe Mesia?

¹³⁸ Orice s-ar întâmpla sunt mai hotărât ca oricând s-o iau pe Maria acasă la mine. Că doar ea va fi mama Salvatorului nostru Mesia.

¹³⁹ Și nu mă voi atinge de ea până va naște".

.....
Reacția lui Iosif, un om cu frica lui Dumnezeu, care știind acum cine va fi pruncul care era în burta Mariei, este firească și de aceea acceptă să se căsătorească cu ea, chiar dacă nu mai era virgină. Credința lui în faptul că Dumnezeu l-a ales să o primească pe Maria în casa lui, știind că Pandera era de fapt tatăl fizic al pruncului, îl ridică pe Iosif la un înalt grad de iubire față de Dumnezeu.

Să urmărim în continuare evoluția pruncului Iisus, apelând tot la scrierile din Evanghelia Dacilor, Capitolul 3.

.....
¹ Se apropia sfârșitul verii și Maria știa că mai erau puține zile până ca ea să nască.

² Iosif și Maria au primit înștiințare de la sora mai mare a Mariei, care stătea în Betleem.

- ³ Pe ea o chema tot Maria, zisă a lui Cleopa. Și ea îi trimisese veste sorei ei din Nazaret să vină la Betleem ca să nască acolo.
- ⁴ Că se știa din scripturi că Mesia trebuia să se nască în Betleem.
- ⁵ Și Iosif a plecat cu Maria la Betleem unde au ajuns seara spre asfințitul soarelui.
- ⁶ Dar Maria n-a apucat să tragă la casa sorei ei că trebuia să nască.
- ⁷ Și au rămas degrabă într-un grajd.
- ⁸ Și Iosif a vorbit cu păstorii care stăteau noaptea pe câmp cu oile.
- ⁹ Ei au trimis-o pe Maria a lui Cleopa și pe alte femei ca s-o moșească pe Maria, care a născut un prunc în iesle.
- ¹⁰ Nevestele păstorilor au aflat că pruncul este Mesia și le-au spus și bărbaților lor, păstorii, care au spus și la alți oameni. Și toți care auzeau se mirau.
- ¹¹ Era lună nouă, și noaptea târziu, și Iosif a luat pruncul în brațe și a mers cu Maria la casa sorei Mariei, numită Maria a lui Cleopa.
- ¹² La acea vreme sosiseră din Persia la Ierusalim trei preoți magi care umblau întrebând: „Unde este Cel ce S-a născut rege al iudeilor? Noi l-am văzut steaua în răsărit și am venit să l ne închinăm”.
- ¹³ Regele Irod Arhelau a aflat despre acești oameni și a crezut că sosise vremea nașterii Mesiei lui Israel.
- ¹⁴ Și a vorbit cu cărturarii poporului care i-au spus că Mesia trebuia să se nască la Betleem în Iudeea.
- ¹⁵ Atunci Irod Arhelau i-a chemat în taină pe magi și a aflat de la ei despre steaua de la răsărit. Și i-a trimis pe magi la Betleem să-L caute acolo.
- ¹⁶ Pe drum magii au tot făcut rugăciuni la zeii lor și au mers toată noaptea uitându-se mereu la steaua strălucitoare de pe cer.
- ¹⁷ A doua zi au ajuns în Betleem și au întrebat pe unii oameni dacă auziseră despre nașterea Lui Mesia în Betleem, dar nimeni nu știa nimic.
- ¹⁸ Dar au dat peste niște păstori care le-au spus că nevestele lor moșiseră o femeie și ea a născut un băiat în iesle.
- ¹⁹ Și păstorii le-au arătat magilor casa unde se afla pruncul.
- ²⁰ Când magii au bătut la ușa casei, a ieșit Iosif, i-a văzut și le-a spus: „Nu sunteți de prin partea locuri. De unde veniți?”
- ²¹ Unul dintre magi a zis: „Venim de la răsărit.
- ²² Noi credem că pe aceste meleaguri s-a născut pruncul Mesia. El va avea ceva din duhul zeului nostru Zaratuștra, că va fi saosiant, adică salvator al lumii”.
- ²³ Iosif i-a chemat pe magi în casă și i-a dus la prunc și la Maria, mama Sa. Atunci ei s-au plecat în genunchi și l s-au închinat și l-au adus daruri: aur, tămâie și smirnă. După care au plecat spre țara lor.
- ²⁴ Când Iosif, Maria și pruncul s-au întors la Nazaret, Iosif a vorbit cu Pandera și i-a spus toate câte li s-au întâmplat la Betleem.
- ²⁵ Într-o dimineață, înainte de răsăritul soarelui, Iosif a plecat la lucru și a lăsat-o în casă pe Maria cu pruncul.
- ²⁶ Și după puțin timp a venit Pandera care i-a spus Mariei: „Iată curând va răsări soarele. Să-l ducem pe băiat în grădină că acolo vreau să-l fac botezul dacic, după obiceiul străbunilor mei și să-l dau un nume”.
- ²⁷ Și au mers în curtea casei unde Pandera a aprins un foc în care a aruncat tămâie și ierburi frumos mirositoare.
- ²⁸ Și a pus apă proaspătă într-un vas.
- ²⁹ Când au apărut primele raze de soare Pandera a luat copilul în brațe și a spus: „Să te vadă acum și focul și soarele și cerul. Ești copil al focului. Tu să aduci înțelepciune lumii”.
- ³⁰ Apoi Pandera și-a înmuiat degetele mâinii drepte în apă și a udat cu ele pruncul pe frunte zicând: „Cu apă vie, foc sacru și Duhul Lui Zamolxe te botez. Te numesc Iisus și

Te închin Lui Dumnezeu. Cu trupul ești fiul meu, dar cu duhul ești Fiul Lui Dumnezeu. Ești Iisus Fiul Lui Dumnezeu!"

³¹ *În noaptea aceea îngerul Domnului i s-a arătat în vis lui Iosif și i-a spus să plece cu pruncul și mama Sa în Egipt.*

³² *Și Iosif așa a făcut și au mers la Abdum în Egiptul de Sus unde se afla marele templu al zeului Osiris.*

³³ *La Abdum Iosif a vorbit cu preoții locului de la templul zeului Osiris și l-au închinat pe Iisus, zeilor Osiris, Iisus și Horus.*

³⁴ *Și preoții și preotesele l-au purificat pe prunc cu apă vie și l-au binecuvântat cu foc sacru și spiritele zeilor.*

³⁵ *Mama Sa Maria s-a bucurat tare mult căci ea știa despre sine că era întruparea zeiței Iisus.*

³⁶ *Odată când Maria era în templul zeiței Iisus, și-l ținea pe Iisus în brațe, atunci a venit peste ea duhul zeiței Iisus care i-a zis: „la seama suflet din sufletul meu, că pruncul Tău are duhul zeului Horus, feciorul meu. Și așa cum te afli acum cu pruncul în brațe vei fi de-a pururea cunoscută ca Fecioara Maria cu pruncul. Că fecioria cerească este în sufletul femeii nu în trupul ei”.*

³⁷ *Iar după câteva luni Iosif a primit în vis înștiințare de la îngerul Domnului să meargă înapoi în Galileea unde domnea tetrarhul Irod Antipa, iar în Iudeea domnea Irod Arhelau, amândoi fiii lui Irod Idumeul care murise.*

³⁸ *Și Iosif s-a întors acasă cu Fecioara Maria și cu pruncul ca să stea în Nazaretul Galileii.*

³⁹ *Și Domnul Dumnezeu veghea din cerul Lui de purpură cu toți îngerii rămași acolo.*

⁴⁰ *Pandera venea din când în când la casa lui Iosif ca să-l vadă pe Iisus și așa a aflat câte se petrecuseră cu ei când au fost în Egipt.*

⁴¹ *În taină Maria i-a spus lui Pandera despre duhul, care-i vorbise în templul zeiței Iisus și care o numise Fecioara Maria.*

⁴² *Atunci Pandera i-a spus: „Așa te privesc și eu Maria, ca fecioară de-a pururea, că sufletul îți este curat ca lacrima.*

⁴³ *Noi știm din Dacia că cine va naște pruncul care să aibă Duhul Zeului Zamolxe se va numi Maica Domnului, așa cum i se spunea și maicii Lui Zamolxe pe care o chema Vetra.*

⁴⁴ *Și tu Maria ai acel duh al maicii Lui Zamolxe, că marile suflete călătoresc din trup în trup pentru a lumina omenirea.*

⁴⁵ *Același spirit al zeiței Iisus este și cel al maicii Lui Zamolxe pe care noi în Dacia o numim Maica Domnului”.*

⁴⁶ *După un timp Pandera a primit înștiințare, de la sutașul roman că vor pleca în Egipt.*

⁴⁷ *Și Pandera a vorbit cu Iosif că va veni să-l vadă pe pruncul Iisus înainte de plecare.*

⁴⁸ *Și Iosif i-a spus: „Poți veni oricând la noi, domnule Pandera. Maria este mai tot timpul acasă și va fi bucuroasă să te vadă”.*

⁴⁹ *Cu câteva zile înainte de plecarea sa în Egipt, Pandera a mers la casa lui Iosif.*

⁵⁰ *Când a bătut la ușă a ieșit în prag Maria cu pruncul în brațe și i-a spus: „Bun venit. Sunt singură că Iosif este dus cu treburi”.*

⁵¹ *Atunci Pandera i-a spus Mariei că va pleca din Nazaret și a venit să-l vadă pe prunc înainte de a porni către Egipt. Pandera l-a binecuvântat pe Iisus cu semnul crucii, cu Semnul Lui Zamolxe. Și i-a spus Mariei că la vremea potrivită Îl va lua pe Iisus în Dacia.*

⁵² *Iar Maria i-a zis: „Așa să se facă voia Domnului. Mergi sănătos, domnul meu”.*

.....
Iosif nu îi purta pică lui Pandera, și între ei se legase chiar o prietenie. De câte ori avea ocazia, Pandera o vizita pe Maria ca să își vadă copilul.

Vedem din cele expuse mai sus faptul că și Maria era un spirit de Lumină, încarnat pe pământ pentru a ajuta la îndeplinirea planului Divin. E de remarcat faptul că, acolo "sus" nu există nici timp și nici spațiu. Acolo "ieri, azi și mâine sunt acum". Deci pentru Divinitate faptul că Maria a venit pe pământ ca să nască pe Iisus, a fost o etapă clară în aplicarea unui plan coerent.

Dar să vedem ce aflăm în Capitolul 4 legat de evoluția spirituală a lui Iisus în Egipt. De fapt în perioada de 17 ani în care Iisus a "dispărut" din scrierile iudaice și evreiești, deoarece vorbim de o perioadă tabu pe care învățații vremii au trecut-o la secret, deoarece cele petrecute în această perioadă le crea probleme de identitate religioasă.

.....
¹ Într-o zi pe când se ruga în templul zeiței Iisus, Pandera a auzit un glas care-i spunea: „Să mergi la Nazaret la fiul tău Iisus și să-L aduci aici, apoi să-L duci la neamurile tale în Tracia și în Dacia. Și El să-l cunoască acolo pe Bătrânul Înțelept”.

.....
¹² Atunci Maria i-a povestit: „Iisus S-a făcut băiat mare. El știe că nu este fiul lui Iosif și de multe ori m-a întrebat despre tine, tatăl Său.

¹³ Iisus vorbește foarte bine trei limbi, evreiește, latinește și grecește.

¹⁴ Și este învățat în cele ale scripturii, dar noi totuși am vrea să-L dăm la școala rabinică.

¹⁵ Iisus este un băiat foarte inteligent, dar cam neascultător în învățăturile iudaice pe care dorește să le îndrepte cum vrea El.

¹⁶ A intrat de multe ori în dispute cu fariseii și saducheii cei învățați. Acum nu știm dacă Îl vor mai primi la școala rabinică”.

¹⁷ După ce a ascultat cele spuse de Maria despre Iisus, Pandera i-a dat de știre de ce se întorsese el în Iudeea: „Draga mea Maria. Pe Iisus aș vrea să-L iau cu mine în Egipt și apoi să-L duc în Tracia și în Dacia, unde El poate să învețe cu înțelepții noștri și să ajungă preot”.

¹⁸ Auzind acestea Maria i-a spus lui Pandera despre duhul care de curând coborâse asupra Lui Iisus.

¹⁹ Și i-a mai spus lui Pandera că ea nu era surprinsă de ce-i spusese el. Dar era încă îngrijorată: „Cum să facem cu plecarea Lui Iisus? Ce va spune oare Iosif care-l iubește ca pe fiul lui propriu?”

²⁰ Dar Pandera a liniștit-o zicând: „Vom rezolva și aceasta. Spune-l băiatului nostru că am venit să-L văd. Și țineți aceasta în taină de lume, dar lui Iosif poți să-i spui”.

²¹ Apoi cei doi au plecat fiecare la treburile. Maria se gândea cu emoție: „S-a întors Pandera, domnul meu, primul și singurul meu bărbat iubit. Doamne cât îți mulțumesc!”

²² Când a ajuns acasă Maria l-a vorbit Lui Iisus despre întoarcerea tatălui Său și El i-a zis: „Știam că tata Mă va căuta. Vreau să-l cunosc și eu mamă. Du-mă la el cât de curând!”

²³ Seara, când Iosif s-a întors de la lucru, Maria i-a povestit cele întâmplate.

²⁴ Și a doua zi dimineața Maria l-a îmbrăcat frumos pe Iisus și împreună au plecat să-l întâlnească pe Pandera.

²⁵ Când Pandera și-a văzut fiul, l-a privit îndelung cu multă iubire. Iisus era și El uimit de vederea tatălui Său. Și Pandera l-a zis: „Bun găsit fiule. Vino să Te îmbrățișez!”

²⁶ Apoi Pandera l-a strâns în brațe pe băiat și l-a sărutat pe frunte și Iisus i-a mărturisit cu lacrimi în ochi: „Ce mult te-am așteptat, tată. Știam că vei veni să Mă iei și că nu M-ai părăsit”.

²⁷ Atunci Pandera l-a mărturisit: „Da fiule. Vom merge în Dacia străbunilor Tăi. Acolo îți vei găsi împlinirea în viață”.

²⁸ Și Pandera și Maria au stat să plănuiască plecarea Lui Iisus.

²⁹ Dar Maria era încă îngrijorată de ceea ce va urma și i-a întrebat: „Ce vom face de acum înainte? Cum vom rezolva lucrurile cu bărbatul meu Iosif?”

³⁰ Pandera i-a răspuns: „Lui Iosif îi vom spune totul. El este un om bun și înțelept și va înțelege”.

³¹ Când Maria a ajuns acasă i-a spus lui Iosif toate câte s-au petrecut la întâlnirea lor cu Pandera.

³² Atunci Iosif i-a zis: „Nu mă pot opune. Pandera este tatăl Lui în trup, iar Domnul în duh. Dacă Iisus vrea să meargă cu el atunci noi Îl vom pregăti de drum”.

.....
³⁸ În câteva zile pregătirile au fost gata și Pandera cu Iisus au pornit către Egipt.

³⁹ Când au ajuns la piramide, în Egiptul de Jos, tatăl l-a povestit fiului legende ale tracilor despre șederea Lui Zamolxe în Egipt astfel:

⁴⁰ „Străbunul nostru Zamolxe și-a purtat pașii pe aceste locuri. Legendele noastre spun că El a fost la piramide, la Teba, la Karnak și în Valea Regilor. La Teba, Zamolxe a fost hirotonisit preot egiptean.

⁴¹ În Dacia preoții au obiceiul să cheme spiritele zeilor Egiptului așa cum au făcut și străbunii noștri Zamolxe și Marele Lup Alb, din care ne tragem noi fiule”.

⁴² Mergând pe Valea Nilului, către Egiptul de Sus, Pandera și Iisus au ajuns la Teba. Și acolo au cunoscut-o pe preoteasa de la templul zeiței Maat, Zeița Înțelepciunii la egipteni. Și vroiau să afle de la ea dacă se mai știa ceva din vechime despre șederea Lui Zamolxe în Egipt.

⁴³ După câteva zile preoteasa le-a spus: „Istoria noastră a consemnat trecerea pe aici a unui dac pe nume Zamolxes, cu vreo cinci sute de ani înainte.

⁴⁴ Zamolxes a stat trei ani în Egipt apoi s-a întors pe meleagurile Lui.

⁴⁵ El era deja preot al Zeului Dumnezeu din Dacia, dar și preot al Lui Zaratuștra, profetul perșilor.

⁴⁶ Când Zamolxes a părăsit Egiptul, El fusese hirotonisit și preot al Marelui Zeu Amun”.

⁴⁷ Pandera i-a mulțumit preotesei pentru cele spuse. Și a mai întrebat-o: „Se mai scrie oare și altceva despre străbunul nostru Zamolxe? Noi știm că egiptenii din vechime consemnau atent și despre spiritele care îi călăuzeau pe anumiți oameni aleși de Preaînaltul”.

⁴⁸ Și preoteasa le-a spus: „În cronici se mai scrie că Zamolxes era întruparea unui mare profet din vechime, un om cu numele de Melchisedec, care a fost Mare Preot și rege pe vremea lui Avram, părintele iudeilor.

⁴⁹ Se procește că acel spirit al Lui Melchisedec și al Lui Zamolxes va coborî în cineva trăitor în aceste timpuri.

⁵⁰ Noi nu știm cine poate fi acel om, dar putem spune că va fi preot în veac și rege drept, căci aceasta înseamnă numele Melchisedec”.

⁵¹ Pandera era incredințat că duhul, despre care vorbise preoteasa, coborâse deja în Iisus, fiul lui.

⁵² Și a mai întrebat-o pe preoteasă: „Rogu-te să-mi spui cum se face că un suflet care s-a întrupat poate fi făcut din mai multe suflete care au fost odată întrupate și ele?”

⁵³ Preoteasa i-a spus: „La facerea unui suflet nou pot participa mai multe suflete vechi, deși sufletul are miezul lui. Dar acel suflet nou este și el vechi ca și sufletele care îl compun.

⁵⁴ Și atunci când sufletul nou este format și se află într-un corp, el își face o bază nouă și acumulează o experiență nouă de viață”.

⁵⁵ Și Pandera a mai întrebat: „Dar ce se întâmplă cu sufletul nou atunci când el merge în lumea cealaltă? Oare părțile de suflete din care este făcut revin la sufletele lor originale?”

⁵⁶ Preoteasa i-a răspuns: „Când sufletul merge în lumea de dincolo, el nu se risipește, că are o identitate proprie, deși îi este înrudită cu sufletele din care inițial s-a compus.

- ⁵⁷ Și tot așa se întâmplă mereu cu înființarea de suflete care toate au pornit de la Domnul ca scânteii. Și ele se întrepătrund și se multiplică până cresc în lumină așa de mult încât se întorc înapoi la Domnul, tot așa cum fac îngerii.
- ⁵⁸ Dar drumul existenței lor este lung pentru că întâlnesc în calea lor și întunericul care le ia din lumină”.
- ⁵⁹ Și Pandera a mai întrebat: „Oare cine poate să cheme sufletele luminoase?”
- ⁶⁰ Atunci preoteasa i-a zis: „Un om care cunoaște aceste taine poate chema orice suflet să vină în sufletul lui propriu și astfel să dobândească o parte din lumina sufletului pe care îl dorește.
- ⁶¹ Dar sufletele invocate nu coboară cu totul în noul corp, ci ele dau doar scânteii care se alipesc altor scânteii care se află deja în sufletul omului care le-a chemat”.
- ⁶² Și Pandera a fost încredințat că acolo la Teba era locul cel mai bun pentru ca Iisus să deprindă înțelepciune.
- ⁶³ Și a vorbit cu preoteasa de la templul zeiței Maat ca Iisus să stea la templul ei și să învețe religia locului și să devină preot egiptean.
- ⁶⁴ Și după ce a făcut toate acestea Pandera s-a întors la Abdum la trupele romane din care făcea parte.
- ⁶⁵ În trei ani Iisus a aflat tainele zeilor Egiptului.
- ⁶⁶ El a deprins științele egiptenilor și a cunoscut formulele magice prin care se dobândeau mari puteri.
- ⁶⁷ Iisus știa deja de la templul din Ierusalim numele secret al Domnului.
- ⁶⁸ De la preoții egipteni Iisus a mai învățat și meșteșugul vindecării bolilor și să facă minuni.
- ⁶⁹ La numai cincisprezece ani Iisus a fost investit ca preot al zeului Amun, chiar la templul Luxor din Teba, unde în vechime Zamolxe fusese și El inițiat preot al zeului Amun, zeul solar. Pandera a participat și el la hirotonisirea Lui Iisus și era tare mândru de feciorul lui.
- ⁷⁰ Într-o zi, pe când se afla la templul zeiței Maat din Teba, Iisus a fost răpit în duh.
- ⁷¹ Și El a ținut minte cele trăite atunci și a mers la Abdum și i le-a povestit tatălui Său Pandera: „Eram în templul zeiței Maat atunci când Duhul Lui Zamolxe a pogorât peste mine.
- ⁷² M-am ridicat în spirit și am ajuns până în al nouălea cer unde M-a întâmpinat un om bătrân.
- ⁷³ Eu L-am recunoscut și M-am închinat Lui, că-L știam dintr-o altă viziune pe care am avut-o în Iudeea.
- ⁷⁴ Și El Mi-a zis: Iisuse, urmașul Meu, află că Duhul Meu se va coborî cu și mai multă putere în Tine.
- ⁷⁵ Apoi El a dispărut și Mi-am revenit în simțiri, dar viziunea Mi-a rămas adânc întipărită în minte”.
- ⁷⁶ Pe dată Pandera l-a spus: „Este un semn că a venit timpul să pornim spre casă, fiule.
- ⁷⁷ Și acolo în Dacia vei cunoaște cu adevărat Duhul Lui Zamolxe”.
- ⁷⁸ Și Pandera a vorbit cu sutașul de la Abdum să-l lase să plece un timp din armata romană, și să vină înapoi după câțiva ani.

.....

Suntem deci la vârsta de 15 ani ai lui Iisus, copil care deprinsese deja tainele preoților egipteni. Stau și mă întreb, cum ar putea iudeii sau evreii să recunoască că Iisus a fost inițiat în tainele altor zei, decât ai lor? Iisus era deja un ”bun” național ce nu putea fi ”împărțit” cu alții.

Dar inițierea lui Iisus continuă în Dacia, la Sarmisegetuza, așa cum ne spune Evanghelia Dacilor în Capitolul 5. Hai să vedem.

- .....
- ¹ Iisus avea cincisprezece ani când a pornit cu tatăl Său Pandera spre Tracia.
- ² Au coborât în Delta Nilului și de la Alexandria s-au îmbarcat spre Atena în Grecia.
- ³ Apoi de acolo au purces călare către Munții Haemus în Tracia.
- ⁴ Când Pandera a ajuns la rudele lui, la clanul Cogaion, toți i-au primit cu dragoste și s-au bucurat să-L vadă pe Iisus despre care știau de la Pandera că era fiul său care stătuse în Iudeea cu mama Sa.
- ⁵ În Tracia, Iisus a cunoscut multe rude din partea tatălui.
- ⁶ I-a întâlnit și pe preoții traci decenei, slujitorii Lui Zamolxe, care, observând aptitudinile deosebite ale tânărului Iisus, au dorit să-L ia la învățătură.
- ⁷ Atena, preteasa decenei, sora lui Pandera, a zis: „Băiatul să stea un timp cu noi și să deprindă învățătura Lui Zamolxe și să ajungă preot deceneu”.
- ⁸ Dar Pandera i-a răspuns: „Iisus va merge cu mine în Dacia, unde se află Marele Preot, căruia i se spune Bătrânul Înțelept. Acolo Iisus va învăța cu marii înțelepți ai neamului nostru”.
- ⁹ Pandera și Iisus au sta în Tracia până primăvara când s-au pregătit de plecare spre Dacia.
- ¹⁰ Și au trecut râul cel sfânt Istru și au purces către Sarmisegetuza unde rudele îi așteptau, că aflaseră că Pandera Îl va aduce acolo pe Iisus, fiul său.
- ¹¹ Preoții și preotesele de la Sarmisegetuza Îl așteptau și ei, se credea că spiritul Lui Zamolxe a coborât într-un om.
- ¹² Pandera și Iisus au ajuns la Sarmisegetuza spre bucuria tuturor.
- ¹³ În seara venirii preoții au aprins un rug sacru și s-au rugat Lui Dumnezeu și Lui Zamolxe și au chemat spiritele străbunilor înțelepți.
- ¹⁴ Într-o zi Pandera L-a dus pe Iisus la Marele Preot Iulian, care trăia în munți, retras de lume.
- ¹⁵ Și i-a povestit Marelui Preot viața tânărului Iisus și i-a mai spus și despre viziunile Lui Iisus atunci când I-a vorbit străbunul Zamolxe în Iudeea și în Egipt.
- ¹⁶ Și Marele Preot a zis: „Noi, de la plecarea la Zamolxe a Marelui Preot Deceneu, am tot chemat la focul sacru să revină Duhul Lui Zamolxe.
- ¹⁷ Deceneu a prorocit că Spiritul Lui Zamolxe se va întoarce într-un om care va schimba lumea.
- ¹⁸ După câte mi-ai spus, nu încap în doială că tânărul Iisus are scânteii din spiritul străbunului nostru Zamolxe, care este Mare Preot și zeu în vecii vecilor.
- ¹⁹ Noi nu știm ce va face Iisus în lume, și nici cum o s-o îndrepte pe calea luminii, dar știm că va avea putere de la Dumnezeu, Tatăl nostru ceresc.
- ²⁰ Că noi suntem poporul Lui Dumnezeu.
- ²¹ De acum pe Iisus Îl luăm la învățătură și în doi ani de zile va ajunge preot deceneu”.
- ²² Și Marele Preot a aranjat ca Iisus să învețe cu preoții și preotesele de la Sarmisegetuza.
- ²³ Dar Iisus urma învățătura mai ales pe lângă Marele Preot.
- ²⁴ Într-o zi Marele Preot I-a povestit Lui Iisus legende despre Zeul Zamolxe: „Se știe prea bine cum străbunul nostru Zamolxe a învățat cu înțeleptul Pitagora, apoi cu Zarates, un mare preot din Babilon și mai apoi a stat un timp în Egipt.
- ²⁵ Dar Zeul nostru Zamolxe a fost prezent la sfințirea templului din Ierusalim.
- ²⁶ Era pe vremea când trăia prorocul Zaharia.
- ²⁷ Atunci Zamolxe i-a mustrat pe iudei că au adus sacrificii la inaugurarea templului din Ierusalim.
- ²⁸ Ce se face cu vărsare de sânge se va sfârși tot cu vărsare de sânge.
- ²⁹ Noi credem că din acel templu nu vor rămâne decât ruine”.
- .....

- ³⁵ Că adevărata scriptură este însăși viața, iar când scripturile scrise nu mai urmează viața ele devin rătăcirii, întinează sufletul omului și aduc mari pagube și nenorociri”.
- ³⁶ De obicei Iisus mergea singur să-l vadă pe Marele Preot care limpezea nedumeririle Sale.
- ³⁷ Și odată Iisus l-a întrebat: „Mărite Preot, cine este Dumnezeu și cum Îl putem noi cunoaște?”
- ³⁸ La iudei Spiritul Suprem este împărțit în mai multe entități. Înțelepții neamului se străduiesc de sute de ani să-L definească.
- ³⁹ Dar multele lor frământări nu au reușit să limpezească lucrurile.
- ⁴⁰ Deși se crede că există o singură Ființă Supremă, numirea Ei este neclară și duce mereu la violență.
- ⁴¹ În Iudeea nu am putut înțelege de ce contradicțiile continuă și de ce sunt partide religioase care susțin idei diferite ducând mereu la dezbinări”.
- ⁴² Atunci Marele Preot l-a explicat Lui Iisus: „Dumnezeu, în mărirea Lui, este peste puterea noastră de înțelegere.
- ⁴³ Dar este necesar să aflăm despre El pe înțelesul nostru.
- ⁴⁴ Putem spune fără să greșim că Dumnezeu este în tot și în toate.
- ⁴⁵ Dar mai cu seamă Îi vedem prezența în ritmurile naturii, în care și viața noastră trebuie trăită. Fără această apartenență la natură omul își pierde sufletul”.
- ⁴⁶ Iisus a întrebat: „Atunci unde se află locul omului în înțelegerea Lui Dumnezeu?”
- ⁴⁷ Marele Preot Iulian a zis: „Domnul este atât în exteriorul omului cât și în interiorul lui”.
- ⁴⁸ Iar atunci când omul reușește să-L trezească pe Domnul din el va ști ce să facă în viață și va cunoaște ce este viața omului.
- ⁴⁹ Și așa omul va înțelege puterea gândului, a cuvântului și a faptei.
- ⁵⁰ Și să iei aminte că gândurile omului deschid mereu drumul pe care el pășește, căci de la gând vine cuvântul și de la cuvânt vine fapta. Că noi oamenii după ce gândim, spunem în cuvinte ce am gândit și apoi înfăptuim”.
- ⁵¹ Atunci Iisus l-a mai întrebat pe Marele Preot: „Dar sufletul omului unde sălășluiește?”
- ⁵² Și Marele Preot a răspuns: „Cu adevărat sufletul este fără timp.
- ⁵³ Dar sufletul se arată într-un fel în lumea materială care-i este creația.
- ⁵⁴ Mințile noastre și trupurile noastre sunt tot de suflete create.
- ⁵⁵ Și cu adevărat sufletul omului este tot așa de bătrân ca și timpul care nu are vârstă tot ca și Dumnezeu”.
- ⁵⁶ Iisus a ascultat atent vorbele Marelui Preot Iulian pe care l-a mai întrebat: „Cum poate atunci omul să intre în ritmurile naturii?”
- ⁵⁷ Și Marel Preot a răspuns: „Ritmurile naturii sunt o trăire a Domnului.
- ⁵⁸ Este bine ca omul să înțeleagă că de când se naște și până la moarte, viața să-i fie condusă de ritmurile naturii. Dar dacă omul iese din aceste ritmuri el suferă.
- ⁵⁹ Noi preoții decenei avem trimiterea de a-l îndrepta pe om pe calea cea bună atunci când el se rătăcește. Noi oferim această posibilitate pe care omul, fie o acceptă, fie o refuză.
- ⁶⁰ Oamenii, care rătăcesc în viață, vin la preoții decenei care-i ajută să pășească din nou pe făgașul armoniei cu natura.
- ⁶¹ Din moș-strămoși urmăm multe practici care țin vie conștiința sacralității vieții omului, adică trezvia, cum o numim noi”.
- .....
- ¹⁷⁷ Au trecut doi ani de când Iisus se afla la învățătură la Sarmisegetuza.
- ¹⁷⁸ Împlinise deja optsprezece ani și într-o zi a fost hirotonisit preot deceneu.
- ¹⁷⁹ Un mare sobor de preoți, toți înveșmântați în alb, așa cum se îmbrăcau preoții dacilor, au preamărit pe Domnul Dumnezeu și pe străbunul Zamolxe.
- ¹⁸⁰ Atunci a asistat la investitura Lui Iisus și Marele Preot Iulian care ieșea rar să fie văzut de popor.

- ¹⁸¹ În seara hirotonisirii s-a aprins un mare foc sacru.
- ¹⁸² Rugul Lui Zamolxe a fost condus de Iisus Însuși care-și spunea: „De lumina focului sacru are nevoie și neamul mamei Mele Maria”.
- ¹⁸³ Pandera lipsise de la serviciul militar din armata romană de patru ani. Și a trebuit să se întoarcă la cohorta Sagittariorum în Iudeea.
- ¹⁸⁴ Iisus a rămas în Dacia să-și facă datoria de preot.
- ¹⁸⁵ Tot umblând pe pământurile dacilor, Iisus a ajuns la vârful de munte Omu.
- ¹⁸⁶ Și oamenii l-au spus că acolo sălășluia duhul Zeului Omu.
- ¹⁸⁷ Iisus a stat un timp acolo și în fiecare zi făcea un foc sacru pe vârful de munte la altarul zeului și se ruga.
- ¹⁸⁸ Și a mai aflat despre credința în Zeul Omu că era mai veche decât cea în Zeul Zamolxe, și că în vechime Zeului Dumnezeu l se spunea Omnezeu.
- ¹⁸⁹ Pentru credința Lui Iisus în Zeul Omu, oamenii au deprins să-l spună Iisus Fiul Omului. Și așa l-a rămas numele, pe unde mergea toți îi spuneau Iisus Fiul Omului.
- ¹⁹⁰ În anii ce au urmat, Iisus a mers peste tot în ținuturile tracilor de la marea cea mare, pe văile fluviului sfânt Istru și mai sus de el până hăt departe la apele Tibiscos și Tyras, și în toți munții dintre ape.
- ¹⁹¹ Într-un loc la munte Iisus a întâlnit-o pe Lilia și a luat-o de nevastă, că Lilia era întruparea Bendisei, soața Lui Zamolxe.
- ¹⁹² Că-și spunea Iisus: „Bărbatul se împlinește prin femeie, și femeia prin bărbat”.
- ¹⁹³ Și amândoi, Iisus și Lilia, au mers pe vârful Omu.
- ¹⁹⁴ Și acolo au aprins focul sacru și s-au rugat Zeului Omnezeu. Au spus Jurământul Iubirii Sacre și așa s-au căsătorit.
- ¹⁹⁵ Iisus i-a spus Lilliei: „Părinții mei, în Iudeea, și-au spus Jurământul Iubirii Sacre pe un vârf de munte. Și după ce s-au căsătorit, tata i-a spus mamei: Ești zâna mea, ești Zâna Iubirii Sacre, Zâna Zânelor a străbunilor mei.
- ¹⁹⁶ Și așa îți spun și eu draga mea Lilia: Ești zâna mea, ești Zâna Iubirii Sacre, Zâna Zânelor a străbunilor mei”.
- ¹⁹⁷ Iisus a adus-o pe Lilia la Sarmisegetuza și au stat acolo.
- ¹⁹⁸ Și Lilia, îi vorbea cu dulceață în glas, Îl numea Domnul Meu, și-l încuraja pe Iisus în tot ce făcea.
- ¹⁹⁹ Ca preot al Zeului Zamolxe, Iisus mergea pe la neamurile tracilor, cum făcuse în vechime și străbunul Său Zamolxe.
- ²⁰⁰ Vremea a trecut și Iisus împlinise treizeci de ani. Și într-o seară, pe când stătea la focul sacru, a avut o viziune când îngerul Gavriil l-a grăit: „Du-te la neamul mamei Tale Maria să le dai lumină sufletelor!”
- ²⁰¹ Și Iisus a vorbit cu preotul Antim, care era atunci Mare Preot al tuturor tracilor. Și Marele Înțelept l-a sfătuit pe Iisus să plece degrabă în Iudeea.
- ²⁰² Apoi Iisus a strâns un sobor de preoți și le-a zis celor adunați: „A sosit vremea să merg la neamurile mamei Mele. Iudeii sunt un popor care are nevoie de lumina Domnului și de calea cea dreaptă, Calea Lui Zamolxe. Că mai marilor iudeilor le lipsește lumina sufletului”.
- ²⁰³ Atunci preotul Gherase i-a răspuns: „Cum dorești așa să fie, preote Iisus. Noi în Dacia te vom aștepta cât va fi lumea lume.
- ²⁰⁴ Știm că sufletul Tău va fi mereu printre urieșii neamului, că nu degeabă ți se spune Iisus Fiul Omului. Să mergi sănătos și să te întorci cu bine!”
- ²⁰⁵ În noaptea aceea Iisus a avut un vis. Se făcea că Zeița Bendisa, soția Lui Zamolxe, îi spunea: „Să iei aminte să dezlegi femeile din lanțurile robiei la demonii zămislighi de mințile bărbaților cuprinși de întuneric.
- ²⁰⁶ Că atâta timp cât femeia este ținută roabă unor demoni închipuiți, bărbații își pierd mințile și se vor omorî între ei mânați fiind de duhurile cele rele ale întunericului. Că femeia ținută în robie naște demoni.

²⁰⁷ *Dezlegarea femeii din robie este cheia misiunii tale la iudei”.*

²⁰⁸ *Apoi Lui Iisus I-a apărut în vis zeița Vesta care-I zicea: „Să le spui oamenilor că focul sacru este cel care purifică, vindecă și duce dorințele la Dumnezeu. Și atâta timp cât oamenii vor ști să cate puterea focului sacru, mințile lor vor ieși din întuneric la lumină”.*

²⁰⁹ *Și Zeul Dumnezeu stătea în cerul Lui de purpură și se îngrijea de Iisus că venise vremea lucrării Domnului.*

.....
Din acest fragment din Evanghelia Dacilor, evanghelie scrisă pe tăblițele de la Sinaia, mare parte dispărute, unele fiind adânc zăvorâte în catacombele Vaticanului, reiese clar că Iisus a fost pătruns de conceptele religiei monoteiste ale dacilor, fapt care explică modul în care dacii au îmbrățișat fără rezerve creștinismul adus în Dacia de către apostolul Andrei. Conceptele creștinismului sunt de fapt un copy-paste al religiei vechilor noștrii strămoși.

Tot din paragraful anterior se desprinde misiunea lui Iisus de a "elibera" femeia din dominația bărbatului. Acest lucru explică faptul că Iisus a lăsat pe Maria Magdalena să conducă apostolii și noua biserică creștină. Faptul că acest lucru nu a reușit să îl împământenescă e relevant din atitudinea lui Petru, care după ce de 3 ori s-a lepădat de Iisus, a avut pretenția, nesocotind cele stabilite de Iisus, să acapareze "puterea" în noua religie creștină.

La rândul lor, și urmașii lui Petru au decretat că femeile nu sunt altceva decât niște "sclave" fără drepturi în societate. Chiar și acum, în biserica ortodoxă, femeile stau separate de bărbați în biserică, iar la miruit bărbații au întâietate. Oare asta a propovăduit Iisus? Sau sunt reguli omenești ce nu au nici-o legătură cu creștinismul original? Oare Petru nu a uzurpat dreptul de a conduce pe adepții creștinismului?

Dar să ne întoarcem la Evanghelia Dacilor, Capitolul 6, și să îl urmărim pe Iisus reîntorcându-se în Iudea, după cei 17 ani de care Biblia nu scoate un cuvânt, și e normal să fie așa.

.....
¹ *Iisus avea treizeci de ani când s-a reîntors în Nazaretul Galileii.*

² *Lipsise mulți ani de acolo și oamenii care-L știau de copil, L-au recunoscut.*

³ *Iosif, tatăl adoptiv, murise.*

⁴ *Mama Sa Maria L-a primit cu dragă inimă și cu multe lacrimi.*

⁵ *Rând pe rând Iisus S-a întâlnit cu rudele și prietenii, dar cel mai mult L-a impresionat Ioan, vărul Lui, care conducea gruparea esenienilor.*

⁶ *Ioan știa de visul mamei sale Elisabeta despre el și despre Iisus.*

⁷ *Și Iisus i-a vizitat pe esenieni în peșteri, unde locuiau în pustiul Iudeii, și li s-a alăturat. Dar nu stătea cu ei.*

⁸ *Iisus s-a înscris la școala rabinică să fie rabin ca să poată învăța norodul în templu și în sinagogi. După un an de învățătură a ieșit rabin.*

⁹ *Era timpul când Ioan propovăduia chemând oamenii la pocăință, botezându-i pe mulți în râul Iordan spre iertarea păcatelor.*

¹⁰ *Îi povățuia să fie darnici cu cei săraci, să nu nedreptățească pe nimeni, să nu mituiască și să nu se lase mituiți, și să nu învinuiască pe nimeni pe nedrept.*

¹¹ *Și mulți se întrebau: „Nu cumva el este Mesia?”*

¹² *Dar Ioan le-a spus: „Eu vă botez cu apă, dar curând vine Cel ce este mai mare decât mine, care vă va boteza cu apă, cu foc și cu Duh Sfânt”.*

¹³ Și Ioan Botezătorul îi certa pe fariseii și saducheii care veneau la el, dar nu vroiau să fie botezați, zicându-le: „Pui de vipere, cine v-a învățat să fugiți de mânia ce va să fie?”

.....
¹⁵ Și Iisus a venit și El să fie botezat, dar Ioan l-a zis: „Cum așa? Tu vii la mine să te botez? Eu sunt cel ce are trebuință să fie botezat de Tine care botezi cu apă, cu foc și cu Duh Sfânt. Eu botez doar cu apă”.

¹⁶ Dar Iisus i-a spus: „Fă asta ca să se împlinească prorociile”.

.....
³² Și toți ucenicii știau că Iisus când se ruga aprindea focul sacru. Și așa făceau și ei.

³³ Mulți oameni au crezut în El și l-au urmat, dar El păstra marile taine doar pentru ucenicii Săi cărora le zicea: „Tainele Mele vor fi aflate doar de acei oameni care sunt vrednici de ele.”

.....
⁹² Și Iisus le-a zis: „Legea este bună atâta timp cât servește poporul să nu piară și să fie bună înțelegere între oameni.”

⁹³ Dar Legea nu mai poate continua așa cum este acum că vedem că nu-i duce pe oameni la mântuire.

⁹⁴ Și ca să se împlinească Legea Domnului, Legea de acum trebuie schimbată.

⁹⁵ Și luați bine aminte că Legea Domnului este viața nu Scriptura, care oricât ar fi ea de bună nu poate să fie mai presus de cuvântul viu.

⁹⁶ Viața este cuvântul viu al Domnului. Și atunci veți înțelege de ce Domnul a făcut, toate câte a făcut, cu poporul lui Israel.

⁹⁷ Când Legea cea nouă va fi înțeleasă de poporul lui Israel, atunci veți vedea fața cea bună a Domnului. Până acum Domnul mai mult v-a certat pentru necredință.

⁹⁸ Eu vă aduc Legile Vieții care sunt ca apa vie. Și cine bea din această apă vie nicicând nu va muri”.

⁹⁹ Și când le vorbea despre trup, minte și suflet, Iisus le zicea: „Trupul să asculte de minte, iar mintea să asculte de sufletul curat. Când omul face tocmai invers atunci își duce viața în suferință”.

.....
¹⁰⁶ Într-altă zi Iisus a fost întrebat: „Să ne spui Învățătorule, de ce se zice că Domnul este lumină? Oare de ce vedem mult rău în jurul nostru? De unde vine acest întuneric? Cum oare putem să scăpăm de răul și de negura din suflete?”

¹⁰⁷ Iisus le-a spus: „Întunericul nu există decât atunci când lumina nu se arată.”

¹⁰⁸ Și luați seama că întunericul sufletului nu va exista când voi vă veți cunoaște pe voi înșivă. Când omul are cunoașterea de sine, atunci el va vedea lumina sufletului și așa se va mântui.

¹⁰⁹ Și mai degrabă să căutați aducerea luminii decât distrugerea întunericului.

¹¹⁰ Căci dacă omul are lumină atunci întunericul, din sufletele celor de lângă el, se va duce ca fumul.

¹¹¹ În loc să criticați pe altul mai bine îi lăudați faptele bune, căci așa îi aduceți lumină în suflet în loc să-l amărâți cu greșelile pe care le face.

¹¹² Și așa veți gusta din împărăția cerurilor care nu este alta decât cea a luminii sufletelor”.

¹¹³ Și unii ziceau: „Dar unde se găsește atunci împărăția Domnului, că nouă ni se spune că se află în cer?”

¹¹⁴ Și Iisus le-a răspuns: „Dacă împărăția Domnului ar fi în cer atunci înaintea voastră vor ajunge acolo păsările cerului.”

¹¹⁵ Să luați aminte că împărăția Domnului este înlăuntrul vostru și ea vi se face cunoscută atunci când omul se cunoaște pe sine însuși.

¹¹⁶ *Și când omul va găsi această împărăție atunci el va ști că este fiu al Tatălui ceresc. Bogat în duh este cel ce știe aceasta”.*

¹¹⁷ *Și mai ziceau: „Dacă împărăția Domnului este în noi și nu în ceruri atunci nici iadul nu se află undeva în adâncuri, în șeol?”.*

¹¹⁸ *Domnul Iisus le-a spus: „Bine ați grăit voi. Că iadul este tot în voi dacă sufletele vă sunt întunecate.*

¹¹⁹ *Și raiul și iadul sunt în voi, că atunci când sufletul vă este luminat trăiți în rai, dar dacă vă este întunecat pătimiți în iad.*

¹²⁰ *Și mai luați aminte că îngerii și dracii se află tot în voi dormind. Și când sunteți în lumină îi treziți pe îngeri ca să vă vegheze, dar când sunteți în întuneric îi sculați pe draci.*

¹²¹ *Că de aceea se spune despre un om bun: „Este ca un înger!” Iar despre un om rău se zice: „Are draci!”*

¹²² *Și nici satana nu există ca om așa cum cred unii, ci este însumarea tuturor relelor, adică tot întunericul sufletelor și lipsa luminii Domnului”.*

¹²³ *Mulți se minunau când auzeau vorbele Lui Iisus, că ei fuseseră învățați, de arhierii și de cărturari, că diavolul sau satana era un om care umbla mereu să-i ademenească pe toți la rele, și avea coarne și păr mult pe trup.*

.....
¹⁴⁵ *Și Iisus le-a zis: „Dacă veți urma calea cea dreaptă lumea vă va sluji.*

¹⁴⁶ *Să nu vă speriați când suferiți și sunteți asupriți. Acestea sunt semne ca să vă îndepărtați de acolo că Domnul vă împinge să nu stați în durere.*

¹⁴⁷ *Dar dacă rămâneți în suferință și asuprire înseamnă că nu ascultați de Domnul.*

¹⁴⁸ *Voi nu trebuie să duceți crucea suferinței, ca să o arătați oamenilor, ci să purtați crucea luminii.*

¹⁴⁹ *Și așa cei, care vă văd, se vor lumina și ei când vă arătați în lumină, dar dacă sunteți triști și obidiți cărând în spinare crucea suferinței, oamenii vor fugi de voi”.*

.....
Am ținut să reproduc din Evanghelia Dacilor doar câteva crâmpie din învățăturile lui Iisus, învățături care unele au fost înțelese, altele nu, iar altele au fost răstălmăcite pentru a fi folosite de mai marii cultelor în vederea obținerii controlului asupra celor care au acceptat axioma Vaticanului: ”Crede și nu cerceta”.

Stau acum și mă întreb, cât din ceea ce a propovăduit Iisus a fost aplicat și cât a fost răstălmăcit? Oare cât din ceea ce găsim în biserici e Lumină Divină și cât e falsitate? Stau și mă întreb, dacă preoțimea a înțeles mesajul lui Iisus legat de modestia în care trebuie să trăiască clericii, pentru ca să fie exemplu? Și atunci mă întreb, de ce coboară ”patriarhul” din Mercedes și nu merge cu Dacia? Stau și mă întreb de ce preoțimea se îmbracă în haine brodate cu fir de aur, când Iisus purta o cămașă de in?

Da, sunt întrebări la care nimeni nu poate răspunde logic. Cine le dă dreptul la aroganță acestor inși ce se autointitulează ”trimiși ai lui Dumnezeu pe pământ”? Sau mai bine întrebarea ar trebui să sune așa: ”pe care dumnezei îi slujesc ei”? Oare nu au greșit adresa către Dumnezeu adevărat?

Dar să ne reîntoarcem la Evanghelia Dacilor. În Capitolul 7, în care se vorbește de prinderea și osândirea lui Iisus.

.....
⁷⁶ *Pe când Pilat ședea în scaunul de judecată, femeia lui a trimis pe cineva la el să-i spună: „Nimic rău să nu-l faci Dreptului Acestuia, că am aflat despre El.*

⁷⁷ *Este un om venit din ținuturile tracilor, dar mama Lui este de aici, și El a fost născut în Iudeea.*

⁷⁸ Iudeii vor să-L omoare că El le aduce o învățătură nouă care să le lumineze mințile”.

⁷⁹ Când Pilat a ieșit și a întrebat mulțimea pe cine să elibereze, ei au strigat să-l elibereze pe Baraba.

⁸⁰ Dar Pilat vroia neapărat să-L scape pe Iisus pe care mulțimea îi cerea să-L răstignească. Și i-a întrebat a treia oară: „Dar ce rău a făcut omul acesta? Eu nu am găsit în el nici o vină vrednică de moarte”.

⁸¹ Mulțimea întărită striga și mai tare: „Să fie răstignit! Să fie răstignit!”

⁸² Pilat le-a zis: „De ce nu-l răstigniți voi, că eu nici o vină nu găsesc în el”.

⁸³ Iudeii i-au răspuns: „Noi avem o Lege, și după Legea noastră el trebuie să moară pentru că s-a făcut pe sine fiu al Domnului.

⁸⁴ Dar nouă nu ne este îngăduit să omorăm pe nimeni că suntem sub stăpânirea romană”.

⁸⁵ Și Pilat a intrat din nou în pretoriu, și-a amintit de vorbele trimise de nevasta lui. Și l-a întrebat pe Iisus: „De unde ești tu omule?”

⁸⁶ Dar Iisus nu i-a răspuns.

⁸⁷ Atunci Pilat l-a zis: „Mie nu-mi vorbești? Nu știi că am putere să te eliberez sau să te răstignesc?”

⁸⁸ Și Iisus i-a răspuns: „N-ai avea nici o putere asupra-Mi dacă nu ți-ar fi fost dată de sus din cer.

⁸⁹ Dacă Mă condamni n-ai nici o vină. Păcatul mare este al celor care M-au dat în mâna ta”.

.....
⁹⁸ Și Pilat luând apă și-a spălat mâinile în fața mulțimii zicând: „Nevinovat sunt eu de sângele acestui om drept. De acum pe voi vă privește ce faceți cu el!”

⁹⁹ Iar iudeii răspunzându-i au zis: „Nu ne temem că facem o faptă rea. Sângele lui să cadă asupra noastră și a copiilor noștri dacă greșim!”

¹⁰⁰ „Să fie precum ziceți” a spus Pilat și le-a eliberat pe Baraba.

¹⁰¹ Apoi Pilat a mers în pretoriu și a chemat sutașul și câțiva soldați romani și le-a spus în taină:

¹⁰² „Purtați-vă mai blând cu omul ăsta, că nu vreau să moară. Nu-i puneți crucea suferinței în spinare. Nimeni să nu afle vreodată ce v-am spus eu acum”.

.....
¹⁰⁶ Și Pilat a vorbit cu Pandera, despre care știa că era tatăl Lui Iisus, și i-a spus planul lui.

¹⁰⁷ Și era împăcat în cuget că n-o să încalce vorbele drepte pe care i le trimisese femeia lui despre Iisus ca să nu-i facă nici un rău.

¹⁰⁸ Apoi sutașul cu ostașii romani i-au luat pe osândiți să-i ducă să-i răstignească. Și mulțimea venea după ei.

.....
Interesant e faptul că nu tot ce scrie în Biblie și ce scrie în Evanghelia Dacilor se potrivește. Eu am sărit peste pasajele în care Petru, viitorul autointitulat preot suprem al creștinismului, cel care tocmai se lepădase de 3 ori de Iisus, sunt descrise similar în cele două lucrări, precum și schimbul de replici dintre arhierii iudeilor și Iisus, deoarece sunt aproape identice.

Interesant mi s-a părut însă faptul că Pilat era la curent cu faptul că Iisus nu era iudeu decât prin mamă, tatăl său fiind trac.

Dar să vedem în Capitolul 8, planul lui Pilat pentru a îl salva pe Iisus.

.....
¹ Era vinerea Sabatului și mulțimea a pornit cu Iisus și cu doi făcători de rele spre Dealul Căpățânii.

² Și de departe Pandera îi urma.

³ Mulți dintre iudei au citit cele scrise de Ponțiu Pilat pe crucea Lui Iisus.

⁴ Arhieriei au mers la Pilat și i-au zis: „Nu scrie că este Împăratul Iudeilor, ci că el a zis: Eu sunt Împăratul Iudeilor”.

⁵ Iar Pilat le-a răspuns: „Ce-am scris, am scris! Că doar voi ați spus că oricine se face pe sine împărat este împotriva cezarului și că nu aveți împărat decât pe cezarul.

⁶ Omul ăsta trebuie să fie numit Împăratul Iudeilor. Dacă nu este atunci de ce l-ați luat să fie răstignit? Ca să nu mai fie o amenințare pentru cezarul de la Roma, nu? Iar dacă nu este Împăratul Iudeilor, nu are nimeni de ce să se teamă și atunci ar trebui eliberat”.

⁷ Și arhieriei n-au mai știut ce să răspundă.

⁸ Dar ostașii romani nu l-au pus Lui Iisus crucea răstignirii în spinare ca să și-o ducă singur ca și ceilalți osândiți.

⁹ Și au luat pe un oarecare Simon Cireneul, un om zdravăn, și l-au forțat să ducă el crucea în urma Lui Iisus.

.....
¹⁹ Lângă crucea Lui Iisus stăteau mama Sa și sora mamei Sale, Maria a lui Cleopa și Maria Magdalena.

²⁰ Și așa S-a chinuit Iisus până când s-a lăsat înserarea când a strigat: „Tată ceresc, în mâinile Tale Îmi pun duhul!”

²¹ Apoi a cerut apă: „Mi-e sete”.

²² Atunci sutașul a luat o ramură de isop, a prins de ea un burete muiat în oțet și l-a dus la gură, că pregătise totul dinainte.

²³ Când Iisus a mirosit oțetul și-a plecat capul în jos și nu a mai mișcat.

²⁴ Și iudeii au crezut că a murit.

²⁵ Fiind vinerea Sabatului, iudeii nu vroiau să lase trupurile pe cruci sâmbăta.

²⁶ Și s-au grăbit și au mers la Pilat să-l roage să le zdrobescă picioarele la cei răstigniți ca să moară mai repede și să-i ia de acolo. Și Pilat a încuviințat.

²⁷ Apoi ostașii sutașului au zdrobit picioarele celor doi condamnați răstigniți cu Iisus.

²⁸ Când au ajuns la Iisus sutașul a vrut să arate mulțimii că Iisus murise și a zis celor mai de aproape: „Dacă n-a murit atunci o să simtă sulița”.

²⁹ Și l-a atins pe Iisus la coaste. Și s-a văzut că nu mai mișcă și sutașul roman a zis: „A murit! Ce rost are să-i mai zdrobim oasele?”

³⁰ Se făcuse întuneric de-a binelea și ostașii le-au spus oamenilor să plece că răstignirea se terminase.

³¹ Și sutașul s-a dus la Pilat să-i spună cele întâmplate.

³² Dar câteva femei din Galileea, rămăseseră la priveghi.

³³ Soldații s-au pregătit să ia cu ei trupurile zdrobite ale celor răstigniți și să le îngroape undeva.

³⁴ Dar de Iisus nu s-au atins așa cum le spusese sutașul să facă.

³⁵ Iosif din Arimateea, om bun și drept, mersese la Pilat și ceruse trupul Lui Iisus ca să-L înmormânteze.

³⁶ Și adusesese cu el o targă din lemn și doi oameni ca să-L ia pe mort.

³⁷ Iar Pilat s-a speriat și a crezut că Iisus murise. A chemat sutașul care asistase la răstignirea Lui Iisus, și l-a întrebat în taină dacă a murit.

³⁸ Sutașul i-a spus: „Am făcut precum ne-ai spus”.

³⁹ Atunci Pilat i-a spus în taină totul lui Iosif din Arimateea și i-a poruncit să aibă grijă de Iisus.

⁴⁰ Și l-a trimis pe Iosif cu oamenii lui, cu sutașul și câțiva ostași cu torțele aprinse, pe Dealul Căpățâni.

⁴¹ Când ei au ajuns acolo mulțimea plecase și mai erau doar câteva femei care stăteau mai departe și soldații care-L vegheau pe Iisus.

- ⁴² Și era acolo și Pandera.
- ⁴³ Apoi sutașul și soldații romani au plecat și ei.
- ⁴⁴ Iosif din Arimateea împreună cu Pandera L-au dezlegat pe Iisus de pe cruce și L-au coborât cu grijă.
- ⁴⁵ Iosif din Arimateea și Pandera L-au pus pe Iisus pe targă și a fost purtat așa de oamenii lui Iosif.
- ⁴⁶ Câteva femei din Galileea îi urmau.
- ⁴⁷ Și așa au ajuns la o casă pe care o aranjase Iosif.
- ⁴⁸ Și oamenii lui stăteau afară și pe femei nu le-au lăsat să intre.
- ⁴⁹ Iisus își revenise. Apoi S-a spălat, iar Iosif și Pandera l-au îngrijit rănilor.
- ⁵⁰ Apoi au pregătit un giulgiu și L-au înfășurat pe Iisus în el, ca și cum era mort.
- ⁵¹ Iosif din Arimateea și Pandera L-au luat pe Iisus pe targă și au plecat cu El la mormântul pregătit de Iosif.
- ⁵² Că nu vroiau ca oamenii lui Iosif să știe că Iisus era viu.
- ⁵³ Și de departe erau urmați de Maria a lui Cleopa, de Maria Magdalena și de Salomeea.
- ⁵⁴ Maria, mama Lui Iisus, plecase că nu mai putuse sta în picioare de durere.
- ⁵⁵ Pe Iisus L-au lăsat în mormânt și au pus o piatră mare la intrarea, apoi au plecat.
- ⁵⁶ Femeile care veniseră cu ei s-au dus să pregătească miresme și miruri ca să-1 unșă corpul așa cum era obiceiul la iudei.
- ⁵⁷ Dar era ziua de Sabat când nu se lucra.
- ⁵⁸ Și ele au așteptat pentru a doua zi, duminică, ca să meargă la mormânt.
- ⁵⁹ Apoi Pandera s-a întors singur la mormânt, a dat piatra la o parte și a aprins un opaiț.
- ⁶⁰ Când a intrat înăuntru L-a văzut pe Iisus că stătea încă întins pe piatră.
- ⁶¹ Apoi Iisus S-a ridicat, a pus giulgiurile pe locul unde stătuse întins și amândoi s-au îmbrăcat în alb.
- ⁶² Și s-au rugat strămoșului Zamolxe.
- ⁶³ Apoi după un timp au ieșit, au pus la loc piatra pe mormânt și au plecat împreună.
- ⁶⁴ Sâmbăta devreme s-au adunat la Pilat arhierii și fariseii, și i-au zis: „Ne-am adus aminte că amăgitorul acela a spus, încă de pe când era în viață, că după trei zile se va scula.
- ⁶⁵ Te rugăm poruncește ca mormântul să fie ținut în pază ca nu cumva, venind ucenicii lui, să-l fure și să spună poporului că s-a sculat din morți”.
- ⁶⁶ Și guvernatorul le-a zis: „Vă dau soldați de strajă. Mergeți cu ei la mormânt și păziți-l cum știți”.
- ⁶⁷ Iar ei, ducându-se, au pecetluit piatra și au întărit cu strajă paza mormântului.
- ⁶⁸ Duminică devreme, când nu se crăpase încă de ziuă, Maria Magdalena, Maria a lui Cleopa și Salomeea au venit la mormântul Lui Iisus aducând miresmele pe care le pregătiseră.
- ⁶⁹ Și i-au rugat pe străjeri să le dea piatra la o parte de pe mormânt.
- ⁷⁰ Când au intrat înăuntru au aprins lumânări, dar nu au mai găsit trupul Lui Iisus acolo unde știau că era pus.
- ⁷¹ Femeile s-au înspăimântat și au plecat degrabă să spună ucenicilor ce văzuseră.
- ⁷² Dar pe când mergeau ele să-i vestească, iată că au văzut doi oameni îmbrăcați în alb, și unul dintre ei era Iisus.
- ⁷³ Ele i-au cuprins picioarele și l-au închinat.
- ⁷⁴ Iisus le-a zis: „Nu vă temeți! Bucurați-vă! Nu căutați un om viu printre morți. Aduceți-vă aminte cum v-am vorbit, pe când eram încă în Galileea, zicând că Fiul Omului trebuie să fie dat în mâinile oamenilor păcătoși și să fie răstignit, dar El nu va muri.
- ⁷⁵ Duceți-vă și-i vestiți pe ucenici să meargă în Galileea că eu vin acolo și ei Mă vor vedea”.

⁷⁶ Femeile au mers și au spus apostolilor și altora, ce ele văzuseră și auziseră, dar nimeni n-a crezut.

⁷⁷ Atunci Petru a alergat la mormânt. Străjerii deja plecaseră să anunțe pe arhierii despre toate cele întâmplate.

⁷⁸ Și Petru privind înăuntru n-a văzut decât giulgiurile. Atunci a crezut că Iisus nu murise.

⁷⁹ Când arhierii au aflat de la străjeri că Iisus nu mai era în mormânt s-au adunat împreună cu bătrânii și au ținut sfat.

⁸⁰ Le-au dat ostașilor romani arginți din belșug zicându-le: „Voi să spuneți așa: „Ucenicii lui au venit noaptea și l-au furat în timp ce noi dormeam”. De se va auzi aceasta la guvernator să nu aveți grijă că noi îl vom îndupleca să nu vă pedepsească”.

⁸¹ Iar ei, luând arginții, au făcut așa cum au fost învățați răspândind printre iudei cuvintele acestea.

⁸² Și iată că-n aceeași zi doi dintre apostoli, Cleopa și Luca, plecaseră spre Galileea.

⁸³ Și în timp ce vorbeau pe drum despre toate cele întâmplate și se tot întrebau între ei, Iisus Însuși apropiindu-Se, cu tatăl Său Pandera, mergea împreună cu ei. Dar ei nu L-au recunoscut că El Își schimbase cumva chipul.

.....
⁹⁹ Și le-a spus: „Mergeți și învățați toate neamurile să păzească toate câte v-am poruncit Eu vouă.

¹⁰⁰ Botezați-i pe oameni cu apă vie, cu foc și cu Duhul Înțelepciunii, că Eu voi fi cu voi în duh cât va fi lumea lume.

¹⁰¹ Fiți înțelepți ca șerpii și blânzi ca porumbeii și atunci Duhul Tatălui va grăi întru voi.

¹⁰² În orice faceți întru pomenirea Mea, când Mă veți mărturisi în fața oamenilor, să nu vă temeți de cei ceucid trupul, că sufletul nu pot să-lucidă”.

¹⁰³ Apoi Iisus s-a despărțit de ucenici și a vorbit cu tatăl Său Pandera să meargă să o aducă pe mama Sa Maria și să o ia cu ei.

¹⁰⁴ Când Maria a venit au plecat toți trei către mare unde vroiau să se imbarce.

¹⁰⁵ Pe drum Iisus l-a întrebat pe tatăl Său: „Ce crezi tată? Ce vor face iudeii cu învățătura pe care Eu le-am dat-o? Ei n-au înțeles-o de vreme ce M-au condamnat la moarte”.

¹⁰⁶ Și Pandera l-a răspuns: „Și eu cred la fel ca tine fiule. Marii cărturari din poporul maicii Tale Te-au respins și au rămas cu sufletele în întuneric. Dar vor încerca să justifice cele rele făcute de ei și nu știm ce va ieși. Cei câțiva iudei care au priceput învățătura Ta o vor propovădui, dar nu prea au cui”.

¹⁰⁷ Și Iisus cu tatăl Său și cu mama Sa au trecut prin orașul Sidon în Fenicia, apoi prin marele oraș Efes, unde au văzut templul zeiței Artemis, și mai apoi prin orașul Atena.

¹⁰⁸ Pe drum tot vorbeau și se sfătuiau până când au ajuns în Dacia.

¹⁰⁹ Și Domnul Dumnezeu din cerul Lui de purpură Îl privea pe fiul Său Iisus.

.....
Ok, așa cum se bănuia mai de mult, Iisus a fost fixat de un stâlp, căci romanii nu foloseau crucea la execuții. Așa cum reiese din Evanghelia Dacilor, Pilat dorea să îl salveze pe Iisus. Sutașului însărcinat cu execuția i se dau instrucțiunile de rigoare legate de execuția lui Iisus, acesta având pregătit ”oțetul” pentru momentul când Iisus va dori să bea. ”Oțetul” respectiv fiind practic un ”drog” care prin simpla inhalare făcea ca să se instaureze o stare comatoasă, similară cu moartea clinică.

Oricum planul lui Pilat era perfect, deoarece îl salva pe Iisus și totodată asigura veridicitatea scrierilor vechilor proroci.

Faptul ce Iisus a beneficiat de ajutorul lui Pilat, nu îi reduce din dimensiunea sa Universală și Divină totodată. Iisus nu își încheiase misiunea încă.

Dar să vedem peripețiile întoarcerii lui Iisus în Dacia natală, descrise cu lux de amănunte în Capitolul 9 al Evangheliei Dacilor.

.....
¹ Când au trecut apa Istrului și au intrat în Dacia, Pandera, Maria și Iisus au mers direct la Sarmisegetuza.

² Lilia, soața Lui Iisus, rudele și toți de acolo i-au primit cu mare bucurie.

³ După câteva zile preoții și pretesele vroiau să afle ce a făcut Iisus în Iudeea.

⁴ Și s-au strâns în jurul unui foc și Iisus le-a povestit: „Neamul iudeilor este îndărătnic.

⁵ Ei nu au vroit să deschidă ochii ca să vadă adevărul, dar au vrut să scoată ochii celui care li-l arăta.

⁶ Mă condamnaseră la moarte, dar guvernatorul roman a făcut în așa fel că să scap cu viață”.

⁷ Și Iisus le-a spus toate câte l s-au întâmplat.

⁸ Marele Preot Antim a afla și el de revenirea Lui Iisus acasă și l-a chemat să-l vadă. Iisus i-a spus de-a fir a păr cele petrecute în Iudeea.

⁹ Și Marele Preot l-a zis: „Eu cred așa: Cu timpul cuvintele de înțelepciune date neamului mamei Tale vor fi răstălmăcite și vor folosi și la luminarea minților, dar și la robie.

¹⁰ Dar în poporul nostru învățăturile Tale vor rămâne de-a pururi vii până când se vor trezi la lumină și alte neamuri.

¹¹ Va veni un timp când toate rătăcirile sufletelor vor fi risipite ca fumul.

¹² Și la acea vreme iudeii înșiși vor gusta din apa vie pe care Tu le-ai dat-o, dar pe care ei au respins-o deocamdată. Dar va dura veacuri și veacuri”.

¹³ Pandera, Maria, Iisus și Lilia locuiau acolo unde stătuse în vechime Zamolxe cu părinții Lui, Crăciun și Vetra.

¹⁴ Grădina maicii Lui Zamolxe era acolo și Maria o îngrijea și știa că grădina se numea Grădina Maicii Domnului.

¹⁵ Iisus și-a reluat preocupările inimii. Ca preot al Zeului Zamolxe, călătorea prin toată Dacia și prin ținuturile altor traci de o parte și de alta a fluviului Istru, și prin munți și pe pământuri neumblate.

.....
¹⁸ Așa au trecut patru ani.

¹⁹ Din când în când Iisus afla vești din Iudeea.

²⁰ Acolo învățăturile Lui erau date uitării. Puțini mai rămăseseră cei care să le urmeze și să le răspândească printre iudei.

²¹ Arhierii îi prigoneau pe ucenici pe oriunde se aflau.

²² Și-și zicea Iisus: „Lucrurile nu merg bine în poporul iudeilor. Trebuie să mă sfătuiesc cu Marele Preot despre asta”.

²³ Apoi Iisus a mers să vorbească cu Marele Preot Antim căruia i-a spus: „Mărite Preot, cunoști foarte bine cele întâmplate când am fost în Iudeea, unde am stat un timp ca să luminez neamul mamei Mele Maria.

²⁴ Urmăresc atent ce se mai întâmplă acolo. Învățăturile Mele sunt date uitării, iar cei care le mai propovăduiesc sunt prizoniți.

²⁵ Cel mai rău este că cele spuse de Mine sunt răstălmăcite.

²⁶ Ce să fac? Cum aș putea să îndrept lucrurile?

²⁷ Mă gândesc la profețiile primite de la arhanghelul Gavriil, de mama Mea Maria, de Elisabeta și de Iosif, precum că Eu sunt Mesia poporului iudeilor”.

²⁸ Atunci Marele Preot Antim a spus: „Profețiile primite sunt adevărate. Dovada este că până acum s-a mers în direcția acelor profeții.

- ²⁹ Și aș vrea să Te întreb: Crezi tu oare că ești Mesia poporului lui Israel?”
- ³⁰ Și Iisus a răspuns: „Mult timp am crezut aceasta. Dar acum Mă îndoiesc, mai ales că nu sunt deloc semne că poporul lui Israel este salvat în urma misiunii Mele printre ei.
- ³¹ Intenția Mea mărturisită lor a fost să salvez pe toți oamenii lumii, pornind de la salvarea iudeilor. Și văd că aceasta nu se întâmplă deocamdată.
- ³² Și Mă întreb de ce Domnul Dumnezeu a făcut să fie așa cum a ieșit?”.
- ³³ Marele Preot i-a spus: Noi nu cunoaștem cu limpezime căile Domnului. Și îngerii de am fi, coborâți pe pământ, tot nu le-am ști pe de-a-ntregul.
- ³⁴ Nu trebuie să uităm că este nevoie de timp pentru împlinirea lor.
- ³⁵ Și eu zic așa: Cel mai bine este să faci ceva ca să îndrepti lucrurile. Ar trebui să mergi în Iudeea”.
- ³⁶ Și Iisus a zis: „Așa voi face.
- ³⁷ Va fi ultima Mea încercare de salvare a poporul mamei Mele Maria”.
- ³⁸ Și Marele Preot l-a urât: „Să fie cu spor. Mergi sănătos și să te întorci cu bine”.
- ³⁹ Iisus s-a pregătit de plecare în Iudeea și înainte de a porni la drum mama Sa Maria l-a binecuvântat.
- ⁴⁰ Și Iisus a luat cu Sine doi rumâni care slujiseră în armata romană și care vorbeau bine atât limba latină cât și limba greacă.
- ⁴¹ Când pregătirile au fost gata, Iisus și însoțitorii Lui au trecut Dunărea în Tracia.
- ⁴² După o scurtă ședere la rudele tatălui Său Pandera, în Munții Haemus, Iisus a plecat spre Grecia continentală.
- ⁴³ Apoi s-a imbarcat pe un vas comercial și a ajuns în Fenicia de unde a mers direct în Iudeea.
- ⁴⁴ Când Iisus a ajuns la Ierusalim, a aflat multe despre prigoana arhierilor împotriva celor care-l urmau învățătura.
- ⁴⁵ Și a auzit că cel mai rău dintre asupritorii era un om numit Saul din Tars, rabin și fariseu de loc din Cilicia.
- ⁴⁶ Și l s-a spus că Saul tocmai primise de la arhierii scrisori către sinagogile din Damasc ca, dacă va afla acolo pe vreunii, atât bărbați cât și femei, să-i aducă legați la Ierusalim.
- ⁴⁷ Atunci Iisus a pornit și El pe drumul Damascului. Era către amiază și soarele dogorea puternic și Iisus cu însoțitorii Lui, cu care venise din Dacia, se apropiau de Damasc. Și mergeau în urma lui Saul.
- ⁴⁸ Saul era istovit, îi era foame și a stat pe o piatră ca să se odihnească.
- ⁴⁹ Și Iisus s-a apropiat de Saul. Când Saul a ridicat capul, să vadă cine este lângă el, a deschis ochii.
- ⁵⁰ Și atunci l-a izbit lumina soarelui puternic direct în ochi, i s-au înmuiat picioarele și a căzut la pământ.
- ⁵¹ Și Iisus i-a zis: „Saule, Saule, de ce Mă prigonești?”
- ⁵² Iar Saul a răspuns: „Cine ești tu?”
- ⁵³ Iisus i-a mai zis: „Eu sunt Iisus, Cel pe care tu Îl prigonești. Urându-Mă pe Mine este ca și cum îți izbești piciorul în țepușă”.
- ⁵⁴ Saul tremura și era înspăimântat că știa că Iisus murise. Și a spus: „Doamne, ce voiești Tu ca eu să fac?”
- ⁵⁵ Iisus i-a zis: „Ridică-te, intră în cetate și îți se va spune ce trebuie să faci”.
- ⁵⁶ Și Saul s-a ridicat de la pământ, dar, deși avea ochii deschiși, nu vedea nimic fiind orbit de soare.
- ⁵⁷ Însoțitorii Lui Iisus l-au luat pe Saul de mână și l-au dus la Damasc în casa unui ucenic numit Iuda care locuia pe Ulița Dreaptă.
- ⁵⁸ Acolo Saul a zăcut bolnav și fără vedere trei zile. Și n-a mâncat, nici n-a băut.

- ⁵⁹ Și fiind în Damasc, Iisus, împreună cu însoțitorii Lui, au cunoscut câțiva dintre ucenicii de acolo.
- ⁶⁰ Era printre ei unul cu numele Anania care-L știa pe Iisus din Galileea și căruia i-a poruncit să nu spună la nimeni că-L văzuse.
- ⁶¹ Și Iisus l-a binecuvântat pe Anania și i-a dat puterea Duhului Tămăduirii.
- ⁶² Și i-a zis lui Anania: „Mergi pe ulița care se cheamă Ulița Dreaptă și caută în casa lui Iuda pe un om din Tars, cu numele Saul”.
- ⁶³ Și a răspuns Anania: „Doamne, despre bărbatul acesta de la mulți am auzit câte rele le-a făcut el ucenicilor Tăi în Ierusalim. Și aici are putere de la arhierii să-i lege pe toți cei ce cheamă numele Tău”.
- ⁶⁴ Iisus i-a zis: „Du-te la el și vindecă-l și botează-l, pentru că l-am ales ca numele să Mi-l poarte înaintea neamurilor și a copiilor lui Israel, că omul acesta vorbește bine câteva limbi”.
- ⁶⁵ Și Anania a făcut precum îi spusese Iisus. Și și-a pus mâinile peste Saul, și el și-a recăpătat vederea. Apoi Anania l-a botezat pe Saul în numele Domnului Iisus.
- ⁶⁶ De atunci Saul a început să propovăduiască iudeilor pe oriunde umbla.
- ⁶⁷ După întâlnirea lui Saul, zis și Pavel, pe drumul Damascului, Iisus s-a reîntors în Dacia.
- ⁶⁸ Și a discutat îndelung cu Marele Preot Antim cele petrecute în timpul șederii Lui în Iudeea.
- ⁶⁹ Într-una din zile Marele Preot Antim, care era tare bătrân, l-a spus: „Ne-am gândit la profețiile care s-au făcut despre Tine.
- ⁷⁰ Dacă nu ai fost Mare Preot la iudei, atunci vei fi la noi. Și dacă nu ai fost rege la ei, vei fi rege la noi.
- ⁷¹ Că știm că Duhul Lui Zamolxe s-a pogorât în Tine”.
- ⁷² Și preotul Antim a pregătit totul pentru ca să transmită Marea Preoție Lui Iisus. Și au adus coiful de aur al Lui Zamolxe, cel primit de la regele persan Darius și purtat de toți regii care au domnit la Sarmisegetuza de la Zamolxe încoace.
- ⁷³ Un sobor de preoți decenei, veniți din toate ținuturile neamurilor tracilor, l-au hirotonisit pe Iisus ca Mare Preot și l-au uns ca rege al dacilor.
- ⁷⁴ De față au fost și Pandera și mama Sa Maria, care a plâns cu lacrimi de fericire.
- ⁷⁵ Și atunci când l-au pus pe cap coiful regal, Iisus și-a amintit cum iudeii l-au batjocorit cu coroana de spini.
- ⁷⁶ Și a prorocit și și-a zis: „Așa cum au spus iudeii că sângele meu să cadă pe ei și pe urmașii lor dacă ei greșesc, așa să fie. Și în timp se va vedea adevărul.
- ⁷⁷ Dar neamul lor nu va pieri pentru că nu M-au ucis, ci doar M-au făcut să sufăr.
- ⁷⁸ Ei nu și-au dat seama ce-au făcut și așa au pierdut prilejul mântuirii.
- ⁷⁹ Acest popor nu va avea liniște și pace până când salvarea le va veni de la urmașii tracilor”.
- ⁸⁰ Au trecut aproape cincisprezece ani de la convertirea lui Pavel pe drumul Damascului. Regele Iisus a trimis câțiva oameni în Iudeea ca să afle ce se mai întâmplă acolo cu ucenicii Săi.
- ⁸¹ La întoarcere trimișii l-au spus: „Pe când ne aflam la Ierusalim am cunoscut mulți dintre ucenicii care-ți urmează.
- ⁸² Și am aflat și problemele lor – unii vor ca învățătura Ta să fie dată numai iudeilor de pretutindenți, alții cred că ar fi mai bine să fie spusă tuturor neamurilor”.
- ⁸³ Și trimișii Lui Iisus l-au spus câteva nume de ucenici; pe unii dintre ei Iisus îi știa, dar pe alții nu.
- ⁸⁴ Iisus i-a întrebat: „L-ați întâlnit pe Saul?”
- ⁸⁵ Și ei au răspuns: „Pe Saul, l-am văzut la o adunare a ucenicilor. Acolo a avut loc o mare neînțelegere între ei care erau împărțiți în două tabere.

- ⁸⁶ Și Saul vroia ca învățătura Ta să fie dată tuturor oamenilor indiferent că sunt iudei sau nu.
- ⁸⁷ Până la urmă nu s-au înțeles, dar am aflat că Saul Pavel propovăduia neamurilor”.
- ⁸⁸ Iisus i-a mai întrebat: „Ce spuneau ei despre Mine și învățătura Mea”.
- ⁸⁹ Trimișii au răspuns: „Mărite Preot, noi am adus câteva scroluri scrise în limba aramaică pe care ucenicii le foloseau și le dădeau din mână în mână spre citire. Iată-le!”
- ⁹⁰ Și Iisus a luat scrolurile. În următoarele zile El le-a cercetat cu atenție și S-a minunat ce a citit acolo.
- ⁹¹ Și-și zicea: „Iată acest scrol făcut de un anume Marcu. Se scrie că mama, frații și surorile mele au zis că nu eram în toate mințile. Din toate astea nimic nu-i adevărat. Ai Mei Mă respectau și Eu îi respectam pe ei. Eu nu Mi-am respins niciodată familia cum pretinde acest Marcu”.
- ⁹² Citind mai departe Iisus a descoperit și altele zicându-Și „Iată că scrie aici despre un om demonizat care se zice ca avea în el o legiune de demoni pe care Eu i-am trimis într-o turmă mare de porci care s-au repezit de pe stâncă în mare și porcii au murit. Cum puteam Eu să fac așa ceva când se știe că duhurile rele nu pot muri odată cu moartea porcilor?”
- ⁹³ Și-Și mai spunea Iisus: „Iudeii s-au rătăcit rău în privința Mea. Nu-i de mirare că Marcu scrie că unii mă credeau Ioan Botezătorul care s-a sculat din morți, alții ziceau că sunt Ilie, iar alții că eram un profet. Să ne ferească Dumnezeu de mințile acestor oameni!”
- ⁹⁴ Iisus era mâhnit de cele ce se întâmplau în Iudeea.
- ⁹⁵ Și în zilele următoare Și-a continuat cercetarea scrolurilor lui Marcu și a făcut și alte descoperiri: „Iată ce se mai scrie aici, că Eu am hrănit o mulțime de cinci mii de oameni cu cinci pâini și doi pești. Și după ce s-au săturat au maistrâns și douăsprezece coșuri pline cu fărâmituri de pâine și ce rămăsese din pești.
- ⁹⁶ Mă întreb cum au adunat ei cu răbdare fărâmiturile?
- ⁹⁷ Oamenii aștia chiar nu judecă cu mintea.
- ⁹⁸ Iată ce se mai scrie aici, că Eu mai întâi am refuzat să scot un demon, din fiica unei femei care era de neam din Fenicia Siriei, pe motiv că această femeie era păgână și nu era bine să ieși pâinea fiilor lui Israel și s-o arunci câinilor de neamuri.
- ⁹⁹ Ce neadevăr! Eu îi cred pe toți la fel, nu îi împart în oameni iudei, ca fiii ai Domnului, și în oameni neamuri, pe care să-i numesc câini.
- ¹⁰⁰ Doamne Dumnezeule cât de rătăciți au putut ajunge discipolii Mei printre iudei!”
- ¹⁰¹ Pe măsură ce citea Iisus era din ce în ce mai mâhnit: „Iată aici scrie despre un alt episod în care Eu am hrănit patru mii de oameni cu șapte pâini și câțiva peștișori, și după ce ei s-au săturat au mai adunat și șapte coșuri cu fărâmiturile rămase. Mare e grădina Ta Doamne!
- ¹⁰² Iată și acest episod cu smochinul care nu avea rod pentru că nu era vremea smochinelor. Marcu scrie că am blestemat smochinul ca în veac să nu aibă rod dacă nu a avut atunci când vroiam să mănânc, căci Îmi era foame.
- ¹⁰³ Oamenii fără judecată nu se întreabă de ce aș fi spus aceasta când vremea smochinelor nu venise? Iar Eu nu blestem pe nimeni niciodată, că străbunul Zamolxe a interzis blestemul care este o chemare a forțelor întunericului să facă rău”.
- ¹⁰⁴ După zilele de cercetare a scrolurilor din Iudeea, Iisus a aprins un foc sacru ca să vorbească cu Dumnezeu.
- ¹⁰⁵ Și-I spunea: „Doamne, învățăturile date de Mine poporului mamei Mele au luat o altă cale.
- ¹⁰⁶ Ele pot fi lanțuri pentru oameni și o pricină de asuprire a minții și de ucidere.
Doamne Tată, Mă iartă dacă am greșit!

¹⁰⁷ *Am dorit doar să luminez mințile unor rătăciți și împietriți în inimi. Dar unii oameni deși au ochi și urechi ale sufletului ei nu văd și nu aud, căci le este împietrită inima”.*

¹⁰⁸ *Și Domnul era în cerul Lui de purpură și privea și asculta. Și Dumnezeu Își zicea: „Așa este să fie că timpul izbăvirii oamenilor este lung și dureros. Asta până când ei vor învăța ce este lumina sufletului”.*

¹⁰⁹ *De atunci Iisus a ținut doar în inima Lui cele aflate despre poporul mamei Sale Maria. Și mereu aprindea câte un foc sacru și se ruga.*

¹¹⁰ *Și când a venit vremea ca Fecioara Maria să plece la Domnul, corpul mort i-a fost incinerat la Sarmisegetuza în Grădina Maicii Domnului.*

.....
¹¹⁹ *Se apropia vara și regele Iisus, care era și Mare Preot, a chemat la Sarmisegetuza preoțimea tracilor de pretutindeni, la o adunare în ziua de Sânziene.*

¹²⁰ *Și au venit câteva sute de preoți și preotese cărora Iisus le-a spus că sosise timpul ca El să renunțe la coroana de rege, și la Marea Preoție. Și așa a făcut.*

¹²¹ *Iisus trecuse de șaptezeci și cinci de ani când a aflat că templul din Ierusalim fusese dărâmat de către romani.*

¹²² *Și-și spunea: „Profețiile se împlinesc. Templul a fost dărâmat și nu va mai fi reconstruit vreodată.*

¹²³ *Mesia Lui Israel nu va veni decât în duh, nu în carne și oase așa cum cred ei acum. Templul Lui Dumnezeu este în suflete nu în facerile de mâna omului.*

¹²⁴ *Și salvarea iudeilor va veni de la urmașii tracilor. Atunci neamul iudeilor va fi iertat de păcate, că Duhul Meu va coborî în ei și așa se vor mântui.*

¹²⁵ *Și nu e nevoie ca Domnul să trimită pe un om în trup când El este atotputernic și poate face totul în duh”.*

¹²⁶ *Când a venit timpul ca Iisus să se ducă la străbunul Zamolxe, împlinise optzeci de ani și Lilia, soția Lui, plecase deja în lumea cealaltă.*

¹²⁷ *Iisus Își simțea plecarea aproape și într-o noapte L-a visat pe Zamolxe că venise să-l ia.*

¹²⁸ *În ziua următoare Iisus le-a spus preoților decenei să facă pregătirile că El va pleca curând din lume.*

¹²⁹ *Și le-a spus să-l ardă corpul mort deasupra peșterii de la Apolovraci, tot așa cum se întâmplase cu vreo cinci sute de ani înainte cu trupul mort al Lui Zamolxe.*

.....
¹⁵² *Mulți ani după înălțarea la cer a sufletului Lui Iisus, oamenii au aprins focul sacru pe locul unde fusese incinerat trupul Lui Iisus. Și mai era acolo Obeliscul Lui Zamolxe.*

¹⁵³ *Dar în timp au venit oamenii, de la sud de fluviul cel sfânt Istru, care vorbeau altfel despre Iisus.*

¹⁵⁴ *Și obiceiul aprinderii focului nemuririi pe locul incinerării corpului Lui Iisus a început să se piardă.*

.....
Avem acum o nouă perspectivă a nașterii și vieții lui Iisus. E din ce în ce mai clar că Pilat s-a spălat pe mâini în fața norodului numai pentru a liniști spiritele învrăjbite de arhieriei, dar în realitate pusese un plan pe cât de simplu, pe atât de ingenios. Drogul administrat lui Iisus răstignit pe stâlp pentru a împiedica strivirea oaselor gleznei, a făcut ca acesta să poată să îi asigure plecarea spre Dacia.

Nu se spune mai multe despre acel Marcu care împrăștia în jurul lui "fake news-uri" legate de învățăturile lui Iisus. Să fie vorba de Marcu evanghelistul? Cine știe?

Important e faptul că evenimentele în care a fost implicat Iisus, par mult mai verosimile în relatările din Evanghelia Dacilor, decât în relatările din Biblie. Analizând Biblia, dacă

VREM, vom surprinde o întreagă suită de fracturi logice în succesiunea descrisă. Numai faptul că lipsește o perioadă de mai bine de 17 ani din viața lui Iisus ar trebui să ne semnalizeze existența a ceva ce s-a dorit a fi ascuns cunoașterii.

Mai e un aspect pe care multă lume l-a trecut în categoria "diverse", este gestul pe care l-a făcut Papa Ioan Paul al II-lea atunci când a pus prima dată piciorul în România, și când pe aeroportul Otopeni, a îngenunchiat și a sărutat pământul țării noastre ca fiind "Grădina Maicii Domnului". Pentru mulți, acest gest a trecut în categoria "curtuazie", dar Papa știa lucruri ce nu puteau fi spuse de la înălțimea rangului său, fără ca în secunda următoare să fie excomunicat pentru subminarea puterii religioase și blasfemie.

Acolo unde am crezut că o anumită idee e importantă, mi-am permis să o subliniez, fapt pentru care îmi cer scuze. Întreaga evanghelie o găsiți la link-ul: <https://vdocuments.mx/evanghelia-dacilor.html>.

Merită să o citiți și mai ales să o priviți ca un posibil adevăr. E foarte clar că existența Regelui dac Iisus a fost scoasă din istoria poporului nostru deoarece nu se dorea să eclipsăm așa zisul "popor ales", popor ce își arogase, fără nici-un motiv, paternitatea creștinismului. Dar să privim cu îngăduință toată falsificarea propriei noastre istorii, deoarece "poporul ales" a vrut și vrea în continuare să șteargă de pe suprafața pământului poporul dac. Am convingerea că v-a veni, în scurt timp, rescrierea istoriei și vom asista la repunerea în drepturi a poporului dac, adevăratul popor ales de Dumnezeu ca să conducă omenirea către o lumină spirituală. Sunt convins și de faptul că mulți dintre cititorii acestor rânduri, le vor cataloga drept fanteziste sau și mai rău, blasfemi la adresa creștinismului. Nu am argumente să îmi susțin argumentația, dar intuiția îmi spune că așa va fi.

Postfață

Dragi cititori, prezenta lucrare nu își dorește să fie partizanul vreunei ipoteze. Am dorit să vă supun atenției o problemă ce încă nu a fost pe deplin rezolvată. Poate că nici nu trebuie să fie rezolvată. E indiferent modul în care s-a născut Iisus, importantă e opera lui.

Fiecare din noi ne simțim confortabil într-un anumit set de convingeri. Nu am dorit să supun unui anumit șoc de conștiință pe cei care au reușit să parcurgă rândurile de mai sus. Nu doresc să impun o anumită ipoteză, singurul lucru pe care îl puteți face este să lăsați intuiția să vă arate ipoteza corectă pentru gradul de conștientizare la care vă găsiți.

Așa cum am mai spus, e absolut ne semnificativă ipoteza pe care o simțiți ca "adevărată", importantă e figura plină de Lumină a celui care a fost Iisus, trimisul Divinității spre a ajuta omenirea să iasă dintr-un impas spiritual catastrofic.

Vă mulțumesc că ați avut răbdarea de a citi aceste rânduri.

Vă doresc să aveți parte de o viață trăită în Lumină și iubire.

Cu drag,
Un contemporan al vostru.

Anexa 1 (Lista de păcate stabilite de ortodoxie)

Lista de pacate

ÎNDREPTAR PENTRU SPOVEDANIE (LISTĂ DE PĂCATE)

(<http://www.angelfire.com/planet/lisus/Indreptar.htm>)

Având în față această listă de păcate, ne putem face un amănunțit examen de conștiință. Astfel putem descoperi mai ales păcatele ascunse, pe care le-am făcut și nu știam că sunt păcate sau nu ne-am dat seama că păcătuim.

Cel mai simplu și mai sigur este să luați ceva de scris și o hârtie și, pe măsură ce citiți păcatele, notați pe hârtie pe cele pe care le-ați făcut. Notați-le nu exact cum sunt în listă, ci cum s-au întâmplat în viața dumneavoastră. Să nu credeți că le veți ține minte pe toate. Veți avea neplăcuta surpriză să constatați că la Spovedanie, sub epitrahilul preotului duhovnic, nu vă veți mai aminti mare lucru deoarece, cum zice părintele Cleopa, „diavolul ne ia mintea și uităm”. **„SCRIEȚI, CĂ ȘI DIAVOLUL A SCRIS”**. Dacă veți avea hârtia cu dumneavoastră la Spovedanie, veți fi sigur că astfel nu rămâne nimic nemărturisit din cauza uitării. Totuși nu trebuie prezentate preotului păcatele pe larg cum sunt scrise aici, ci cât mai pe scurt.

Atenție! La Spovedanie se mărturisesc păcatele care s-au mai întâmplat de când v-ați mărturisit ultima dată și cele care au rămas nemărturisite (fie le-ați uitat, fie nu ați știut că sunt păcate și între timp ați aflat). Păcatele deja mărturisite nu se mai repetă. De asemenea nu se povestesc împrejurările, ziua, ora, locul etc. în care s-au petrecut păcatele. Nu au decât foarte rar importanță și aceste povești nu vor face decât să consume din timpul de mărturisire al altor creștini și să împovăreze pe preotul duhovnic. Eventualele explicații vă vor fi cerute de duhovnic.

De asemenea, dacă nu sunteți hotărât (hotărâtă) să spuneți tot din diferite motive și ascundeți cu bună știință unele păcate, mai bine nu vă mărturisiți, pentru că nicidecum nu vi se vor ierta cele mărturisite, ci se zice chiar că se vor dubla. De ce ne este rușine de preot să mărturisim păcatele? Oare nu este și el om ca și noi? De ce oare n-am avut această rușine atunci când am făcut păcatul?

Cele mai importante în privința Spovedaniei sunt condițiile iertării păcatelor mărturisite:

1. Am deznădăjduit în ajutorul și mila lui Dumnezeu.
2. Am zis că nu mă mai iartă Dumnezeu, că sunt prea păcătos (păcătoasă) și tot în iad voi merge.
3. Am zis: dacă vrea Dumnezeu mă mântuiește, dacă nu, nu.
4. Am zis că nu-mi ajută Dumnezeu, că m-a uitat Dumnezeu.
5. Am crezut sau am zis că nu există Dumnezeu, rai, iad, îngeri, draci. Am îndoială că există Dumnezeu, rai, iad etc., pentru că nu le-am văzut.

6. Am socotit Sf. Scriptură mincinoasă. Nu cred în anumite minuni, întâmplări povestite în Sf. Scriptură.
7. Nu suport să se vorbească despre Dumnezeu.
8. Am hulit pe Dumnezeu, pe sfinți, pe Maica Domnului, Sfintele Taine etc.
9. Am avut prea mare încredere în mila lui Dumnezeu zicând: oricât aş păcătui, mă iartă Dumnezeu, că El e bun.
10. Am avut gând de sinucidere. Am fost autor moral la sinuciderea cuiva.
11. Am fumat. M-am drogat (fumatul și drogurile sunt sinucidere). Am vândut țigări și/sau droguri.
12. Am înjurat. Și de cele sfinte am zis (Grijanie, Biserică, icoană, candelă, Dumnezeu, Hristos, tămâie, morți etc.)
13. N-am plătit lucrătorii. Nu le-am dat cât trebuia, cât m-am împăcat cu ei. Nu i-am plătit la timp. Am cumpărat ceva și n-am plătit.
14. Am asuprit pe slugi, pe săraci, pe orfani, pe văduve, pe neputincioși. I-am batjocorit.
15. Mi-am dorit moartea la necaz.
16. Am ucis oameni, cu voie sau fără voie. Poate din și din cauza mea, a murit cineva.
17. În mod intenționat, am amputat vreun membru al meu sau al altuia.
18. Am cârțit la Dumnezeu la necazuri că prea mi-e greu, că de ce am pierdut tocmai eu, că de ce sunt prigonit eu și păcătoșii trăiesc bine, că nu-i bine, sau că e prea e frig, cald, prea plouă etc., în loc să am răbdare.
19. Am dat vina pe Dumnezeu pentru relele care mi s-au întâmplat, în loc să dau vina pe păcatele mele.
20. Am fost nemulțumit(ă) cu starea mea (mai bine era așa decât așa).
21. Am zis zău, să mor eu, să n-am parte de, să chiorăsc, etc.
22. Am jurat strâmb. Am jurat că voi face ceva rău.
23. Am jurat pe Dumnezeu, pe Sfânta Cruce, pe sfinți etc. fără rost, doar ca să mă fac crezut(ă).
24. M-am jurat să mor, să orbesc, să mă ardă focul, să moară mama, copilul meu etc..
25. Am încălcat jurământul.
26. Am blestemat. Și pe mine însumi (însămi) m-am blestemat.

27. Am fost fățarnic(ă), prefăcut(ă), lingușitor(oare), viclean(ă).
28. Am vorbit cu mai multe înțeleșuri.
29. Am purtat vorba de colo-colo.
30. Am pus pe alții să se certe sau să se bată, chiar și numai pentru a mă distra.
31. Am păgubit sufletește și trupește pe aproapele meu.
32. Am împiedicat pe aproapele meu să dobândească ceva bun, din invidie și răutate.
33. Am clevetit, discutat, bârfit, ținut contul altuia.
34. Am clevetit pe preoți.
35. Am clevetit pe părinții trupești, nu i-am respectat, nu i-am ascultat la bine, i-am înjurat, i-am bătut.
36. Nu i-am ajutat pe părinții trupești, nu i-am cercetat când au fost bolnavi, nu i-am îngrijit la bătrânețe, nu am fost îngăduitor (îngăduitoare) cu slăbiciunile și ciudățeniile bătrâneților lor.
37. Am stricat numele bun al cuiva, bârfindu-l, calomniindu-l și discutându-l.
38. N-am înlăturat răul pe care l-am văzut venind peste aproapele meu pe cât mi-a stat în putință.
39. Am împrumutat cu camătă (dobândă) la persoane fizice.
40. Fiind scumpaci, am vândut cu preț prea mare.
41. Am determinat pe alții să-mi vândă foarte ieftin, cu mult sub prețul real.
42. Am fost la vrăjitoare, ghicitoare, spiritism. Am făcut farmece cuiva.
43. Știu să descânt de rău. Știu să fac farmece.
44. Am făcut farmece cu lucru sfânt (tămâie, agheasmă, ulei din candelă etc.)
45. Am trecut pe cei vii pe pomelnic la morți, ca să li se întâmple ceva rău. Am „întors lumânările” pentru răul dușmanilor, i-am scris pe toacă sau pe clopot ca să li se întâmple ceva rău..
46. Am purtat ață roșie să nu mă deochi, am uns toate cu usturoi la Sf. Andrei, am purtat pelin la Rusalii, am purtat diferite obiecte de la vrăjitoare date „ca să nu se mai prindă farmecele de mine”, am făcut focuri și am sărit peste ele, am dat copilul pe geam și alte obiceiuri drăcești.
47. Am folosit numele lui Dumnezeu, al Maicii Domnului, semnul Sfintei Cruci, pentru vrăjitorie, descânțete.

48. Mi-am căutat norocul în zodii, horoscoape, cu papagalul. Am purtat talismane, amulete etc.. Am crezut în destin.
49. Am fost la persoane cu puteri „paranormale”, „sfinți”, cu așa-zise descoperiri de la Dumnezeu care sunt de fapt de la diavolul mari înșelări.
50. Am crezut că sufletul, după ce iese din om, trece în diferite animale (reîncarnare).
51. Am fost la masoni (masoneria este o religie păgână și un sistem antihristic). Fac parte din organizații care au legătură cu masoneria.
52. Am participat la ritualuri ale sataniștilor.
53. Am fost la cei care se ocupă cu spiritismul (vorbirea cu morții) și cu hipnoza.
54. Am batjocorit, lovit, bătut pe cineva. Pe părinți, pe preoți.
55. Am judecat pe alții ce fac, ce zic, de ce sunt așa și nu altfel etc.
56. Am presupus, bănuir pe alții. Mereu sunt suspicios.
57. Am fost iscoditor (iscoditoare).
58. M-am preocupat și am urmărit în amănunt viața altora, dincolo de ceea ce implică datoria și dragostea față de ei.
59. Am luat ceea ce se cuvenea altuia.
60. Am păcălit, înșelat pe cineva. Am vândut marfa rea ca marfă bună.
61. Am nedreptățit pe cineva. Am luat din animalele, recoltele altora.
62. Am împrumutat ceva și n-am dat înapoi.
63. Am ascuns în casa mea lucruri străine.
64. Am găsit lucruri străine și, știind ale cui sunt, nu le-am dat înapoi.
65. Am furat ceva. De la stat (averea publică), sau de la om? De la biserică? De la străini sau de la părinți, de la rude? Păcatul acesta nu se iartă până nu înapoiem lucrurile. Dacă nu mai putem, să facem milostenie.
66. Am mutat hotarul ca să iau din terenul vecinului.
67. Am ascuns furtișagul altuia. Am în casă vreun lucru de furat.
68. Am vândut sau am cumpărat lucruri despre care bănuiam sau știam că sunt de furat.
69. Am falsificat acte, semnături etc. pentru a-mi însuși ce nu-mi aparține.
70. N-am întors paguba făcută aproapelui, chiar și fără voie.

71. Din răutate, am stricat avere străină (semănături, pomi, mașină etc.).
72. Am înșelat statul, depunând declarații de venit false.
73. Am moștenit cu bună știință avere agonisită prin păcate. N-am făcut milostenie multă din ea.
74. Am dat sau am luat șpagă (mită). Am primit mici „atenții” la serviciu sau am luat mici „comisioane” pentru treburi care erau de datoria mea și pentru care primesc salariu.
75. Am câștigat bani prin metode necinstite.
76. M-am lăcomit la avere, zgârcindu-mă la milostenie.
77. Din cauza zgârceniei, nu m-am hrănit și nu m-am îmbrăcat cum trebuie.
78. Sunt necumpătat(ă) în cheltuieli. Dau bani pe lucruri de lux, care nu sunt strict necesare.
79. Am jucat jocuri de noroc.
80. N-am ajutat biserica și pe săraci după putere.
81. Dacă mi-au venit în gând păcate, m-am îndulcit gândindu-mă la ele, în loc să le alung imediat.
82. Am căutat momentul potrivit pentru a face un păcat (exemplu: hoțul care caută să fure, curvarul care caută femeie, etc.).
83. Am pârât pe cineva cu scopul de a-i face rău.
84. Am mințit împotriva cuiva cu scopul de a-i face rău (mărturie mincinoasă împotriva aproapelui).
85. Am mâniat sau am scârbit pe cineva cu vorbe sau fapte urâte. L-am făcut să mă urască.
86. Port ură pe cineva. Țin minte răul. Aș vrea să mă răzbun. M-am bucurat de răul altuia.
87. Doresc răul cuiva. Doresc altora boală, neazuri, moarte, etc.
88. Am căutat mijloace să desconsider pe cineva înaintea altora.
89. În timpul rugăciunii m-am gândit la altceva.
90. Am vorbit în timpul slujbei. M-am foit, m-am mișcat de colo-colo prin biserică.
91. Nu mi-a fost gândul la slujbă. M-am uitat ce fac alții, cu ce sunt îmbrăcați.
92. Am mâncat, am băut ceva pe ascuns.

93. M-am lăcomit la mâncare. Am mâncat cu nesaț. **Mi-am îngrășat trupul cu mâncăruri peste măsură.**
94. M-am făcut rob (roabă) pântecelui, dând importanță foarte mare mâncării.
95. M-am amețit la cap cu băuturi alcoolice. M-am îmbătat. Am și vărsat după aceea.
96. Am vrut să fiu deasupra tuturor cu ceva anume dacă nu cu totul.
97. **Am făcut din sărăcia sau din bogăția mea un motiv de laudă.**
98. M-am mândrit, m-am fălit, m-am trufit, m-am dat mare, m-am îngâmfat, m-am înfumurat, mi-am admirat singur însușirile.
99. **M-am mândrit și m-am lăudat cu copiii mei, cu familia mea, cu frații mei.**
100. M-am lăudat. Am o părere bună despre mine. Mă cred a fi cineva în comparație cu alții. Nu mai e nimeni ca mine.
101. Îmi place să mă laude alții. Când fac o faptă bună, aștept laude de la alții și nu plată de la Dumnezeu.
102. Am flatat pe alții cu laude ca să-mi asigur stima lor și să obțin diferite foloase.
103. Am fost fără răbdare și fără rușine și am întrerupt pe cel ce vorbea, fără să-i ascult părerea până la capăt.
104. Mă îndreptățesc în orice lucru și accept foarte greu un sfat sau o părere de la alții.
105. Am insistat pe părerea mea, fără să respect și să iau în seamă părerile altora, având astfel impertinență și siguranță de mine însumi (însămi).
106. Mi-am exprimat părerea sau judecata fără să-mi fi fost cerută.
107. Am fost insistent(ă), cerând mereu explicații de la alții pentru probleme pe care le puteam rezolva singur(ă).
108. Am considerat unele învățături de credință greșite pentru că nu le-am putut înțelege cu mintea mea omenească.
109. Am încredere mare în mine, în loc să am în Dumnezeu.
110. M-am crezut mai bun(ă), mai credincios(oasă) ca alții, socotindu-i pe ei mai răi, proști, necredincioși, etc.
111. Am desconsiderat pe cei fără experiență sau neștiutori, pe cei inferiori mie în educație, știință, avere etc.
112. Am ambiție, încăpățânare, obrăznicie, nerușinare, iubire de sine.
113. Mă stăpânește întristarea și deprimarea din cauză că altul este înaintea mea.

114. Iată formele prin care se manifestă păcatul mândriei: SLAVĂ DEȘARTĂ, LAUDĂ, PREȚUIRE DE SINE, FASTUOZITATE, LĂUDĂROȘENIE, AROGANȚĂ, IFOS, ÎNFUMURARE, ÎNDRĂZNEALĂ, ÎNĂLTĂRE DE SINE, MEGALOMANIE, IUBIRE DE SLAVĂ, IUBIRE DE SINE, EGOISM, COCHETĂRIE, IMPORTANTĂ DE SINE, AUTORITARISM, IUBIREA DE STĂPÂNIRE, EXHIBIȚIONISM, OBRĂZNICIE, NECUVIINȚĂ, INSOLENȚĂ, LAȘITATE, IMPERTINENȚĂ, ÎMPOTRIVIRE ÎN CUVÂNT, NEASCULTARE, VIOLENȚĂ, REPEZIRE, INSISTENȚĂ, ÎNCĂPĂȚÂNARE, IRONIE, IPOCRIZIE, INVIDIE, DESCONSIDERARE, LOVIRE, OSÂNDIRE, EXCENTRICITATE, PERFECȚIONISM, HIPERSENSIBILITATE.

115. Am râs de păcatele și defectele altora. Și de faptele lor bune am râs.

116. Am lăudat păcatele altora.

117. M-am lenevit a face rugăciune în fiecare dimineață, seară, la fiecare masă.

118. Am mâncat de dulce în vreo zi de miercuri sau vineri.

119. N-am ținut cele 4 posturi de peste an. Am mâncat carne în săptămâna brânzei.

120. Am ținut post negru sâmbăta și duminica.

121. Am zis: mai păcat este să poftești mâncarea de dulce, decât să o mănânci.

122. Am postit când Biserica dezlega, exemplu miercuri și vineri când era harți sau sâmbătă și duminică când se mânca pește, socotind că nu sunt bune aceste rânduieli.

123. Nu mi-am iubit soțul (soția) ca pe mine însumi. Din pricina mea a făcut păcate.

124. Mi-am considerat soția (soțul) ca fiind inferioară (inferior) mie.

125. Am trăit cu soțul (soția) înainte de cununia religioasă.

126. N-am păstrat curăție cu soțul (soția): miercuri, vineri, sâmbătă, duminică, luni; în cele 4 posturi de peste an; în timpul sarcinii și al ciclului lunar; 40 de zile după naștere.

127. N-am păstrat curăție cu soțul (soția) cu acordul lui (ei), ci fără, încât putea să cadă în păcatul preacurviei.

128. Am luat pastile anticoncepționale, am folosit spermicide, ca să nu fac copii (unele din acestea provoacă avort).

129. Am făcut păcatul onaniei ca să nu fac copii, adică: am folosit prezervativ sau am vărsat sămânța afară ca bărbat, iar ca femeie am folosit diafragmă.

130. Am făcut avort. Ca bărbat, am dat voie soției să facă avort. Am îndemnat pe alții să facă avort, făcându-mă autor moral al uciderii.

131. Am folosit sterilet ca să nu fac copii (steriletul provoacă avort).

132. M-am împreunat cu soțul (soția) de mai multe ori în 24 de ore.

133. M-am împreunat cu soțul (soția) în diferite poziții, ca animalele.
134. Ca părinte nu m-am rușinat de copiii mei, dezbrăcându-mă în fața lor.
135. M-am împreunat cu soțul (soția) în văzul sau auzul copiilor mei, crezând că sunt mici și nu știu.
136. Mi-am maltratat sexual soțul (soția).
137. Am curvit. Am preacurvit. Am curvit cu mintea și cu inima, îndulcindu-mă prin închipuirea păcatelor trupești.
138. Am privit cu poftă la trupurile și la fețele femeiești sau bărbătești și am preacurvit cu ele în inimă.
139. M-am ras pe părțile ascunse ale trupului. Am fost la plajă; am făcut nudism.
140. Nu mi-am ascultat soțul (soția), făcând doar ce am vrut eu. Am vrut să fac din el (ea) unealta mea supusă și nu l-am acceptat (n-am acceptat-o) cu defectele pe care le are.
141. Nu am răbdat și nu am iertat greșelile soțului (soției).
142. Am regretat uneori că m-am căsătorit cu persoana respectivă și nu cu alta.
143. Am necinstit și nu am iubit părinții și rudele soțului (soției).
144. Nu am răbdat atunci când soțul (soția) era nervos (nervoasă), așteptând să-i treacă mânia ca să-i spun ce vreau.
145. Cu trecerea timpului, nu i-am mai arătat soțului (soției) afecțiunea și interesul pe care i le-am arătat la început.
146. Am ignorat faptul că prin cununie am devenit una cu soțul (soția) mea și am arătat altora (părinți, copii, rude) dragoste mai mare decât pentru el (ea), încât avem certuri în casă din cauza acestora.
147. Am expus problemele noastre și ne-am certat în fața copiilor, provocându-le traume psihice.
148. Am gânduri de desfrânare cu persoane de sex opus sau de același sex. Când îmi vin aceste gânduri, nu le depărtez, ci mă îndulcesc cu ele, deși n-aș vrea să fac păcatul.
149. Am preacurvit cu rudă, fin, naș, văr, frate, fiu, fiică, nepot.
150. Am gândit să preacurvesc sau chiar am preacurvit cu preot, preoteasă, călugăr, călugăriță.
151. Am pipăit alt trup pentru a simți și provoca plăceri de desfrâu.
152. Am trăit necununat(ă), adică în concubinaj.

153. M-am căsătorit cu altă femeie, nefiind divorțat de prima.
154. M-am culcat cu femeia mea după ce am divorțat de ea.
155. M-am căsătorit cu rudenie de sânge, de cuscrie (nu se poate decât de la gradul al 8-lea în sus, altfel e păcatul amestecării de sânge).
156. Ca naș (nașă), m-am căsătorit cu fina (finul) sau am dat voie copiilor mei să se căsătorească cu copiii finilor mei.
157. Mi s-au făcut mai mult de trei cununii în biserică (cununia a 4-a este păcat).
158. Am făcut păcatul malahiei singur(ă) (adică atunci când o persoană își provoacă plăcere singură, masturbare). Acest păcat se numește curvia cu diavolul.
159. Am făcut păcatul malahiei cu altă persoană, unul la altul. Eu cu altul, altul cu mine, cu femeie, bărbat cu bărbat, femeie cu femeie, cu copii.
160. Am făcut păcatul sodomiei (bărbat cu bărbat, femeie cu femeie).
161. Am făcut păcatul gomoriei (prostii cu gura, sex oral).
162. Am preacurvit cu animale, păsări (zoofilie), cu copii (pedofilie).
163. Am privit filme, poze cu prostii. Am în casă poze, statui cu prostii.
164. Am vorbit prostii.
165. Am privit cu plăcere cum se împreunau animalele.
166. Am fost invidios (invidioasă). Mi-a părut rău de binele altuia. Îmi pare rău că altul are și eu nu. Invidia este aceeași cu zavistia și pizma.
167. M-am lăcomit la muncă. Am muncit peste puteri, încât poate chiar m-am și îmbolnăvit.
168. Am mințit. Am obiceiul să mint mereu.
169. Îmi place să „înfloresc” lucrurile și poveștile.
170. Am obiceiul să dau vina mereu pe altcineva și rareori mă învinovățesc pe mine.
171. Am drăcuit. Am dat naibii. Și pe mine însumi m-am dat dracului. Am zis: „să fiu al naibii”, „să mă ia”.
172. Am muncit în duminici și sărbători. Am făcut lucruri pe care aș fi putut să le fac și în alte zile: cumpărături, mâncare, spălat etc.. Am cumpărat și am vândut în acele zile în loc să merg la biserică.
173. Am lipsit de la biserică în duminici și sărbători. În timpul slujbei nu m-am rugat, ci am dormit ori m-am ocupat cu lucruri deșarte, am fost la târg etc.

174. Dacă am fost la biserică, n-am dat pomelnic și n-am aprins lumânări, făcând aceasta mereu. Aceste lucruri trebuie să fie excepții și să se întâmple cât mai rar.

175. M-am dus la biserică numai de ochii lumii sau cu gânduri deșarte, nu din dragoste de Dumnezeu și de Sfânta Biserică.

176. Am stat în fața la toți în biserică. I-am dat la o parte pe alții, zicându-le că stau pe locul meu.

177. Am adus daruri, jertfe și donații la biserică din ce era mai rău.

178. Am ucis animal, pasăre. Le-am chinuit, batjocorit, le-am împovărat peste puteri, le-am lăsat să moară deși puteam să le salvez.

179. Am mâncat eu sau am pus altora în mâncare spurcăciune (animal netăiat, carne de om, jertfe satanicești, necurăție etc.)

180. Am sfătuit și învățat pe alții să facă păcate.

181. Am fost la petreceri destrăbălate. În posturi, miercurea, vinerea, în duminici și sărbători.

182. Cred în superstiții: căldare goală, să nu mă întorc că-mi merge rău, dacă întâlnesc preot îmi merge rău, numărul 13 e cu ghinion, potcoava aduce noroc, usturoiul te păzește de spiritele rele, este semn rău când îți se zbate ochiul sau îți țiuie urechea, când îți taie calea pisica neagră, să te uiți în oglindă în noaptea de Anul Nou etc.

183. Am crezut că există strigoi, vârcolaci și alte chipuri ale satanei și din aceste pricini am ținut unele datini sau zile ca să nu mi se întâmple ceva rău.

184. N-am mulțumit lui Dumnezeu pentru binefaceri.

185. Am făcut glume, bancuri cu și despre cele sfinte.

186. M-am machiat, rujat, vopsit la păr, am dat unghiile cu oje etc. Am purtat cercei, mărgelile, inele, coliere, brățări, pantofi cu toc. Mi-am făcut părul.

187. Ca femeie, am purtat pantaloni sau fustă scurtă, n-am purtat capul acoperit, am mers sau am vorbit, ca să atrag bărbații. Ca bărbat am îmbrăcat haine femeiești, iar ca femeie haine bărbătești.

188. Am scuipat sau am vomitat în ziua în care m-am împărtășit.

189. M-am mâniat și nu mi-a trecut îndată, ci am ținut mânie.

190. Am făgăduit ceva și n-am împlinit. N-am ținut învoiala, promisiunea, prevederile contractului.

191. Am fost nestatornic în cuvântul dat.

192. N-am tămâiat și stropit casa cu agheasmă cel puțin o dată pe lună.

193. N-am iertat pe cei ce mi-au cerut iertare.
194. Nu mi-am cerut iertare pentru a depărta orice vrajbă, chiar dacă n-am fost vinovat(ă).
195. N-am aprins candela la rugăciune, în duminici și sărbători.
196. N-am făcut semnul crucii cum trebuie, drept.
197. N-am făcut cruce când am trecut pe lângă biserică.
198. Am mers la mai mulți preoți și am zis la unul unele păcate, la altul altele.
199. Din pricina rușinii sau a altor motive, am ascuns cu bună știință la Spovedanie unele păcate. M-am și împărtășit după aceea.
200. M-am împărtășit la un preot, fiind legat de altul.
201. M-am împărtășit fără dezlegarea duhovnicului.
202. Ca femeie, m-am atins de lucruri sfinte din biserică, atunci când am avut ciclu.
203. Am venit târziu la biserică. Am plecat înainte de sfârșitul slujbei fără motive întemeiate. Am făcut din acestea o regulă.
204. N-am crescut copiii în frica de Dumnezeu. Nu i-am învățat poruncile lui Dumnezeu. I-am învățat la rău, contribuind la uciderea lor sufletească.
205. Nu mi-am dus copiii la spovedanie și împărtășanie (de la vârsta de 7 ani copiii trebuie să se spovedească).
206. Nu mi-am pedepsit copiii când i-am văzut că persistă în greșeli.
207. Am fost prea îngăduitor (îngăduitoare) cu copiii mei, alintându-i și lăsându-i necercetați în „nevinovatele” (părute mie nevinovate) patimi, stimulând astfel un comportament egoist și negativist la ei.
208. Am arătat dragoste exagerată față de copii și i-am cocoloșit.
209. Am arătat dragoste exagerată față de copii, încât am neglijat dragostea datorată soțului (soției).
210. Am transmis copiilor mei dorințele și scopurile mele nerealizate (este o mare greșeală ca, atunci când n-ai reușit tu să devii doctor spre exemplu sau avocat, să-i forțezi în orice fel pe copiii tăi să ajungă ceea ce tu n-ai reușit).
211. Nu m-am îngrijit să învețe copiii mei bine. Când am văzut că stau prost cu școala, nu m-am îngrijit de ei să învețe o meserie.
212. Am fost un exemplu de păcătoșenie pentru copiii mei.
213. Nu le-am explicat copiilor mei ce este păcat și ce nu este.

214. Nu mi-am iubit la fel toți copiii. Am fost părtinitor (părtinitoare) cu unul sau mai mulți din copiii mei.
215. Am fost prea autoritar (autoritară) cu copiii mei. I-am pedepsit prea aspru și uneori fără motive serioasă. De multe ori i-am silit să facă precum voiam eu, deși era greșit. Nu am acceptat să aibă copiii mei nici o greșeală.
216. Am considerat copiii mei ca fiind proprietatea mea și nu daruri ale lui Dumnezeu.
217. Am considerat copiii un chin și o povară greu de dus. I-am considerat piedici în calea distracției și a comodității. Am căutat să scap de ei ducându-i pe la rude, aducându-le îngrijitoare, pentru ca eu să fiu mai fără grijă.
218. M-am opus dorinței copilului meu de a deveni preot sau călugăr.
219. Am silit copilul meu să devină preot sau călugăr, fără ca el să simtă vreo chemare spre acestea, el dorind să aibă alte preocupări în viață.
220. Nu m-am îngrijit, pe cât mi-a fost posibil, de educația spirituală a finilor botezați și cununați de mine.
221. Am amânat Spovedania. Am zis să păcătuiesc, că mai e timp să fac pocăință și să mă spovedesc.
222. N-am făcut canonul pe care l-am primit după Spovedanie.
223. **M-am împărtășit după ce am avut necurăție în vis.**
224. Ca femeie, m-am împărtășit când aveam ciclul.
225. Ca femeie, n-am făcut molitvele la o zi, 8 zile și 40 de zile după naștere. Am intrat în biserică înainte de a trece 40 zile. Am citit molitva înainte de a trece cele 40 de zile.
226. Am pierdut sarcina fără voia mea. Dacă mi s-a întâmplat așa, n-am venit la preot să-mi citească rugăciunea specială.
227. Am lovit sau am făcut altceva unei femei gravide și, din cauza mea, a pierdut sarcina.
228. Am înăbușit copilul lângă mine, botezat sau nebotezat.
229. Din neglijența mea, mi-au murit copiii.
230. Am lăsat să-mi moară copilul nebotezat.
231. Am născut copil mort (se consideră că din pricina păcatelor părinților se întâmplă așa).
232. Am scris pe pomelnic sau am plătit slujbe pentru copiii avortați, născuți morți sau morți nebotezați.

233. Am abandonat copiii vii pe drumuri, în orfelinate (Sf. Vasile cel Mare spune că cine abandonează pruncul cade sub acuzația de ucidere).
234. Am muștrat prea aspru. Am cicălit. Am stat cu gura și am fost prea băgăcios (băgăcioasă) pe altcineva.
235. Am lăsat nefăcută sfeștanie în casă mai mult de un an de zile.
236. Am făcut jocuri și râsete la priveghiurile de morți.
237. Nu mi-am făcut datoria față de rudele moarte. Nu le-am făcut tot ce trebuia.
238. N-am îngrijit mormintele. M-am zgârcit să plătesc sărindare, slujbe pentru sufletele celor adormiți.
239. Am jelit morții. Am pus bani pe crucea lor de pe piept sau în mână. Am dat lucruri peste groapa lor. Am spart ceva când a fost scos mortul din casă.
240. Am în casă, am citit cărți sectare. Am fost la adunări de sectanți, i-am primit în casă. Am luat daruri și ajutoare de la ei. Am cântat cântece de la sectanți.
241. Am ucis oameni, cu voie sau fără voie. Poate din și din cauza mea, a murit cineva.
242. M-am căsătorit cu evreu, turc, catolic, sectant etc.
243. Am dat anaforă pe jos.
244. Cred în vise. Ceea ce fac a doua zi este în funcție de cele ce visez. (Dracii își bat joc de noi în vise, vestindu-ne cele care se vor întâmpla. Împlinindu-se visele, ne minunăm și credem că avem darul preștiinței).
245. Am cântat și am ascultat cântece lumești și cu prostii. Am dat bani celor care cântă astfel de cântece.
246. Am jucat și am mers la discoteci și alte petreceri anormale.
247. Am făcut nunți și petreceri cu mâncare de dulce și cu muzică în post.
248. Am smintit și l-am făcut să păcătuiască pe aproapele meu când a auzit ce zic și a văzut ce fac (astfel sunt răspunzător în fața lui Dumnezeu pentru păcatul aproapelui meu).
249. M-am mascat.
250. N-am plătit contribuția la Sfânta Biserică.
251. Am ascultat discuțiile altora, deși nu-mi folosea și îi deranjam
252. Ca femeie, am intrat în Sfântul Altar. Ca bărbat, am intrat în Sfântul Altar fără să am vreun rost și vreo treabă acolo.

253. Am moștenire și n-am îngrijit pe cei care mi-au dat-o.
254. Nu mi-am căutat sănătatea după datorie.
255. Am refuzat ajutorul medical atunci când am fost bolnav(ă), crezând că doctorii și medicamentele nu sunt de la Dumnezeu.
256. Am luat anaforă și agheasmă după ce am mâncat și am băut, ori după ce m-am împreunat cu soțul (soția) sau când am avut scurgeri în vis.
257. Am luat Agheasmă Mare fără a fi spovedit (excepție face perioada de la Bobotează până pe 14 ianuarie când putem lua Agheasmă Mare chiar dacă nu ne-am spovedit).
258. Am râvnă nesocotită, habotnicie (post mult încât poate m-am și îmbolnăvit, milostenie fără socoteală încât suferă cei din casă etc.).
259. Nu m-am rugat totdeauna cu fața către răsărit.
260. Am dat importanță mai mare celor trupești (hrană de prisos, îmbrăcăminte cât mai multă și în pas cu moda, curățenie exagerată etc.) decât celor sufletești, având astfel prea multe griji lumești și nemaiavând timp deloc pentru cele ale sufletului.
261. În loc de a mă împăca cu aproapele, l-am tras la judecată.
262. Am făcut diferite pariuri diavolești, prin care mulți și-au pierdut sănătatea și viața.
263. N-am sfătuit pe cel care avea nevoie de sfat. N-am învățat pe cel nepriceput.
264. Am dat de pomană mâncare de dulce în zile de post.
265. Am mănuit fără grijă și am necinstit obiecte sfințite precum agheasma, tămâia, uleiul de la Maslu, anafora.
266. M-am expus pericolului fără să am motiv, ispitind astfel pe Dumnezeu (exemplu, am mers cu mașina cu viteză mare).
267. Nu m-am îngrijit și am transmis altora boli contagioase.
268. Obişnuiesc să merg în localuri (baruri, cârciumi, discoteci), care constituie locul nașterii vieții imorale și conduc la păcate ca: alcoolismul, dependență de droguri, goană după câștiguri ilegale și ușoare și alte fapte care degradează personalitatea.
269. Am profitat de pe urma bisericii, căutând să-mi iasă câte ceva de la biserică.
270. Am venerat și am idolatrizat persoane sau grupuri dintre artiști, sportivi, oameni politici sau din alte domenii.
271. Am venerat și am idolatrizat o persoană bisericească, preot, episcop, în loc să-L cinstesc pe Dumnezeu.
272. Am avut dragoste de Dumnezeu din frică sau din interes.

273. Am cerut la rugăciune mai mult pe cele materiale decât pe cele ale sufletului.

274. Am ținut calendarul pe vechi, nesocotind hotărârea Sfântului Sinod al Bisericii.

275. Am fost de acord și/sau am practicat: schimbarea sexului, eutanasia, clonarea etc..

276. Am cerut la Dumnezeu să mă scape de ispite și greutăți, dar eu nu am luptat ca să scap.

277. Am fost la stadioane, săli de sport, pentru a urmări meciuri, spectacole sau alte manifestații păgâne sau sectare.

278. Am frecventat case și locuri păcătoase. Am fost în baruri, bordeluri, sex-shop, striptease etc.

279. Nu am avut adevărata cunoștință de sine, adică nu am avut vedere clară despre toate slăbiciunile și neputințele mele.

280. Am fost stăpânit și de aceste patimi: uitarea, neevlavia, iuțimea, amărăciunea, înfurierea, ura de oameni, pomenirea de rău, osândirea, întristarea de suflet, îndoiala, lașitatea, rivalitatea, împătimirea, afecțiunea pentru cele pământești, nebărbăția, nemulțumirea față de Dumnezeu și de oameni, cârtirea, clevetirea, înfumurarea, părerea de sine, mila de sine, cruțarea de sine, îndreptățirea de sine, trufia, îngâmfarea, iubirea de stăpânire, iubirea de a porunci, iubirea de arătare, dorința de a plăcea oamenilor, nerușinarea, înșelăciunea, ironia, duplicitatea, îndoiala, rățacirea gândurilor, iubirea de slavă, iubirea de argint, iubirea de plăceri trupești, iubirea de sine, care este maica și rădăcina tuturor răutăților.

ALTFEL DE CLASIFICARE A PĂCATELOR

PĂCATELE ÎMPOTRIVA CELOR ZECE PORUNCI

Împotriva poruncii întâi greșesc:

- Cei fără de Dumnezeu;
- Cei cu mulți dumnezei;
- Cei ce se leapădă de pronia lui Dumnezeu și cred în noroc, în superstiții, ursitori, fermecători, vrăjitori, descântători, eretici;
- Cei ce se nădăjduiesc spre sine și spre alți oameni;
- Cei care se deznădăjduiesc de mila lui Dumnezeu;
- Cei care se hotărăsc de a păcătui până la moarte și a nu se pocăi;
- Cei ce urăsc pe Dumnezeu și se leapădă de El;
- Cei care ispitesc pe Dumnezeu și cer de la El minuni fără de nevoie;
- Cei care fură lucruri sfinte și bisericești;
- Cei care cumpără cu bani darul lui Dumnezeu;
- Cei care se lenevesc și nu voiesc a învăța tainele credinței celei dreptmăritoare;
- Cei care citesc cărțile eretice și care se împărtășesc cu nevrednicie cu Sfintele și Preacuratele Taine ale lui Hristos.

La porunca a II-a greșesc:

-
- Cei care se închină zidirii în locul Ziditorului;
- Cei care prin împătımirea către materie slujesc zidirii în locul Ziditorului, așa cum sunt iubitorii de argint, desfrânații, lacomii cu pântecele, pe care Apostolul îi numește închinători de idoli, zicând: „Omorâți mădularele voastre cele de pe pământ: desfrânarea, iubirea de argint și lăcomia, care este slujire de idoli” (Coloseni 3, 5) și cărora „dumnezeul lor este pântecele” (Filipeni 3, 19);
- Toți câți au evlavie fățarnică;
- Cei care cred în viziuni și în vedenii deșarte și înșelătoare;
- Toți iubitorii de dezmierdări, care iubesc chipurile și idolii patimilor cu mintea și cu inima lor.

La porunca a III-a greșesc:

-
- Toți hulitorii, cei ce jură strâmb și pun pe alții să jure;
- Cei ce zic "zău";
- Cei ce fac făgăduințe bune și le calcă;
- Proorocii cei mincinoși, dascălii cei mincinoși, ereticii;
- Cei ce fac glume cu cuvintele Sfintei Scripturi;
- Cei ce hulesc și cârtesc împotriva lui Dumnezeu la necazuri și la supărări;
- Toți care nu suferă cu răbdare și mulțumire bolile, necazurile, pagubele și alte încercări care le vin prin îngăduința lui Dumnezeu;
- Toți care hulesc adevărul și Sfintele Scripturi și zic că în Scriptură se află basme și alte neadevăruri.

La porunca a IV-a greșesc:

-
- Toți care nu merg regulat la Sfânta Biserică în ziua Duminicii
- Cei ce lucrează în Duminici și sărbători;
- Cei ce prăznuiesc păgânește și nu creștinește și se duc în Duminici și sărbători la cârciumi, la baluri, la jocuri, la filme nepermise, la scrânciob, la jocuri de noroc;
- Toți păstorii duhovnicești care nu învață poporul în zile de Duminici și sărbători, din Sfânta Evanghelie și din alte învățături ale Sfintei Scripturi.

La porunca a V-a greșesc:

-
- Toți copiii care nu cinstesc și nu ascultă pe părinții lor;
- Cei care nu ascultă de părinții lor duhovnicești, de arhieriei, de duhovnici, de dascălii Bisericii;
- Toți supușii care nu ascultă de stăpânii și conducătorii țării lor;
- Toți părinții trupești și duhovnicești care nu se îngrijesc de fiii lor trupești și duhovnicești;
- Bărbații care nu îngrijesc trupește și sufletește de femeile lor și femeile care nu ascultă de bărbații lor când aceia le învață pe ele cele bune.

La porunca a VI-a greșesc:

-
- Toți care omoară pe alții cu mâna lor sau prin alte meșteșuguri, sau prin pâra și clevetire;

- Toți care omoară sufletește pe alții, precum sunt ereticii și învățătorii cei mincinoși;
- Cei bolnavi de boli contagioase care molipsesc pe alții;
- Cei care se aruncă în primejdie de moarte fără de socoteală și se omoară singuri în orice fel;
- Femeile care omoară pe pruncii lor și cei ce le ajută pe ele la acest mare păcat;
- Toți cei care fac sminteală prin pilda vieții lor celei rele;
- Toți care se bucură de răul și primejdia aproapelui lor;
- Toți care zavistuesc și se mâhnesc pentru binele și sporirea aproapelui lor.

La porunca a VII-a greșesc:

-
- Toți câți preacurvesc cu femei străine, măritate sau nemăritate;
- Monahii care au căzut din făgăduință;
- Cei ce se sulemenesc cu scopul de a atrage pe alții în cursa desfrânării;
- Cei ce au căzut în desfrânare duhovnicească (eres);
- Toți câți au îndemnat pe alții să păcătuiască, i-au ajutat sau i-au sfătuit prin scrisori și prin alte mijloace spre păcatul desfrânării.

La porunca a VIII-a greșesc:

-
- Toți furii, tâlharii, răpitorii cei ce iau cu sila lucrurile sau viața altora;
- Toți care fură din averea altora;
- Toți negustorii care fură cu vicleșug punând cumpene nedrepte și înșeală la cântar;
- Toți care cumpără lucruri de furat știind aceasta;
- Toți care iau amanet lucru străin și îl strică sau nu-l dau înapoi în starea în care a fost;
- Toți care fură prin acte false de la stat, de la Biserică sau de la oricine;
- Cei ce lucrează cu vicleșug și cu nepăsare la lucrul aproapelui și îl fac în pagubă în loc de folos;
- Toți care nu plătesc, cât s-au învoit, la cei ce le-au lucrat;
- Toți câți amestecă cele bune cu cele rele (cum ar fi vinul curat cu apă, laptele cu apă, smântâna cu lapte, mierea cu zahăr, semințele de grâu cu alte semințe, cu corpuri străine, spre a trage mult la cântar ș.a.m.d.).
- Cizmarii, croitorii, lemnarii, cojocarii și alți meseriași care fac lucrul rău sau fură din materialul care li s-a încredințat, spre a face lucrul cerut.
- Toți care mută gardul sau hotarul ș.a.

La porunca a IX-a greșesc:

-
- Cei ce mărturisesc strâmb asupra altora;
- Cei ce jură strâmb spre paguba altora;
- Cei ce primesc și se învoiesc cu minciunile minții, adică cu păreri greșite asupra altora;
- Cei ce râd de sluteniile și neajunsurile firești ale altora;
- Cei ce îndeamnă pe alții să jure strâmb;
- Cei ce clevetesc pe frații lor și îi pârăsc pe ei la alții spre a le face rău sau pagubă sau necinste;
- Judecătorii care luând mită judecă strâmb;
- Toți cei care spun minciuni sau îndeamnă pe alții să spună minciuni sau să jure strâmb;
- Toți care din zavistie pun piedică altora care au dregătorii spre folosul de obște al poporului.

La porunca a X-a greșesc:

– Toți care poftesc lucru străin, ca de exemplu: femeie, casă, țarină, bou, slugă, slujnică, haine, avere și toate câte sunt ale aproapelui.

Din cele zece porunci, patru învață dragostea și datoriile noastre față de Dumnezeu, iar celelalte șase porunci învață dragostea și datoriile noastre față de aproapele. Din acestea șase, primele cinci opresc păcatul cu lucrul: cinstește pe tatăl și pe mama, să nu ucizi, să nu desfrânezi, să nu furi, să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui, iar porunca a zecea este cea mai subțire, căci oprește păcatul spre a nu se face nici cu gândul și nici cu pofta. Cu alte cuvinte această poruncă scoate păcatul din rădăcina lui. Această sfântă poruncă ne învață pe noi și ne poruncește să ne păzim inima noastră de poftele și gândurile cele rele care izvorăsc din ea, căci după cuvântul Domnului: Din inimă ies gânduri rele, ucideri, adultere, desfrânări, furtișaguri, mărturii mincinoase, hule (Matei 15, 19). Și în alt loc zice: Cel ce caută la femeie cu poftă, a și preacurvit cu ea în inima sa. Dumnezeiescul Ioan Gură de Aur zice: "Precum flacăra aprinde pe trestie, așa pofta aprinde pe suflet. Precum fumul întunecă și vatămă ochii, așa pofta întunecă și orbește mintea". Și iarăși zice: "Rădăcină a preacurviei este pofta cea neînfrânată".

BIBLIOGRAFIE

Protosinghel Nicodim Măndiță: Îndreptar de Spovedanie

Arhimandrit Cleopa Ilie: Îndreptar de Spovedanie

Diacon Gheorghe Băbuț: Pelerinul român

Arhimandrit Atanasie Anastasiou, stareț al Sfintei Mănăstiri Meteora: Spovedania - îndrumar.